



DEN EUROPÆISKE UNION

EUROPA-PARLAMENTET

RÅDET

**Strasbourg, den 14. juni 2017
(OR. en)**

**2016/0345 (COD)
LEX 1741**

**PE-CONS 12/1/17
REV 1**

**CODIF 5
MI 169
PI 24
CODEC 286**

**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING
OM EU-VAREMÆRKER
(KODIFIKATION)**

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2017/...

af 14. juni 2017

**om EU-varemærker
(kodifikation)**

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 118, stk. 1,
under henvisning til forslag fra Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
efter den almindelige lovgivningsprocedure¹, og
ud fra følgende betragtninger:

¹ Europa-Parlamentets holdning af 27.4.2017 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 22.5.2017.

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009¹ er blevet ændret væsentligt flere gange². Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) Rådets forordning (EF) nr. 40/94³, som i 2009 blev kodificeret som forordning (EF) nr. 207/2009, skabte et varemærkebeskyttelsessystem, som er specifikt for Unionen, og som indeholder bestemmelser om beskyttelse af varemærker på EU-plan, parallelt med beskyttelsen af varemærker i de enkelte medlemsstater i overensstemmelse med de nationale varemærkesystemer, som er harmoniseret ved Rådets direktiv 89/104/EØF⁴, som blev kodificeret som Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF⁵.

¹ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1).

² Se bilag II.

³ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT L 11 af 14.1.1994, s. 1).

⁴ Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1).

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299 af 8.11.2008, s. 25).

- (3) En harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i Unionen som helhed og en varig og afbalanceret ekspansion bør fremmes gennem virkeliggørelse af et funktionsdygtigt indre marked, der byder på betingelser svarende til dem, som findes på et nationalt marked. Gennemførelsen af et sådant marked og styrkelsen af dets enhed indebærer ikke blot fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for varer og for den frie udveksling af tjenesteydelser samt gennemførelse af en ordning, der sikrer, at konkurrencen ikke fordrejes, men også at der indføres en retstilstand, som gør det muligt for virksomhederne allerede fra starten at tilpasse deres fabrikation og distribution af varer eller deres tjenesteydelser til Unionens dimensioner. Blandt de juridiske instrumenter, som virksomhederne bør råde over med henblik herpå, er varemærker, som gør det muligt for dem at identificere deres varer eller tjenesteydelser på samme måde i hele Unionen, uden hensyn til grænser, særlig velegnede.
- (4) For at forfølge Unionens ovennævnte mål forekommer det påkrævet at fastsætte en unionsordning for varemærker, som giver virksomhederne ret til efter én og samme fremgangsmåde at opnå EU-varemærker, som nyder ensartet beskyttelse og har retsvirkning på hele Unionens område. Det hermed udtrykte princip om EU-varemærkets enhedskarakter bør gælde, medmindre andet fastsættes i denne forordning.
- (5) En indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger kan ikke fjerne den hindring, at de rettigheder, som medlemsstaternes lovgivning tildeler varemærkeindehavere, er territorielt afgrænsede. For at virksomhederne kan udøve økonomisk aktivitet på hele det indre marked uden hindringer bør det være muligt at registrere varemærker, som er undergivet ensartede EU-regler, der gælder umiddelbart i alle medlemsstater.

- (6) De erfaringer, der er gjort siden oprettelsen af EF-varemærkesystemet, har vist, at virksomheder i Unionen og fra tredjelande har accepteret systemet, som er blevet et vellykket og holdbart supplement og alternativ til beskyttelsen af varemærker på medlemsstatsplan.
- (7) Unionens varemærkereglere træder imidlertid ikke i stedet for medlemsstaternes lovgivning om varemærker. Det forekommer ikke rimeligt at pålægge virksomhederne at registrere deres varemærker som EU-varemærker.
- (8) Nationale varemærker er stadig nødvendige for de virksomheder, som ikke ønsker at beskytte deres varemærker på EU-plan, eller som ikke er i stand til at opnå EU-dækkende beskyttelse, selv om der ikke er problemer vedrørende den nationale beskyttelse. Det bør overlades til den enkelte, der søger om varemærkebeskyttelse, at beslutte, om der kun søges beskyttelse af et nationalt varemærke i en eller flere medlemsstater eller kun af et EU-varemærke eller af begge dele.
- (9) Retten til EU-varemærket kan kun stiftes ved registrering, og en sådan registrering nægtes navnlig, hvis varemærket mangler fornødent særpræg, hvis det er ulovligt, eller hvis ældre rettigheder er til hinder derfor.
- (10) Det bør være tilladt at gengive et tegn på enhver passende måde under anvendelse af alment tilgængelig teknologi og således ikke nødvendigvis med grafiske midler, så længe gengivelsen er klar, præcis, selvstændig, let tilgængelig, forståelig, varig og objektiv.

- (11) Den af EU-varemærke ydede beskyttelse, der navnlig har til formål at sikre varemærkets funktion som angivelse af oprindelse, bør være uindskrænket i tilfælde af identitet mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser. Beskyttelsen bør også gælde i tilfælde af lighed mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser. Begrebet lighed bør fortolkes i forhold til risikoen for forveksling. En specifik betingelse for beskyttelsen bør være, at der er risiko for forveksling, og bedømmelsen heraf afhænger af en lang række faktorer, herunder navnlig hvor kendt varemærket er på markedet, om der kan skabes en forbindelse med det benyttede eller registrerede tegn, samt hvor stor ligheden er mellem varemærket og tegnet og mellem de pågældende varer eller tjenesteydelser.
- (12) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med prioritetsprincippet, i henhold til hvilket et registreret ældre varemærke har forrang for senere registrerede varemærker, er det nødvendigt at fastsætte, at håndhævelsen af rettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, ikke bør berøre indehaverrettigheder, der er erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato. Dette er i overensstemmelse med artikel 16, stk. 1, i aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder af 15. april 1994.
- (13) Der kan opstå usikkerhed om varernes eller tjenesteydelseernes handelsmæssige oprindelse, når en virksomhed bruger samme eller et tilsvarende tegn som et handelsnavn på en sådan måde, at der skabes en forbindelse mellem virksomheden, der bærer navnet, og de pågældende varer eller tjenesteydelser fra denne virksomhed. Krænkelse af et EU-varemærke bør derfor også omfatte anvendelse af tegnet som handelsnavn eller lignende betegnelse, når anvendelsen sker med henblik på at adskille varer eller tjenesteydelser.

- (14) For at opnå retssikkerhed og fuld overensstemmelse med særlig EU-lovgivning er det hensigtsmæssigt at fastsætte, at indehaveren af et EU-varemærke bør have ret til at forbyde tredjemand at bruge et tegn i en sammenlignende reklame, når denne sammenlignende reklame er i strid med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF¹.
- (15) For at sikre varemærkebeskyttelsen og bekæmpe forfalskning mere effektivt og i overensstemmelse med Unionens internationale forpligtelser inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), navnlig artikel V i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) om transitfrihed og med hensyn til generiske lægemidler "erklæringen om TRIPS-aftalen og folkesundhed", der blev vedtaget af WTO-ministerkonferencen i Doha den 14. november 2001, bør indehaveren af et EU-varemærke have ret til at forhindre, at tredjemand i erhvervsmæssigt øjemed fører varer ind i Unionen, uden at disse overgår til fri omsætning dér, hvis sådanne varer kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk eller i det væsentlige er identisk med det EU-varemærke, der er registreret for sådanne varer.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame (EUT L 376 af 27.12.2006, s. 21).

- (16) Med henblik herpå bør det være tilladt for EU-varemærkeindehavere at forhindre indførsel af krænkende varer og placering heraf i alle toldsituationer, herunder transit, omladning, oplagring, frizoner, midlertidig opbevaring, aktiv forædling eller midlertidig indførsel, også når sådanne varer ikke er bestemt til at blive markedsført i Unionen. Ved udførelsen af toldkontroller bør toldmyndighederne anvende de beføjelser og procedurer, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013¹, også på anmodning af rettighedshaverne. Toldmyndighederne bør navnlig udføre den relevante kontrol på grundlag af risikoanalysekriterier.
- (17) For at forlige behovet for at sikre en effektiv håndhævelse af varemærkerettigheder med behovet for at undgå hindringer for den frie handel med lovlige varer bør EU-varemærkeindehaverens rettigheder bortfalde, hvis klareren eller ihændeageren af varerne under den efterfølgende retssag ved den EU-varemærkedomstol, der er kompetent til at træffe en materiel afgørelse om, hvorvidt EU-varemærket er blevet krænkede, kan bevise, at indehaveren af EU-varemærket ikke har ret til at forbyde markedsføringen af varerne i det endelige bestemmelsesland.
- (18) Artikel 28 i forordning (EU) nr. 608/2013 fastsætter, at en rettighedshaver er erstatningsansvarlig over for ihændeageren af varerne, hvis det bl.a. senere fastslås, at de pågældende varer ikke krænkede en intellektuel ejendomsrettighed.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 608/2013 af 12. juni 2013 om toldmyndighedernes håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1383/2003 (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 15).

- (19) Der bør træffes hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at sikre en smidig transit af generiske lægemidler. Hvad angår internationale fællesnavne (INN) som globalt anerkendte generiske navne for aktive stoffer i farmaceutiske præparater, er det afgørende at tage behørigt hensyn til de eksisterende begrænsninger af EU-varemærkerettighedernes virkning. Indehaveren af et EU-varemærke bør derfor ikke have ret til at forhindre tredjemand i at bringe varer ind i Unionen, uden at disse overgår til fri omsætning dér, baseret på ligheder mellem det pågældende INN for det virksomme stof i lægemidlerne og varemærket.
- (20) For at give indehavere af EU-varemærker mulighed for at bekæmpe forfalskning effektivt, bør de have ret til at forbyde anbringelse af et krænkende mærke på varer og forberedende handlinger, der udføres forud for anbringelsen.

- (21) De enerettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, bør ikke give indehaveren ret til at forbyde tredjemands brug af tegn eller angivelser, der anvendes på loyal vis og således i overensstemmelse med god markedsføringsskik. For i tilfælde af konflikt at sikre lige vilkår for handelsnavne og EU-varemærker i betragtning af, at handelsnavne regelmæssigt gives ubegrænset beskyttelse i forhold til yngre varemærker, bør en sådan anvendelse kun anses for at omfatte anvendelse af tredjemands personnavn. Den bør endvidere i almindelighed tillade anvendelsen af deskriptive eller ikkedistinktive tegn eller angivelser. Indehaveren bør desuden ikke have ret til at forhindre den loyale og redelige brug af EU-varemærket med henblik på at identificere eller henvise til de pågældende varer eller tjenesteydelser som værende indehaverens varer eller tjenesteydelser. Tredjemands anvendelse af et varemærke med henblik på at henlede forbrugerens opmærksomhed på videresalg af ægte varer, der oprindeligt blev solgt af eller med samtykke fra indehaveren af EU-varemærket i Unionen, bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Tredjemands anvendelse af et varemærke med henblik på kunstneriske udtryk bør anses for loyale, så længe den samtidig er i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Desuden bør denne forordning anvendes på en måde, som sikrer fuld respekt for de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, navnlig ytringsfriheden.
- (22) Det følger af princippet om fri bevægelighed for varer, at det er afgørende, at indehaveren af et EU-varemærke ikke kan forbyde tredjemand at anvende det for varer, som er markedsført i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde under dette varemærke enten af ham selv eller med hans samtykke, medmindre varemærkets indehaver har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne.

- (23) For at opnå retssikkerhed og beskytte lovligt erhvervede varemærkerettigheder er det hensigtsmæssigt og nødvendigt — med forbehold af princippet om, at det yngre varemærke ikke kan håndhæves over for det ældre varemærke — at fastsætte, at indehavere af EU-varemærker ikke bør have ret til at modsætte sig brugen af et yngre varemærke, hvis dette yngre varemærke er erhvervet på et tidspunkt, hvor det ældre varemærke ikke ville kunne håndhæves over for det yngre varemærke.
- (24) Det er kun berettiget at beskytte EU-varemærkerne og at beskytte ældre registrerede varemærker mod EU-varemærker, i det omfang de pågældende varemærker rent faktisk bruges.
- (25) Af rimelighedshensyn og af hensyn til retssikkerheden bør anvendelsen af et EU-varemærke i en form, der ved enkeltheder, som ikke forandrer varemærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det er registreret, være tilstrækkelig til at bevare de tilknyttede rettigheder, uanset om varemærket i den form, hvori det bruges, også er registreret.
- (26) EU-varemærket bør kunne gøres til genstand for særskilt ejendomsret uafhængigt af den virksomhed, hvis varer eller tjenesteydelser det betegner. Varemærket bør kunne overdrages, pantsættes til tredjemand og gives i licens.

- (27) Den materielle varemærkeret, som indføres ved denne forordning, gør det nødvendigt, at der for hvert enkelt varemærkes vedkommende gennemføres administrative foranstaltninger på EU-plan. Det er derfor nødvendigt, under bevarelse af Unionens nuværende institutionelle struktur og ligevægten mellem beføjelserne, at træffe bestemmelser om Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret ("kontoret"), så det kan være fagligt uafhængigt og have den fornødne juridiske, administrative og finansielle selvstændighed. Hertil er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at kontoret har form af et EU-organ med status som juridisk person, der udøver de beføjelser, som er tillagt det i denne forordning, inden for rammerne af EU-retten og uden at indskrænke de beføjelser, der er tillagt Unionens institutioner.
- (28) EU-varemærkebeskyttelse tildeles i relation til bestemte varer eller tjenester, hvis karakter og antal bestemmer omfanget af den beskyttelse, som varemærkeindehaveren får. Det er derfor afgørende at fastsætte regler for bestemmelse og klassificering af varer og tjenesteydelser i denne forordning og af hensyn til retssikkerheden og god forvaltningsskik at kræve, at de varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges om varemærkebeskyttelse, identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision til, at de kompetente myndigheder og erhvervsdrivende alene på grundlag af ansøgningen kan bestemme omfanget af den beskyttelse, der er ansøgt om. Anvendelsen af generelle betegnelser bør fortolkes således, at den kun omfatter alle de varer og tjenesteydelser, som tydeligt er omfattet af betegnelserne i deres bogstavelige forstand. Indhavere af EU-varemærker, som på grund af kontorets praksis indtil den 22. juni 2012 var registreret for en hel klasseoverskrift i det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957, bør have mulighed for at tilpasse deres liste over varer og tjenesteydelser for at sikre, at indholdet af registret opfylder kravene om klarhed og præcision i henhold til retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol.

- (29) For at undgå unødige forsinkelser i registreringen af et EU-varemærke er det hensigtsmæssigt at etablere en ordning med frivillige EU-varemærkesøgninger og nationale varemærkesøgninger, der bør være fleksible i forhold til brugernes behov og ønsker. De frivillige EU-varemærkesøgninger og de frivillige nationale varemærkesøgninger bør suppleres ved at give adgang til altomfattende, hurtige og effektive søgemaskiner, der frit kan benyttes af offentligheden inden for rammerne af samarbejdet mellem kontoret og medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret.
- (30) Alle, der berøres af kontorets afgørelser, bør sikres en retsbeskyttelse, som tager hensyn til varemærkerettens særpræg. Med henblik herpå bør det fastsættes, at afgørelser truffet af kontorets forskellige beslutningsdygtige organer kan påklages. Et af kontorets appelkamre bør træffe afgørelse. Appelkamrenes afgørelser bør kunne indbringes for Retten, som har kompetence til at omstøde eller ændre den indklagede afgørelse.
- (31) For at sikre EU-varemærkernes beskyttelse skal medlemsstaterne under hensyn til deres nationale ordninger udpege et så begrænset antal nationale domstole i første og anden instans som muligt med bemyndigelse til at behandle søgsmål om krænkelse af EU-varemærker og om disses gyldighed.

- (32) Det er afgørende, at retsafgørelser vedrørende gyldigheden og krænkelsen af EU-varemærker har retskraft inden for hele Unionens område, da dette er den eneste måde, hvorpå man kan undgå indbyrdes modstridende afgørelser fra domstolene og kontoret og krænkelse af EU-varemærkets enhedskarakter. Det er bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012¹, der bør finde anvendelse på alle søgsmål vedrørende EU-varemærker, medmindre denne forordning fraviger de deri angivne regler.
- (33) Det bør undgås, at der afsiges indbyrdes modstridende domme i søgsmål, hvori de samme parter er involveret, og som er anlagt vedrørende de samme forhold, om krænkelse af et EU-varemærke og parallelle nationale varemærker. Når søgsmålene er anlagt i samme medlemsstat, skal midlerne til at nå dette mål derfor søges i de nationale retsplejeregler, som denne forordning ikke anfægter, medens det, når søgsmålene er anlagt i forskellige medlemsstater, synes hensigtsmæssigt med bestemmelser, der bygger på reglerne om litispændens og indbyrdes sammenhængende krav i forordning (EF) nr. 1215/2012.
- (34) Med henblik på at fremme konvergensen med hensyn til praksis og udvikle fælles redskaber er det nødvendigt at etablere passende rammer for samarbejdet mellem kontoret og medlemsstaternes kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, ved at definere de vigtigste samarbejdsområder, og give kontoret mulighed for at koordinere relevante fælles projekter af interesse for Unionen og medlemsstaterne og finansiere disse projekter op til et maksimumbeløb. Disse samarbejdsaktiviteter bør være til gavn for virksomheder, der anvender varemærkesystemer i Europa. For brugerne af den EU-ordning, der er fastsat i denne forordning, bør projekterne, navnlig databaserne til søgning og høring, tilvejebringe yderligere, omfattende, effektive redskaber, der er gratis, for at opfylde de specifikke krav, der følger af EU-varemærkets enhedskarakter.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 1).

- (35) Det er ønskeligt at fremme en mindelig, hurtig og effektiv tvistbilæggelse ved at lade kontoret oprette et mæglingscenter, hvis tjenester kan benyttes af enhver person med henblik på at opnå en mindelig bilæggelse af tvister vedrørende EU-varemærker og EF-design ved gensidig overenskomst.
- (36) Oprettelsen af EU-varemærkesystemet har medført øgede finansielle byrder for de centrale kontorer for industriel ejendomsret og andre myndigheder i medlemsstaterne. De ekstra udgifter vedrører såvel behandling af et større antal indsigelses- og ugyldighedssager, der involverer EU-varemærker, eller som anlægges af indehavere af sådanne varemærker, som oplysningsaktiviteter forbundet med EU-varemærkesystemet og aktiviteter, der skal sikre håndhævelsen af EU-varemærkerettigheder. Det bør derfor sikres, at kontoret kompenserer for en del af de udgifter, medlemsstaterne afholder i forbindelse med den rolle, de spiller i at få EU-varemærkesystemet til at fungere gnidningsfrit. Betalingen af en sådan kompensation bør være betinget af, at medlemsstaterne indgiver relevante statistiske oplysninger. Kompensationen for udgifter bør ikke være af et sådant omfang, at den medfører et budgetunderskud for kontoret.
- (37) For at sikre kontoret fuld autonomi og uafhængighed er det nødvendigt at give det et selvstændigt budget, hvor indtægterne primært hidrører fra provenuet af de gebyrer, som brugerne af ordningen skal erlægge. Unionens budgetprocedure finder imidlertid anvendelse i tilfælde af eventuelle tilskud fra Unionen almindelige budget. Endvidere bør regnskabet revideres af Revisionsretten.

- (38) Af hensyn til en forsvarlig økonomisk forvaltning bør kontorets akkumulering af store budgetoverskud undgås. Dette bør ikke være til hinder for, at kontoret opretholder en finansiell reserve, der dækker et år af dets driftsudgifter, for at sikre kontinuiteten i sit arbejde og udførelsen af sine opgaver. Denne reserve bør kun anvendes til at sikre kontinuiteten i kontorets opgaver som fastsat i denne forordning.
- (39) I betragtning af den afgørende betydning af størrelsen af de gebyrer, der skal betales til kontoret, for at EU-varemærkesystemet kan fungere og dets forbindelse som supplement til de nationale varemærkesystemer, er det nødvendigt at fastsætte størrelsen af disse gebyrer direkte i denne forordning i form af et bilag. Gebyrernes størrelse bør fastsættes på et niveau, der sikrer: for det første at indtægterne, de giver, i princippet er tilstrækkelige til, at kontorets budget balancerer, for det andet at EU-varemærkesystemet og de nationale varemærkesystemer kan eksistere parallelt og supplere hinanden, idet der også tages hensyn til størrelsen af det marked, der dækkes af EU-varemærket, og de små og mellemstore virksomheders behov, og for det tredje at EU-varemærkeindehavernes rettigheder håndhæves effektivt i medlemsstaterne.
- (40) For at sikre, at kontoret foretager en effektiv og hurtig behandling og registrering af EU-varemærkeansøgninger efter procedurer, der er gennemsigtige, grundige, retfærdige og rimelige, bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om procedurerne for indgivelse og behandling af en indsigelse og om procedurerne for ændring af en ansøgning.

- (41) For at sikre, at et EU-varemærke kan erklæres fortabt eller ugyldigt på en effektiv måde ved hjælp af gennemsigtige, grundige, retfærdige og rimelige procedurer, bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af procedurerne for fortabelse og ugyldighed.
- (42) For at muliggøre en effektiv og fuldstændig gennemgang af kontorets afgørelser ved appelkamrene ved hjælp af en gennemsigtig, grundig, retfærdig og rimelig procedure, som tager hensyn til principperne i denne forordning, bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af det formelle indhold af klagen, proceduren for indgivelse og behandling af klagen, det formelle indhold og formen af appelkammerets afgørelser og tilbagebetaling af klagegebyrer.
- (43) For at sikre en gnidningsløs og effektiv drift af EU-varemærkesystemet bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår præcisering af kravene til og de detaljerede ordninger for mundtlig forhandling og bevisoptagelse, de detaljerede ordninger for bekendtgørelse, kommunikationsmidler og de formularer, der skal benyttes af sagens parter, reglerne for beregning og varighed af frister, procedurerne for tilbagekaldelse af en afgørelse eller annullering af en indførelse i registret, de detaljerede ordninger for genoptagelse af sager samt de nærmere bestemmelser om repræsentation for kontoret.

- (44) For at sikre en effektiv organisation af appelkamrene bør beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF delegeres til Kommissionen, for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om organisationen af appelkamrene.
- (45) For at sikre en effektiv registrering af internationale varemærker på en måde, der er i fuld overensstemmelse med reglerne i protokollen til Madridarrangementet om den internationale registrering af varemærker, der er vedtaget i Madrid den 27. juni 1989 ("Madridprotokollen"), bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF, for så vidt angår fastsættelse af de nærmere bestemmelser om procedurene for indgivelse og behandling af en indsigelse, herunder de nødvendige meddelelser, der skal gives til Verdensorganisationen for Intellektuel Ejendomsret (WIPO), og de nærmere bestemmelser om proceduren for internationale registreringer, der er baseret på en basisansøgning eller -registrering vedrørende et kollektivmærke, certificeringsmærke eller garantimærke.
- (46) Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau, og at disse høringer gennemføres i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning¹. For at sikre lige deltagelse i forberedelsen af delegerede retsakter modtager Europa-Parlamentet og Rådet navnlig alle dokumenter på samme tid som medlemsstaternes eksperter, og deres eksperter har systematisk adgang til møder i Kommissionens ekspertgrupper, der beskæftiger sig med forberedelse af delegerede retsakter.

¹ EUT L 123, af 12.5.2016, s. 1

- (47) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser, for så vidt angår præcisering af de nærmere bestemmelser om ansøgninger, anmodninger, certifikater, påberåbelser, regler, meddelelser og ethvert andet dokument i henhold til de relevante proceduremæssige krav, der er fastsat i denne forordning, samt, for så vidt angår maksimalsatserne for de omkostninger, der er nødvendige i forbindelse med sagen, og som faktisk er afholdt, de nærmere bestemmelser om bekendtgørelser i EU-varemærketidende og kontorets meddelelsesblad, de detaljerede ordninger for udveksling af oplysninger mellem kontoret og de nationale myndigheder, de nærmere bestemmelser om oversættelse af dokumentation i skriftlige sager, de nøjagtige typer af afgørelser, der skal træffes af et enkelt medlem af indsigelses- eller annullationsafdelingerne, de nærmere bestemmelser om meddelelsesforpligtelsen i henhold til Madridprotokollen samt de detaljerede krav vedrørende begæringen om territorial udstrækning fremsat efter den internationale registrering. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011¹.
- (48) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af deres omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

EU-varemærke

1. Varemærker for varer og tjenesteydelser, der registreres i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, benævnes i det følgende "EU-varemærker".
2. EU-varemærker har enhedskarakter. De har samme retsvirkninger overalt inden for Unionen: Et varemærke kan kun registreres, overdrages, opgives, erklæres for bortfaldet eller ugyldigt, og brugen deraf kun forbydes med virkning for hele Unionen. Dette princip gælder, medmindre andet fastsættes i denne forordning.

Artikel 2

Kontoret

1. Herved oprettes Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret ("kontoret").
2. Alle henvisninger i EU-retten til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) læses som henvisninger til kontoret.

Artikel 3
Handleevne

Som juridiske personer i denne forordning anses selskaber og andre retlige enheder, som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser af enhver art, indgå kontrakter eller foretage andre retshandlinger og optræde som part i en retssag.

KAPITEL II

REGLER FOR VAREMÆRKER

AFDELING 1

DEFINITION OG ERHVERVELSE

AF EU-VAREMÆRKET

Artikel 4
Tegn, der kan udgøre et EU-varemærke

Et EU-varemærke kan bestå af alle tegn, navnlig ord, herunder personnavne, eller afbildninger, bogstaver, tal, farver, varens eller emballagens form eller lyde, for så vidt disse tegn er egnede til at:

- a) adskille en virksomheds varer eller tjenesteydelser fra andre virksomheders, og

- b) blive gengivet i registret over EU-varemærker ("registret") på en måde, der gør det muligt for de kompetente myndigheder og offentligheden at fastslå den klare og præcise genstand for den beskyttelse, som dets indehaver indrømmes.

Artikel 5

Indehavere af EU-varemærker

EU-varemærker kan indehaves af enhver fysisk eller juridisk person, herunder offentlige virksomheder.

Artikel 6

Erhvervelse af et EU-varemærke

Et EU-varemærke erhverves ved registrering.

Artikel 7

Absolutte hindringer for registrering

1. Udelukket fra registrering er:
 - a) tegn, som ikke opfylder betingelserne i artikel 4
 - b) varemærker, som mangler fornødent særpræg

- c) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse
- d) varemærker, som udelukkende består af tegn eller angivelser, der i daglig sprogbrug eller efter redelig og almindelig markedsføringsskik er blevet almindelige som betegnelse for varerne eller tjenesteydelserne
- e) tegn, som udelukkende består af
 - i) formen eller en anden egenskab, der følger af varernes egen karakter
 - ii) formen eller en anden egenskab ved varer, som er nødvendig for at opnå et teknisk resultat
 - iii) formen eller en anden egenskab, der giver varerne en væsentlig værdi
- f) varemærker, som strider mod den offentlige orden eller sædelighed
- g) varemærker, som vil kunne vildlede offentligheden, f.eks. med hensyn til varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse
- h) varemærker, som skal afslås i medfør af artikel 6b i Pariserkonventionen vedrørende beskyttelse af industriel ejendomsret ("Pariserkonventionen"), fordi de ikke er godkendt af de kompetente myndigheder

- i) varemærker, som indeholder tegn, emblemer eller våben, ud over de i artikel 6b i Pariserkonventionen omhandlede, og som er af særlig offentlig interesse, medmindre den kompetente myndighed har givet sin tilladelse til, at de registreres
- j) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller national ret eller internationale aftaler, i hvilke Unionen eller den pågældende medlemsstat er part, og som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser
- k) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som giver beskyttelse af traditionelle benævnelser for vin
- l) varemærker, som er udelukket fra registrering i henhold til EU-lovgivningen eller internationale aftaler, i hvilke Unionen er part, og som giver beskyttelse af garanterede traditionelle specialiteter
- m) varemærker, der består af eller i deres væsentlige elementer gengiver en ældre plantesortsbetegnelse, der er registreret i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller national ret eller internationale aftaler, i hvilke Unionen eller den pågældende medlemsstat er part, og som giver beskyttelse af plantesortsrettigheder, og som vedrører plantesorter af samme eller nært beslægtede arter.

2. Stk. 1 finder anvendelse, selv om registreringshindringerne kun er til stede i en del af Unionen.
3. Stk. 1, litra b), c) og d), finder ikke anvendelse, hvis varemærket som følge af den brug, der er gjort deraf, har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det søges registreret.

Artikel 8

Relative hindringer for registrering

1. Hvis indehaveren af et ældre varemærke rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering:
 - a) såfremt det er identisk med det ældre varemærke, og de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket søges registreret, er af samme art som de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det ældre varemærke er beskyttet
 - b) såfremt der i offentlighedens bevidsthed inden for det område, hvor det ældre varemærke er beskyttet, er risiko for forveksling, fordi det yngre varemærke er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og varerne eller tjenesteydelserne er af samme eller lignende art; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse med det ældre varemærke.

2. Ved "ældre varemærke" efter stk. 1 forstås:
- a) varemærker af følgende kategorier, hvis ansøgningsdato ligger før datoen for EU-varemærkeansøgningen, i givet fald under hensyntagen til den prioritet, der gøres gældende til støtte for disse varemærker:
 - i) EU-varemærker
 - ii) varemærker, som er registreret i en medlemsstat eller, for så vidt angår Belgien, Luxembourg og Nederlandene, hos Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret
 - iii) varemærker, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat
 - iv) varemærker, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i Unionen
 - b) de under litra a) omhandlede varemærkeansøgninger med forbehold af deres registrering
 - c) varemærker, som på tidspunktet for ansøgningen om registrering som EU-varemærke eller i givet fald på tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, er "vitterlig kendt" i en medlemsstat i den i artikel 6a i Pariserkonventionen angivne betydning.
3. Hvis varemærkeindehaveren rejser indsigelse, er et varemærke udelukket fra registrering, såfremt varemærkeindehaverens agent eller repræsentant uden indehaverens samtykke ansøger om registrering af varemærket i eget navn, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

4. Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til EU-lovgivningen eller medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn:
- a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EU-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for EU-varemærkeansøgningen
 - b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.
5. Hvis indehaveren af et registreret ældre varemærke efter stk. 2 rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis det er identisk med eller ligner det ældre varemærke, uanset om de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er ansøgt, er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når der, hvis det drejer sig om et ældre EU-varemærke, er tale om et i Unionen velkendt varemærke, eller, hvis det drejer sig om et ældre nationalt varemærke, er tale om et i den pågældende medlemsstat velkendt varemærke, og brugen af det varemærke, der søges registreret, uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.

6. Hvis en person, der i henhold til den relevante lovgivning er berettiget til at udøve de rettigheder, som hidrører fra en oprindelsesbetegnelse eller geografisk betegnelse, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til EU-lovgivningen eller national ret, som giver beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser:
- i) allerede er indgivet en ansøgning om en oprindelsesbetegnelse eller en geografisk betegnelse i overensstemmelse med EU-lovgivningen eller national ret før datoen for ansøgning om registrering af EU-varemærket eller datoen for den prioritet, der gøres gældende til støtte for ansøgningen, med forbehold af dets senere registrering
 - ii) denne oprindelsesbetegnelse eller geografiske betegnelse giver ret til at forbyde brugen af et yngre varemærke.

AFDELING 2

ET EU-VAREMÆRKES RETSVIRKNINGER

Artikel 9

Rettigheder knyttet til et EU-varemærke

1. Registrering af et EU-varemærke giver indehaveren en eneret.

2. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato kan indehaveren af det pågældende EU-varemærke forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når:
 - a) tegnet er identisk med EU-varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med dem, for hvilke EU-varemærket er registreret
 - b) tegnet er identisk med eller ligner EU-varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket
 - c) tegnet er identisk med eller ligner EU-varemærket, uanset om det anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke EU-varemærket er registreret, når varemærket er velkendt i Unionen, og brugen af dette tegn uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af EU-varemærkets særpræg eller renommé, eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.
3. Navnlig følgende kan forbydes i medfør af stk. 2:
 - a) at anbringe tegnet på varerne eller på disse varers emballage
 - b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet

- c) at importere eller eksportere varerne under tegnet
- d) at anvende tegnet som handels- eller firmanavn eller en del af et handels- eller firmanavn
- e) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed
- f) at anvende tegnet i sammenlignende reklame på en måde, der er i strid med direktiv 2006/114/EF.

4. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden EU-varemærkets ansøgnings- eller prioritetsdato kan indehaveren af det pågældende EU-varemærke også forbyde tredjemand at bringe varer ind i Unionen i erhvervsmæssigt øjemed, uden at disse overgår til fri omsætning dér, hvis sådanne varer, herunder emballage, kommer fra tredjelande og uden tilladelse er forsynet med et varemærke, som er identisk med det EU-varemærke, der er registreret for sådanne varer, eller som, for så vidt angår dets væsentligste aspekter, ikke kan skelnes fra dette varemærke.

Den ret, som EU-varemærkeindehaveren har i henhold til første afsnit, bortfalder, hvis der under sagen, der skal fastlægge, om EU-varemærket er blevet krænket, iværksat i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 608/2013 fremlægges dokumentation af klareren eller ihændeageren af varerne for, at indehaveren af EU-varemærket ikke har ret til at forbyde markedsføring af varerne i det endelige bestemmelsesland.

Artikel 10

Ret til at forbyde forberedende handlinger vedrørende brug af emballage eller andre midler

Hvis der er risiko for, at emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt, kan blive anvendt i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, og denne anvendelse vil udgøre en krænkelse af EU-varemærkeindehaverens rettigheder i henhold til artikel 9, stk. 2 og 3, har indehaveren af det pågældende varemærke ret til at forbyde følgende handlinger, hvis de udføres i erhvervsmæssigt øjemed:

- a) at anbringe et tegn, der er identisk med eller ligner EU-varemærket, på emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket kan anbringes
- b) at udbyde eller markedsføre, eller oplagre med disse formål, eller at importere eller eksportere emballage, etiketter, mærker, sikkerheds- eller ægthedskomponenter eller udstyr eller andre midler, hvorpå mærket er anbragt.

Artikel 11

Datoen, hvorfra rettigheder kan gøres gældende over for tredjemand

1. De rettigheder, der er knyttet til et EU-varemærke, gælder først over for tredjemand fra datoen for bekendtgørelse af varemærkets registrering.

2. Der kan kræves rimelig erstatning for handlinger, som er foretaget efter datoen for bekendtgørelse af en EU-varemærkeansøgning, og som efter bekendtgørelsen af EU-varemærkeregistreringen ville være forbudt i kraft af denne bekendtgørelse.
3. En ret, for hvilken sagen indbringes, må ikke træffe afgørelse i denne sag, før registreringen er bekendtgjort.

Artikel 12

Gengivelse af et EU-varemærke i en ordbog

Såfremt gengivelsen af et EU-varemærke i en ordbog, en encyklopædi eller et lignende opslagsværk giver det indtryk, at det er fællesnavnet på de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, skal udgiveren af værket efter anmodning fra indehaveren af EU-varemærke sørge for, at gengivelsen af EU-varemærke senest i den næste udgave af værket ledsages af en angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Artikel 13

Forbud mod brug af et EU-varemærke, der er registreret i en agents eller repræsentants navn

Er et EU-varemærke registreret for en agent eller repræsentant for den, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har denne ret til at modsætte sig, at hans agent eller repræsentant gør brug af hans varemærke, hvis han ikke har givet samtykke til en sådan brug, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

Artikel 14

Begrænsninger i et EU-varemærkes retsvirkninger

1. Et EU-varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af:
 - a) tredjemandens navn eller adresse, hvis tredjemanden er en fysisk person
 - b) tegn eller angivelser uden særpræg eller vedrørende varernes eller tjenesteydelseernes art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved varerne eller tjenesteydelseerne
 - c) EU-varemærket for at identificere eller henvise til varer eller tjenesteydelser som tilhørende indehaveren af det pågældende varemærke, navnlig når anvendelsen af dette varemærke er nødvendig for at angive anvendelsen af en vare eller tjenesteydelse, navnlig som tilbehør eller reservedele.
2. Stk. 1 finder kun anvendelse, hvis tredjemands anvendelse sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik.

Artikel 15

*Konsumtion af de rettigheder,
der er knyttet til et EU-varemærke*

1. Et EU-varemærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde brugen af varemærket for varer, som af indehaveren selv eller med dennes samtykke er markedsført inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde under dette varemærke.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis indehaveren har rimelig grund til at modsætte sig fortsat markedsføring af varerne, især i tilfælde, hvor disses tilstand er ændret eller forringet, efter at de er markedsført.

Artikel 16

*Interventionsret, som tillægges indehaveren
af et yngre registreret varemærke
som et forsvar i en sag om varemærkekrænkelse*

1. Indehaveren af et EU-varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret EU-varemærke, hvis dette yngre varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 60, stk. 1, 3 eller 4, artikel 61, stk. 1 eller 2, eller artikel 64, stk. 2, i denne forordning.

2. Indehaveren af et EU-varemærke har i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret nationalt varemærke, hvis dette yngre registrerede nationale varemærke ikke ville blive erklæret ugyldigt i henhold til artikel 8 eller artikel 9, stk. 1 eller 2, eller artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436¹.
3. Har indehaveren af et EU-varemærke ikke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre registreret varemærke i henhold til stk. 1 eller 2, har indehaveren af det pågældende yngre registrerede varemærke ikke ret til i forbindelse med en sag om varemærkekrænkelse at forbyde anvendelsen af det ældre EU-varemærke.

Artikel 17

Komplementær anvendelse af nationale retsregler om krænkelse

1. EU-varemærkets retsvirkninger bestemmes alene af denne forordning. I øvrigt er krænkelse af et EU-varemærke underlagt den nationale lovgivning om krænkelse af et nationalt varemærke i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel X.
2. Denne forordning er ikke til hinder for, at der anlægges sag i forbindelse med EU-varemærker på grundlag af medlemsstaternes retsregler om bl.a. civilretligt erstatningsansvar og illoyal konkurrence.
3. Det afgøres efter bestemmelserne i kapitel X, hvilke retsplejeregler der finder anvendelse.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 336 af 23.12.2015, s. 1).

AFDELING 3

BRUG AF ET EU-VAREMÆRKE

Artikel 18

Brug af et EU-varemærke

1. Hvis indehaveren ikke inden fem år regnet fra registreringen har gjort reel brug af EU-varemærket inden for Unionen for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, eller hvis sådan brug har været suspenderet uden afbrydelse i fem år, underkastes EU-varemærket de i denne forordning omhandlede sanktioner, medmindre der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted.

Følgende betragtes ligeledes som brug i henhold til første afsnit:

- a) brug af EU-varemærket i en form, der kun ved elementer, der ikke forandrer mærkets særpræg, afviger fra den form, hvori det blev registreret, uanset om varemærket også er registreret i indehaverens navn i den form, hvori det anvendes
 - b) anbringelse af EU-varemærket på varer eller deres emballage i Unionen udelukkende med eksport for øje.
2. Brug af EU-varemærket med indehaverens samtykke ligestilles med indehaverens brug af varemærket.

AFDELING 4

EU-VAREMÆRKET SOM GENSTAND FOR EJENDOMSRET

Artikel 19

EU-varemærkets ligestilling med et nationalt varemærke

1. Medmindre andet er fastsat i artikel 20-28, betragtes EU-varemærket som genstand for ejendomsret i sin helhed og gældende for hele Unionens område som et nationalt varemærke, der er registreret i den medlemsstat, hvor indehaveren ifølge registret:
 - a) havde sit hovedsæde eller sin bopæl på den relevante dato
 - b) hvis litra a) ikke er opfyldt, havde et forretningssted på den relevante dato.
2. I andre tilfælde end de i stk. 1 nævnte, er den i stk. 1 nævnte medlemsstat den stat, hvor kontoret har sit hjemsted.
3. Hvis to eller flere personer er indført i registret som fælles indehavere, gælder stk. 1 for den, der er nævnt først; kan stk. 1 ikke anvendes på denne indehaver, gælder bestemmelsen for de efterfølgende fælles indehavere i den rækkefølge, hvori de er nævnt. Kan stk. 1 ikke anvendes på nogen af de fælles indehavere, finder stk. 2 anvendelse.

Artikel 20
Overdragelse

1. Et EU-varemærke kan, uafhængigt af eventuelt overdragelse af en virksomhed, overdrages for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.
2. Overdragelse af en virksomhed i sin helhed indebærer overdragelse af EU-varemærket, medmindre der i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på overdragelsen, foreligger en aftale om det modsatte, eller hvis dette klart fremgår af omstændighederne. Denne bestemmelse gælder for en kontraktlig forpligtelse til at overdrage en virksomhed.
3. Overdragelsen af EU-varemærket skal være skriftlig, jf. dog stk. 2, og underskrevet af kontraktparterne, medmindre overdragelsen er en følge af en retsafgørelse; i modsat fald er overdragelsen ugyldig.
4. Efter anmodning fra en af parterne indføres overdragelsen i registret og offentliggøres.
5. En ansøgning om registrering af en overdragelse skal indeholde oplysninger til identificering af EU-varemærket, den nye indehaver, de varer og tjenesteydelser, som overdragelsen omfatter, samt dokumenter, som godtgør overdragelsen i overensstemmelse med stk. 2 og 3. Ansøgningen kan endvidere, hvis det er relevant, indeholde oplysninger til identificering af den nye indehavers repræsentant.
6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:
 - a) de oplysninger, som ansøgningen om registrering af en overdragelse skal indeholde

- b) den type dokumentation, der kræves til at godtgøre en overdragelse under hensyn til de aftaler, der er indgået mellem den registrerede varemærkeindehaver og den efterfølgende rettighedshaver
- c) de nærmere bestemmelser om behandlingen af ansøgninger om delvise overdragelser, hvorved det sikres, at varerne og tjenesteydelserne i den oprindelige registrering og den nye registrering ikke overlapper hinanden, og at en særskilt sag, herunder et nyt registreringsnummer, oprettes for den nye registrering.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

- 7. Hvis betingelserne for registrering af en overdragelse, jf. stk. 1, 2 og 3, eller i de i stk. 6 omhandlede gennemførelsesretsakter ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret ansøgningen om registrering af overdragelsen.
- 8. Der kan indgives én ansøgning om registrering af en overdragelse for to eller flere varemærker, forudsat at den registrerede varemærkeindehaver og den efterfølgende rettighedshaver er den samme i hvert enkelt tilfælde.
- 9. Stk. 5-8 finder også anvendelse på ansøgninger om EU-varemærker.

10. I forbindelse med en delvis overdragelse anses enhver ansøgning, der indgives af den oprindelige varemærkeindehaver, og som endnu ikke er færdigbehandlet, for så vidt angår den oprindelige registrering, hverken for færdigbehandlet i relation til den udestående registrering eller den nye registrering. Skal der betales gebyr for en sådan ansøgning, og er disse gebyrer blevet betalt af den oprindelige varemærkeindehaver, betaler den nye varemærkeindehaver ikke noget tillægsgebyr for en sådan ansøgning.
11. Så længe overdragelsen ikke er indført i registret, kan erhververen ikke gøre de rettigheder gældende, som følger af EU-varemærkets registrering.
12. Skal der i forhold til kontoret overholdes frister, kan erhververen afgive de fornødne erklæringer over for dette, så snart ansøgning om registrering af overdragelsen er indgivet til kontoret.
13. Alle meddelelser, som i henhold til artikel 98 skal tilstilles indehaveren af et EU-varemærke, skal tilstilles den, der er registreret som indehaver.

Artikel 21

Overdragelse af et agentvaremærke

1. Er et EU-varemærke registreret for en agent eller repræsentant for den, der er indehaver af varemærket, uden indehaverens samtykke, har den pågældende indehaver ret til at kræve, at EU-varemærket overdrages til denne, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

2. Indehaveren kan indgive en anmodning om overdragelse i henhold til nærværende artikels stk. 1 til følgende:
 - a) kontoret i henhold til artikel 60, stk. 1, litra b), i stedet for en begæring om varemærkets ugyldighed
 - b) en EU-varemærkedomstol, jf. artikel 123, i stedet for et modkrav med påstand om varemærkets ugyldighed baseret på artikel 128, stk. 1.

Artikel 22

Tingslige rettigheder

1. EU-varemærket kan uafhængigt af virksomheden pantsættes eller gøres til genstand for anden tingslig ret.
2. Efter anmodning fra en af parterne indføres rettighederne omhandlet i stk. 1 eller overdragelsen af sådanne rettigheder i registret og bekendtgøres.
3. En indførelse i registret, der foretages i henhold til stk. 2, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af parterne.

Artikel 23

Tvangsfuldbyrdelse

1. Et EU-varemærke kan gøres til genstand for tvangsfuldbyrdelse.

2. Enekompetent med hensyn til tvangsfuldbyrdelse af et EU-varemærke er retterne og myndighederne i den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 19.
3. Tvangsfuldbyrdelsen skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.
4. En indførelse i registret, der foretages i henhold til stk. 3, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af parterne.

Artikel 24

Konkursbehandling

1. Et EU-varemærke kan kun inddrages i en konkursbehandling, der er blevet indledt i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig.

I tilfælde, hvor skyldneren er et forsikringselskab eller et kreditinstitut som defineret i henholdsvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EC¹ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF², er den eneste konkursbehandling, som et EU-varemærke kan inddrages i, konkursbehandlinger, der er blevet indledt i den medlemsstat, hvor selskabet eller instituttet har fået tilladelse.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 om sanering og likvidation af kreditinstitutter (EFT L 125 af 5.5.2001, s. 15).

2. Er et EU-varemærke genstand for sameje mellem flere, finder stk. 1 tilsvarende anvendelse med hensyn til vedkommende medindehaveres andel.
3. Indgår et EU-varemærke i konkursbehandling, indføres dette på begæring af den kompetente nationale myndighed i registret og bekendtgøres i den i artikel 116 omhandlede EU-varemærketidende.

Artikel 25

Licens

1. Der kan gives licens til udnyttelse af EU-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og for hele Unionen eller en del af dette. Licensen kan være en eksklusiv eller en ikke-eksklusiv licens.
2. Indehaveren af et EU-varemærke kan gøre de rettigheder, der er knyttet til det, gældende over for en licenstagere, der overtræder en af bestemmelserne i licensaftalen med hensyn til
 - a) dens gyldighedsperiode
 - b) den af registreringen omfattede udformning, hvori varemærket må anvendes
 - c) arten af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke licensen er meddelt
 - d) det område, inden for hvilket varemærket må påføres, eller
 - e) kvaliteten af de af licenstageren fremstillede varer eller præsterede tjenesteydelser.

3. Medmindre andet er fastsat i licensaftalen, kan licenstageren kun anlægge sag om krænkelse af et EU-varemærke, hvis indehaveren af dette har givet sit samtykke hertil. Indehaveren af en eksklusiv licens kan dog anlægge en sådan sag, hvis varemærkeindehaveren ikke selv anlægger sag om krænkelse af varemærket inden for en rimelig frist efter opfordring hertil.
4. Enhver licenstaget har ret til at indtræde i den sag om krænkelse, som EU-varemærkets indehaver har anlagt, for at få erstatning for den skade, han selv har lidt.
5. Meddelelse eller overdragelse af en licens til brug af et EU-varemærke skal, såfremt en af parterne anmoder herom, indføres i registret og offentliggøres.
6. En indførelse i registret, der foretages i henhold til stk. 5, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af parterne.

Artikel 26
Procedure for indførelse af licenser
og andre rettigheder i registret

1. Artikel 20, stk. 5 og 6, og de regler, der er vedtaget i medfør heraf, samt artikel 20, stk. 8, finder tilsvarende anvendelse på registrering af en tingslig rettighed eller overdragelse af en tingslig rettighed, jf. artikel 22, stk. 2, tvangsfuldbyrdelse, jf. artikel 23, stk. 3, deltagelse i insolvensbehandling, jf. artikel 24, stk. 3, samt registrering af en licens eller overdragelse af en licens, jf. artikel 25, stk. 5, med følgende forbehold:
 - a) kravet vedrørende identificering af varer og tjenesteydelser, som overdragelsen vedrører, finder ikke anvendelse på en anmodning om registrering af en tingslig rettighed, tvangsfuldbyrdelse eller insolvensbehandling
 - b) kravet vedrørende dokumentationen for overdragelsen finder ikke anvendelse, hvis anmodningen foretages af indehaveren af EU-varemærket.
2. Ansøgningen om registrering af de i stk. 1 omhandlede rettigheder anses ikke for indgivet, før det påkrævede gebyr er betalt.
3. Ansøgningen om registrering af en licens kan indeholde en anmodning om indførelse i registret af en licens som en eller flere af følgende:
 - a) en eksklusiv licens
 - b) en underlicens, i tilfælde af at licensen meddeles af en licenstag, hvis licens er indført i registret

- c) en licens, der er begrænset til en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret
- d) en licens, der er begrænset til en del af Unionen
- e) en midlertidig licens.

Begæres licensen indført som en licens anført i litra c), d) og e), angives det i ansøgningen om registrering af en licens, for hvilke varer og tjenesteydelser, for hvilken del af Unionen og for hvilket tidsrum licensen er meddelt.

- 4. Hvis betingelserne for registrering, jf. artikel 22-25, i nærværende artikels stk. 1 og 3 og de andre gældende regler, der er vedtaget i henhold til denne forordning, ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser det ansøgningen om registrering.
- 5. Stk. 1 og 3 finder tilsvarende anvendelse på ansøgninger om EU-varemærker.

Artikel 27

Retsvirkning over for tredjemand

- 1. De i artikel 20, 22 og 25 omhandlede retshandler vedrørende EU-varemærket har først virkning over for tredjemand i alle medlemsstaterne, når de er indført i registret. En sådan retshandel har dog også forud for indførelsen i registret virkning over for tredjemand, som har erhvervet ret til varemærket efter tidspunktet for den pågældende retshandel, men som var bekendt med retshandlen på tidspunktet for erhvervelsen af retten.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på en person, der erhverver EU-varemærket eller en ret til EU-varemærket ved overdragelse af virksomheden som helhed eller ved en anden generel overtagelse.
3. De i artikel 23 omhandlede retshandlingers virkning over for tredjemand følger retsreglerne i den medlemsstat, der omhandles i artikel 19.
4. Indtil fælles regler for medlemsstaterne vedrørende konkursbehandling træder i kraft, følger en konkursbehandlings eller lignende behandlings virkning over for tredjemand retsreglerne i den medlemsstat, hvor der først blev indledt en sådan behandling i henhold til den nationale lovgivning eller de konventioner, der finder anvendelse på dette område.

Artikel 28

EU-varemærkeansøgningen som genstand for ejendomsret

Artikel 19 til 27 finder tilsvarende anvendelse på EU-varemærkeansøgninger.

Artikel 29

Procedure for annullering eller ændring af indførelsen i registret af licenser og andre rettigheder

1. En registrering, der foretages i henhold til artikel 26, stk. 1, annulleres eller ændres efter anmodning fra en af de berørte personer.

2. Ansøgningen skal indeholde det pågældende EU-varemærkes registreringsnummer og oplysninger om den rettighed, for hvilken der anmodes om annullering eller ændring af registreringen.
3. Ansøgningen om annullering af en licens, en tingslig rettighed eller en tvangsfuldbyrdsforanstaltning anses ikke for indgivet, før det påkrævede gebyr er betalt.
4. Ansøgningen ledsages af dokumenter, hvoraf det fremgår, at den registrerede rettighed ikke længere eksisterer, eller at licenstagere eller indehaveren af en anden rettighed giver sit samtykke til annullering eller ændring af registreringen.
5. Hvis kravene til annullering eller ændring af registreringen ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser det ansøgningen om annullering eller ændring af registreringen.
6. Stk. 1-5 i denne artikel finder tilsvarende anvendelse på indførelser i akterne i henhold til artikel 26, stk. 5.

KAPITEL III

ANSØGNING OM REGISTRERING AF ET EU-VAREMÆRKE

AFDELING 1

INDGIVELSE AF ANSØGNINGEN

OG KRAVENE TIL DENNE

Artikel 30

Indgivelse af ansøgninger

1. En ansøgning om et EU-varemærke indgives til kontoret.
2. Kontoret udsteder straks en kvittering til ansøgeren, som mindst skal indeholde journalnummeret, en gengivelse, beskrivelse eller anden identifikation af mærket, dokumenternes art og antal samt modtagelsesdatoen. Denne kvittering kan udstedes elektronisk.

Artikel 31

Krav til ansøgningen

1. EU-varemærkeansøgningen skal indeholde:
 - a) en anmodning om registrering af et EU-varemærke

- b) oplysninger, der gør det muligt at fastslå ansøgerens identitet
 - c) en fortegnelse over de varer eller tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om registrering
 - d) en gengivelse af mærket, som opfylder de krav, der er fastsat i artikel 4, litra b).
2. Ved ansøgningen om et EU-varemærke betales der et ansøgningsgebyr, som omfatter én klasse af varer eller tjenesteydelser, og i givet fald et eller flere klassegebyrer for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over den første klasse og, hvis det er relevant, søgningsgebyret.
 3. Ud over de i stk. 1 og 2 omhandlede betingelser skal en EU-varemærkeansøgning opfylde de formelle krav, der er fastsat i denne forordning og i de gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i henhold hertil. Hvis varemærket i medfør af disse betingelser skal gengives elektronisk, kan den administrerende direktør fastlægge formaterne og den maksimale størrelse for en sådan elektronisk fil.
 4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer, hvad ansøgningen skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 32

Ansøgningsdato

Ansøgningsdatoen for et EU-varemærke er den dato, på hvilken ansøgeren har indgivet de dokumenter, som indeholder de i artikel 31, stk. 1, omhandlede oplysninger, til kontoret, forudsat at ansøgningsgebyret betales inden en måned efter indgivelsen af disse dokumenter.

Artikel 33

Angivelse og klassificering af varer og tjenesteydelser

1. Varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærkere registrering søges, klassificeres i overensstemmelse med det klassificeringssystem, der er fastlagt ved Nicearrangementet vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker af 15. juni 1957 ("Niceklassifikationen").
2. De varer og tjenesteydelser, for hvilke der søges beskyttelse af varemærket, identificeres af ansøgeren med tilstrækkelig klarhed og præcision, således at de kompetente myndigheder og de erhvervsdrivende alene på dette grundlag har mulighed for at konstatere omfanget af den beskyttelse, der søges.
3. Med henblik på stk. 2 kan de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter eller andre generelle betegnelser anvendes, forudsat at de er i overensstemmelse med de nødvendige standarder for klarhed og præcision fastsat i denne artikel.
4. Kontoret afviser en ansøgning vedrørende angivelser eller betegnelser, som er uklare eller upræcise, hvis ansøgeren ikke foreslår en acceptabel formulering inden for en frist, som kontoret fastsætter til dette formål.
5. Anvendelsen af generelle betegnelser, herunder de generelle angivelser i Niceklassifikationens klasseoverskrifter, fortolkes som omfattende alle de varer og tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af den pågældende angivelse eller betegnelse. Anvendelsen af sådanne betegnelser eller angivelser fortolkes ikke som en rettighed for varer eller tjenesteydelser, der ikke kan forstås som sådan.

6. Anmoder ansøgeren om registrering for mere end én klasse, grupperer ansøgeren de pågældende varer og tjenesteydelser i overensstemmelse med Niceklassifikationens klasser, idet der foran hver gruppe anføres nummeret på den klasse, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, og ansøgeren opfører dem i klassernes rækkefølge.
7. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende lignende, blot fordi de står opført i samme klasse i Niceklassifikationen. Varer og tjenesteydelser betragtes ikke som værende forskellige, blot fordi de er opført i forskellige klasser i Niceklassifikationen.
8. Indehavere af EU-varemærker, der er ansøgt om inden den 22. juni 2012, og som er registreret for en hel klasseoverskrift i Niceklassifikationen, kan erklære, at det på ansøgningsdatoen var deres hensigt at søge om beskyttelse for andre varer eller tjenesteydelser end dem, der ud fra en ordlydsfortolkning er omfattet af den pågældende klasseoverskrift, forudsat at de varer eller tjenesteydelser, der udpeges, er medtaget i den alfabetiske liste for den pågældende klasse i den udgave af Niceklassifikationen, der var gældende på ansøgningsdatoen.

Erklæringen indgives til kontoret senest den 24. september 2016 og angiver klart, præcist og specifikt andre varer og tjenesteydelser end dem, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af klasseoverskrifterne, og som oprindeligt var omfattet af indehaverens hensigt. Kontoret træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at ændre registret i overensstemmelse hermed. Muligheden for at indgive en erklæring i overensstemmelse med nærværende stykkes første afsnit berører ikke anvendelsen af artikel 18, artikel 47, stk. 2, artikel 58, stk. 1, litra a), og artikel 64, stk. 2.

EU-varemærker, for hvilke der ikke er indgivet nogen erklæring inden for den i andet afsnit omhandlede frist, anses fra udløbet af nævnte frist kun for at omfatte varer eller tjenesteydelser, der ud fra en ordlydsfortolkning klart er omfattet af angivelserne i overskriften for den relevante klasse.

9. Hvis registret ændres, hindrer de enerettigheder, der i henhold til artikel 9 tillægges ved EU-varemærket, ikke en tredjemand i fortsat at anvende et varemærke i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, såfremt og i det omfang anvendelsen af varemærket for disse varer eller tjenesteydelser:
- a) blev påbegyndt, inden registret blev ændret, og
 - b) ikke krænkede indehaverens rettigheder baseret på den bogstavelige betydning af registreringen af varerne og tjenesteydelserne i registret på det pågældende tidspunkt.

Endvidere giver ændringer i listen over varer eller tjenesteydelser, der er opført i registret, ikke indehaveren af EU-varemærket ret til at gøre indsigelse mod eller indgive en begæring om ugyldiggørelse af et yngre varemærke, såfremt og i det omfang:

- a) det yngre varemærke enten var i brug, eller der var indgivet en ansøgning om registrering af varemærket, for varer eller tjenesteydelser, inden registret blev ændret, og
- b) anvendelsen af varemærket i forbindelse med disse varer eller tjenesteydelser ikke krænkede eller ikke ville have krænket indehaverens rettigheder baseret på den bogstavelige betydning af registreringen af varerne og tjenesteydelserne i registret på det pågældende tidspunkt.

AFDELING 2

PRIORITET

Artikel 34

Ret til prioritet

1. Den, der forskriftsmæssigt har ansøgt om registrering af et varemærke i eller for en af de stater, der er tilsluttet Pariserkonventionen eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, eller den, til hvem retten er overgået, nyder inden for en frist på seks måneder regnet fra datoen for indgivelsen af den første ansøgning prioritet med hensyn til at indgive en ansøgning om registrering af et EU-varemærke for samme varemærke og for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke dette varemærke søges registreret.
2. Enhver ansøgning, der ifølge national lovgivning i den stat, hvor ansøgningen er indgivet, eller ifølge bilaterale eller multilaterale overenskomster svarer til en forskriftsmæssig national ansøgning, skal anses for prioritetsbegrundende.
3. Ved forskriftsmæssig national ansøgning skal forstås enhver ansøgning, for hvilken ansøgningsdatoen kan fastslås, uanset det senere udfald af ansøgningen.

4. Som første ansøgning, fra hvis indgivelsesdag prioritetsfristen begynder at løbe, anses også en senere ansøgning, der angår samme varemærke og varer eller tjenesteydelser af samme art, og som indgives i eller for den samme stat som den, hvor den første ansøgning blev indgivet, forudsat at denne tidligere ansøgning på tidspunktet for den senere ansøgning er tilbagetaget, opgivet eller afslået uden at have været gjort tilgængelig for offentligheden og uden at have affødt rettigheder, som fortsat består, og for så vidt den første ansøgning ikke allerede har tjent som grundlag for påberåbelse af prioritet. Den tidligere ansøgning kan i så fald ikke længere tjene som grundlag for påberåbelse af prioritet.
5. Er den første ansøgning indgivet i en stat, der ikke er tilsluttet Pariserkonventionen eller overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen, finder stk. 1 til 4 kun anvendelse i det omfang, den pågældende stat i henhold til offentliggjorte undersøgelser indrømmer prioritet på grundlag af den første ansøgning til kontoret på betingelser og med virkninger svarende til dem, der er fastlagt i denne forordning. Den administrerende direktør anmoder om nødvendigt Kommissionen om at overveje at undersøge, om en stat i den i første punktum anvendte betydning indrømmer denne gensidighed. Konstaterer Kommissionen, at der indrømmes den i første punktum omhandlede gensidighed, lader den en meddelelse herom offentliggøre i *Den Europæiske Unions Tidende*.

6. Stk. 5 finder anvendelse fra datoen for offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* af meddelelsen, som konstaterer, at der indrømmes gensidighed, medmindre meddelelsen fastsætter et tidligere tidspunkt for anvendelse. Stykket ophører med at finde anvendelse fra den dato, hvor der i *Den Europæiske Unions Tidende* offentliggøres en meddelelse fra Kommissionen om, at der ikke længere indrømmes gensidighed, medmindre meddelelsen fastsætter en tidligere dato for anvendelse.
7. De i stk. 5 og 6 omhandlede meddelelser bekendtgøres også i kontorets meddelelsesblad.

Artikel 35

Påberåbelse af prioritet

1. En påberåbelse af prioritet indgives sammen med EU-varemærkeansøgningen og skal indeholde oplysning om dato, nummer og land for den tidligere ansøgning. Dokumentationen til støtte for påberåbelse af prioritet indgives senest tre måneder fra ansøgningsdatoen.
2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer, hvilken form for dokumentation der i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 1 skal indgives i forbindelse med påberåbelse af prioritet på grundlag af en tidligere ansøgning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.
3. Den administrerende direktør kan beslutte, at den dokumentation, som ansøgeren skal fremlægge til støtte for en påberåbelse af prioritet, kan indeholde færre oplysninger end krævet i henhold til de præciseringer, der er vedtaget i overensstemmelse med stk. 2, forudsat at de nødvendige oplysninger er tilgængelige for kontoret fra andre kilder.

Artikel 36

Prioritetens retsvirkning

Prioriteten har den retsvirkning, at ansøgningen om registrering af EU-varemærket anses for indgivet på prioritetsdagen, når det skal fastslås, hvilke rettigheder der går forud for andre.

Artikel 37

EU-varemærkeansøgningens ligestilling med en national ansøgning

En EU-varemærkeansøgning, for hvilken der er fastsat en ansøgningsdato, skal i medlemsstaterne ligestilles med en forskriftsmæssig national ansøgning, i givet fald med den prioritet, der påberåbes for EU-varemærkeansøgningen.

AFDELING 3

UDSTILLINGSPRIORITET

Artikel 38

Udstillingsprioritet

1. Har en EU-varemærkeansøger udstillet varer eller tjenesteydelser under det varemærke, der søges registreret, på en officiel eller officielt anerkendt international udstilling som defineret i konventionen angående internationale udstillinger, der blev undertegnet i Paris den 22. november 1928 og senest revideret den 30. november 1972, kan han, hvis ansøgningen indgives inden for en frist på seks måneder efter den første udstilling af varerne eller tjenesteydelserne under det varemærke, der søges registreret, påberåbe sig prioritet fra dette tidspunkt i henhold til artikel 36. Påberåbelsen af prioritet indgives sammen med EU-varemærkeansøgningen.
2. En ansøger, der ønsker at påberåbe sig prioritet i henhold til stk. 1, skal senest tre måneder fra ansøgningsdatoen indgive bevis for, at de pågældende varer eller tjenesteydelser har været udstillet under det varemærke, der ansøges om.
3. En udstillingsprioritet, som gives i en medlemsstat eller i et tredjeland, indebærer ikke nogen forlængelse af den i artikel 34 fastsatte prioritetsfrist.
4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, som præciserer, hvilken type beviser og hvilke nærmere oplysninger der skal indgives i forbindelse med påberåbelse af en udstillingsprioritet i henhold til nærværende artikels stk. 2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

AFDELING 4

PÅBERÅBELSE AF ET NATIONALT VAREMÆRKES ANCIENNITET

Artikel 39

Påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet

i en ansøgning om et EU-varemærke

eller efter indgivelsen heraf

1. Indehaveren af et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller af et ældre varemærke, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat, kan, når han ansøger om registrering af et identisk varemærke som EU-varemærke for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, påberåbe sig det ældre varemærkes anciennitet for EU-varemærket i den medlemsstat, i eller for hvilken det er registreret.
2. Påberåbelse af anciennitet indgives enten sammen med EU-varemærkeansøgningen eller senest to måneder efter dens ansøgningsdato, og skal omfatte den eller de medlemsstater, hvori eller for hvilke varemærket er registreret, nummeret på og ansøgningsdatoen for den relevante registrering samt de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret. Hvis ancienniteten for et eller flere registrerede ældre varemærker påberåbes i ansøgningen, indgives dokumentationen til støtte for påberåbelsen af anciennitet senest tre måneder efter ansøgningsdatoen. Hvis ansøgeren ønsker at påberåbe sig ancienniteten efter indgivelsen af ansøgningen, indgives dokumentationen til støtte for påberåbelsen af anciennitet til kontoret senest tre måneder efter modtagelsen af påberåbelsen af anciennitet.

3. Ancienniteten har i henhold til denne forordning udelukkende den virkning, at indehaveren af et EU-varemærke, der giver afkald på et ældre varemærke eller lader det udslette, anses for fortsat at have de samme rettigheder, som han ville have haft, hvis det ældre varemærke fortsat havde været registreret.
4. Den for EU-varemærket påberåbte anciennitet bortfalder, hvis det ældre varemærke, for hvilket der er påberåbt anciennitet, erklæres ugyldigt eller fortabt. Hvis det ældre varemærke erklæres fortabt, bortfalder ancienniteten, såfremt fortabelsen får virkning forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for EU-varemærket.
5. Kontoret giver Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller de berørte medlemsstaters centrale kontorer for industriel ejendomsret meddelelse om gyldig påberåbelse af anciennitet.
6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, som præciserer, hvilken form for dokumentation der i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 skal indgives i forbindelse med påberåbelse af anciennitet for et nationalt varemærke eller et varemærke, der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i en medlemsstat. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.
7. Den administrerende direktør kan beslutte, at den dokumentation, som ansøgeren skal fremlægge til støtte for en påberåbelse af anciennitet, kan indeholde færre oplysninger end krævet i henhold til de præciseringer, der er vedtaget i overensstemmelse med stk. 6, forudsat at de nødvendige oplysninger er tilgængelige for kontoret fra andre kilder.

Artikel 40

Påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet efter EU-varemærkets registrering

1. Indehaveren af et EU-varemærke, der er indehaver af et identisk ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Benelux-landene, eller af et identisk ældre varemærke, som er genstand for en international registrering med retsvirkning i en medlemsstat, for varer eller tjenesteydelser, der er af samme art som eller er omfattet af dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, kan påberåbe sig det ældre varemærkes anciennitet i den medlemsstat, i eller for hvilken det er registreret.
2. Påberåbelse af anciennitet, der indgives i henhold til nærværende artikels stk. 1, skal omfatte EU-varemærkets registreringsnummer, dets indehavers navn og adresse, den eller de medlemsstater, hvori eller for hvilke det ældre varemærke er registreret, nummeret på og ansøgningsdatoen for den relevante registrering, de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, og dem, for hvilke der påberåbes anciennitet, samt tilhørende dokumentation som fastsat i de regler, der er vedtaget i henhold til artikel 39, stk. 6.
3. Hvis kravene til påberåbelse af anciennitet ikke er opfyldt, giver kontoret indehaveren af EU-varemærket meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret påberåbelsen.
4. Artikel 39, stk. 3, 4, 5 og 7, finder anvendelse.

KAPITEL IV

REGISTRERINGSPROCEDURE

AFDELING 1

BEHANDLING AF ANSØGNINGEN

Artikel 41

Undersøgelse af ansøgningskravene

1. Kontoret undersøger:
 - a) om EU-varemærkeansøgningen opfylder betingelserne for, at en ansøgningsdato kan fastsættes i henhold til artikel 32
 - b) om EU-varemærkeansøgningen opfylder betingelserne og kravene i artikel 31, stk. 3
 - c) om klassegebyrerne i givet fald er betalt inden for den foreskrevne frist.
2. Opfylder EU-varemærkeansøgningen ikke forskrifterne i stk. 1, opfordrer kontoret ansøgeren til senest to måneder efter modtagelsen af meddelelsen at afhjælpe de konstaterede mangler eller foretage den manglende betaling.

3. Er de i henhold til stk. 1, litra a), konstaterede mangler ikke afhjulpet eller den i henhold til samme litra konstaterede manglende betaling ikke foretaget inden for disse frister, behandles ansøgningen ikke som en ansøgning om registrering af et EU-varemærke. Efterkommer ansøgeren kontorets opfordring, anser dette den dato, hvor de konstaterede mangler er afhjulpet, eller den konstaterede manglende betaling er foretaget, for ansøgningsdatoen.
4. Er de mangler, der måtte være konstateret i henhold til stk. 1, litra b), ikke afhjulpet inden for de foreskrevne frister, afslår kontoret ansøgningen.
5. Er den manglende betaling, der måtte være konstateret i henhold til stk. 1, litra c), ikke foretaget inden for de foreskrevne frister, anses ansøgningen for at være tilbagetaget, medmindre det klart fremgår, hvilke vare- eller tjenesteydelsesklasser det betalte beløb skal dække. I mangel af andre kriterier til fastlæggelse af, hvilke klasser der skal dækkes, tager kontoret hensyn til klasserne efter klassifikationsrækkefølgen. Ansøgningen anses for tilbagetaget for de klasser, for hvilke klassegebyrerne ikke er betalt eller ikke er betalt fuldt ud.
6. Iagttages bestemmelserne vedrørende påberåbelse af prioritet ikke, fortabes prioriteten for ansøgningen.
7. Iagttages bestemmelserne vedrørende påberåbelse af et nationalt varemærkes anciennitet ikke, fortabes denne ret for ansøgningen.
8. Angår den manglende iagttagelse af de i stk. 1, litra b) og c), omhandlede krav kun nogle af de pågældende varer eller tjenesteydelser, afslår kontoret kun ansøgningen, eller prioriteten eller ancienniteten er kun fortabt, for så vidt angår de pågældende varer og tjenesteydelser.

Artikel 42

Undersøgelse med hensyn til absolutte hindringer for registrering

1. Er varemærket udelukket fra registrering i henhold til artikel 7 for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser.
2. Ansøgningen kan først afslås, efter at ansøgeren har haft mulighed for at tilbagetage eller ændre sin ansøgning eller fremsætte sine bemærkninger. Med henblik herpå meddeler kontoret ansøgeren, hvilke hindringer der er for registreringen, og giver vedkommende en frist til at tilbagetage eller ændre ansøgningen eller til at fremsætte sine bemærkninger. Afhjælper ansøgeren ikke hindringerne for registreringen, afslår kontoret registreringen helt eller delvis.

AFDELING 2

SØGNING

Artikel 43

Søgningsrapport

1. Kontoret udarbejder efter anmodning fra EU-varemærkeansøgeren i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen en EU-søgningsrapport med angivelse af ældre EU-varemærker eller tidligere ansøgninger om et EU-varemærke, som det har fundet, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EU-varemærke, der ansøges om.

2. Hvis ansøgeren på tidspunktet for indgivelse af en EU-varemærkeansøgning anmoder om, at medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret udarbejder en søgningsrapport, og hvis søgningsgebyret er betalt inden for den frist, der er fastsat for betaling af ansøgningsgebyret, skal kontoret straks sende en genpart af EU-varemærkeansøgningen til det centrale kontor for industriel ejendomsret i de medlemsstater, der har meddelt, at de har besluttet at foretage en søgning i deres eget varemærkeregister i forbindelse med EU-varemærkeansøgningerne.
3. Hver af medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret omhandlet i stk. 2 skal sende en søgningsrapport, som enten angiver eventuelle ældre nationale varemærker, tidligere nationale varemærkeansøgninger eller varemærker, der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i den eller de pågældende medlemsstater, som er blevet fundet, og som kan gøres gældende i henhold til artikel 8 mod registreringen af det EU-varemærke, der ansøges om, eller som erklærer, at søgningen ikke har vist sådanne rettigheder.
4. Kontoret fastsætter efter høring af det i artikel 153 omhandlede administrationsråd, ("administrationsrådet"), indholdet af og metoderne for rapporterne.
5. Kontoret betaler hvert centralt kontor for industriel ejendomsret et beløb for hver søgningsrapport, som sendes i overensstemmelse med stk. 3. Beløbet, der er det samme for alle kontorer, fastsættes af Budgetudvalget ved en afgørelse truffet med et flertal på tre fjerdedele af medlemsstaternes repræsentanter.

6. Kontoret sender EU-varemærkeansøgeren den EU-søgningsrapport, som denne har anmodet om, samt alle modtagne nationale søgningsrapporter, som denne har anmodet om.
7. Ved bekendtgørelsen af EU-varemærkeansøgningen underretter kontoret indehaverne af eventuelle ældre EU-varemærker eller EU-varemærkeansøgninger, der er nævnt i EU-søgningsrapporten, om bekendtgørelsen af EU-varemærkeansøgningen. Sidstnævnte gælder, uanset om ansøgeren har anmodet om at modtage EU-søgningsrapporten, medmindre indehaveren af en ældre registrering eller ansøgning anmoder om ikke at modtage meddelelsen.

AFDELING 3

BEKENDTGØRELSE AF ANSØGNINGEN

Artikel 44

Offentliggørelse af ansøgningen

1. Er kravene til EU-varemærkeansøgningen opfyldt, bekendtgøres ansøgningen med henblik på artikel 46, for så vidt den ikke afslås i henhold til artikel 42. Bekendtgørelsen af ansøgningen berører ikke de oplysninger, der allerede er gjort tilgængelige for offentligheden på anden måde i overensstemmelse med denne forordning eller retsakter vedtaget i medfør af denne forordning.
2. Afslås ansøgningen i medfør af artikel 42, efter at den er offentliggjort, offentliggøres afgørelsen om afslaget, når den er blevet endelig.

3. Hvis bekendtgørelsen af ansøgningen indeholder en fejl, der kan tilskrives kontoret, berigtiger kontoret ex officio eller på ansøgerens anmodning fejlen og bekendtgør berigtigelsen.

Regler vedtaget i henhold til artikel 49, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse, når ansøgeren anmoder om en berigtigelse.

4. Artikel 46, stk. 2, finder også anvendelse, hvis berigtigelsen vedrører fortegnelsen over varer eller tjenesteydelser eller gengivelsen af varemærket.
5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastlægger, hvilke oplysninger der skal indgå i bekendtgørelsen af ansøgningen. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

AFDELING 4

BEMÆRKNINGER FRA TREDJEMAND OG INDSIGELSE

Artikel 45

Bemærkninger fra tredjemand

1. Enhver fysisk eller juridisk person og enhver sammenslutning eller ethvert organ, der repræsenterer fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser, handlende eller forbrugere, kan over for kontoret skriftligt fremsætte bemærkninger med angivelse af grundene til, at varemærket i henhold til artikel 5 og 7 ikke bør registreres ex officio.

De i første afsnit omhandlede personer og sammenslutninger eller organer bliver ikke herved part i registreringsproceduren ved kontoret.

2. Tredjemands bemærkninger skal indgives inden udløbet af indsigelsesfristen eller, hvis en indsigelse mod varemærket er indgivet, inden den endelige afgørelse om indsigelsen er truffet.
3. Den i stk. 1 omhandlede indgivelse er ikke til hinder for, at kontoret ex officio kan genåbne en undersøgelse af absolutte hindringer på et hvilket som helst tidspunkt før registrering, hvis det er relevant.
4. De i stk. 1 omhandlede bemærkninger meddeles ansøgeren, der kan afgive udtalelse derom.

Artikel 46

Indsigelse

1. I indtil tre måneder efter bekendtgørelsen af EU-varemærkeansøgningen kan der, under henvisning til at varemærket bør udelukkes fra registrering i henhold til artikel 8, rejses indsigelse mod varemærkets registrering:
 - a) i de i artikel 8, stk. 1 og 5, nævnte tilfælde, af indehavere af ældre varemærker som omhandlet i artikel 8, stk. 2, samt af de licenstagere, som disse varemærkeindehavere har bemyndiget dertil
 - b) i de i artikel 8, stk. 3, nævnte tilfælde, af indehavere af varemærker som omhandlet i den pågældende bestemmelse
 - c) i de i artikel 8, stk. 4, nævnte tilfælde, af indehavere af ældre varemærker eller tegn som omhandlet i den pågældende bestemmelse samt af de personer, der i henhold til gældende national ret er beføjet til at udøve disse rettigheder
 - d) i de i artikel 8, stk. 6, nævnte tilfælde, af de personer, der i henhold til EU-lovgivningen eller national ret er berettiget til at udøve rettighederne som omhandlet i den pågældende bestemmelse.

2. Der kan ligeledes rejses indsigelse mod registrering af varemærket på de i stk. 1 fastsatte betingelser, hvis en ændret ansøgning bekendtgøres i henhold til artikel 49, stk. 2, andet punktum.
3. Indsigelsen skal fremsættes skriftligt og begrundes. Den anses først for fremsat, når indsigelsesgebyret er betalt.
4. Inden for en frist, der fastsættes af kontoret, kan indsigeren fremlægge kendsgerninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse.

Artikel 47

Behandling af indsigelsen

1. Under behandlingen af indsigelsen opfordrer kontoret om fornødent parterne til inden for en af kontoret fastsat frist at udtale sig om meddelelser fra de øvrige parter eller fra kontoret selv.
2. Efter anmodning fra ansøgeren skal indehaveren af et ældre EU-varemærke, som har rejst indsigelse, godtgøre at der inden for femårsperioden forud for ansøgnings- eller prioritetsdatoen for EU-varemærkeansøgningen er gjort reel brug af det ældre EU-varemærke i Unionen i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som er påberåbt i indsigelsen, eller at der foreligger rimelige grunde til manglende brug, forudsat at det ældre EU-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Godtgøres dette ikke, forkastes indsigelsen. Hvis det ældre EU-varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af indsigelsen kun som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.

3. Stk. 2 finder anvendelse på de i artikel 8, stk. 2, litra a), omhandlede ældre nationale varemærker, dog således at brug i den medlemsstat, hvor det ældre nationale varemærke er beskyttet, træder i stedet for brug i Unionen.
4. Finder kontoret det hensigtsmæssigt, opfordrer det parterne til at indgå forlig.
5. Fremgår det af behandlingen af indsigelsen, at varemærket er udelukket fra registrering for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket søges registreret, afslås ansøgningen for de pågældende varer eller tjenesteydelser. I modsat fald forkastes indsigelsen.
6. Afgørelsen om afslag på ansøgningen offentliggøres, når den er blevet endelig.

Artikel 48

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende de nærmere bestemmelser om proceduren for indgivelse og behandling af en indsigelse, jf. artikel 46 og 47.

AFDELING 5
TILBAGETAGELSE, BEGRÆNSNING, ÆNDRING
OG DELING AF ANSØGNINGEN

Artikel 49

Tilbagetagelse, begrænsning og ændring af ansøgningen

1. Ansøgeren kan til enhver tid tilbagetage sin ansøgning om registrering af EU-varemærket eller begrænse den deri angivne fortegnelse over varer eller tjenesteydelser. Er ansøgningen allerede bekendtgjort, skal tilbagetagelsen eller begrænsningen ligeledes offentliggøres.
2. I øvrigt kan ansøgningen om registrering af EU-varemærket på ansøgerens anmodning kun ændres, når formålet er at berigtige ansøgerens navn og adresse, sproglige fejl, skrivefejl eller åbenbare urigtigheder, for så vidt en sådan berigtigelse ikke påvirker varemærket i væsentlig grad eller udvider den angivne fortegnelse over varer eller tjenesteydelser. Vedrører ændringerne varemærkets udseende eller fortegnelsen over varer eller tjenesteydelser, og finder disse ændringer sted efter ansøgningens bekendtgørelse, skal ansøgningen bekendtgøres, således som den er ændret.
3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser for proceduren for ændring af ansøgningen.

Artikel 50

Deling af ansøgningen

1. Ansøgeren kan dele ansøgningen ved at erklære, at en del af varerne eller tjenesteydelserne i den oprindelige ansøgning vil blive udskilt i en eller flere ansøgninger. Varerne eller tjenesteydelserne i den udskilte ansøgning må ikke overlappe de varer eller tjenesteydelser, der fortsat er omfattet af den oprindelige ansøgning, eller som er omfattet af andre udskilte ansøgninger.
2. Erklæring om deling kan ikke antages:
 - a) hvis der er rejst indsigelse mod den oprindelige ansøgning, og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som indsigelsen angår, før indsigelsesafdelingens afgørelse er blevet endelig, eller før indsigelsessagen opgives
 - b) før den i artikel 32 omhandlede ansøgningsdato er blevet fastsat af kontoret og inden udløbet af den i artikel 46, stk. 1, omhandlede indsigelsesfrist.
3. Der erlægges et gebyr for erklæringen om deling. Erklæringen anses først for afgivet, når gebyret er betalt.
4. Hvis kontoret konstaterer, at kravene i stk. 1 og i de regler, der er vedtaget i henhold til stk. 9, litra a), ikke er opfyldt, opfordrer det ansøgeren til at afhjælpe manglerne inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for den fastsatte frist, afslår kontoret erklæringen om deling.

5. Delingen får virkning fra den dato, på hvilken den er indført i de akter, som kontoret opbevarer vedrørende den oprindelige ansøgning.
6. Alle begæringer og ansøgninger og alle gebyrer, der er indgivet eller betalt i forbindelse med den oprindelige ansøgning før den dato, på hvilken kontoret modtog erklæringen om deling, anses også for indgivet eller betalt i forbindelse med den eller de udskilte ansøgninger. Gebyrer, der før modtagelsen af erklæringen om deling retmæssigt er betalt for den oprindelige ansøgning, tilbagebetales ikke.
7. Den udskilte ansøgning bevarer den oprindelige ansøgnings indgivelsesdato og alle dens prioritets- og anciennitetsdatoer.
8. Vedrører erklæringen om deling en ansøgning, der allerede er blevet bekendtgjort i henhold til artikel 44, bekendtgøres delingen. Den udskilte ansøgning bekendtgøres. Bekendtgørelsen indebærer ikke, at der løber en ny indsigelsesfrist.
9. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:
 - a) det nærmere indhold af en erklæring om deling af en ansøgning indgivet i henhold til stk. 1
 - b) de nærmere bestemmelser om behandlingen af en erklæring om delingen af en ansøgning, hvorved det sikres, at en særskilt akt, herunder et nyt ansøgningsnummer, oprettes for den udskilte ansøgning

- c) de nærmere oplysninger, som bekendtgørelsen af den udskilte ansøgning i henhold til stk. 8 skal indeholde.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

AFDELING 6

REGISTRERING

Artikel 51

Registrering

1. Såfremt ansøgningen er i overensstemmelse med kravene i denne forordning, og der ikke er rejst indsigelse inden for den i artikel 46, stk. 1, omhandlede frist, eller en eventuel indsigelse er endeligt færdigbehandlet ved tilbagetagelse, afvisning eller anden disposition, indføres varemærket og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 111, stk. 2, i registret. Registreringen bekendtgøres.
2. Kontoret udsteder et registreringsbevis. Dette bevis kan udstedes elektronisk. Kontoret udsteder bekræftede eller ikkebekræftede genparter af beviset mod betaling af et gebyr, hvis disse genparter udstedes på anden måde end elektronisk.
3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som registreringsbeviset, jf. nærværende artikels stk. 2, skal indeholde, og registreringsbevisets form. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

KAPITEL V

EU-VAREMÆRKETS REGISTRERINGSPERIODE, FORNYELSE, ÆNDRING OG DELING

Artikel 52

Registreringsperiode

Registreringsperioden for EU-varemærket er ti år regnet fra den dag, ansøgningen blev indgivet. Registreringen kan fornyes i henhold til artikel 53 for ti år ad gangen.

Artikel 53

Fornyelse

1. Registreringen af EU-varemærket fornyes efter ansøgning fra indehaveren af EU-varemærket eller fra enhver person med udtrykkelig bemyndigelse fra førstnævnte, såfremt gebyrerne er betalt.
2. Kontoret giver indehaveren af EU-varemærket og enhver indehaver af en registreret ret til EU-varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb mindst seks måneder forinden. Kontoret kan ikke holdes ansvarligt for manglende meddelelse, som heller ikke berører registreringsperiodens udløb.

3. Ansøgningen om fornyelse indgives i seksmånedersperioden inden registreringsperiodens udløb. Grundgebyret for fornyelse og i givet fald et eller flere klassegebyrer for hver klasse af varer eller tjenesteydelser ud over den første betales også inden for denne periode. Ansøgningen kan desuden indgives og gebyrerne betales inden for en yderligere frist på seks måneder efter registreringsperiodens udløb, hvis der inden for denne yderligere frist betales et tillægsgebyr for for sen betaling af fornyelsesgebyret eller for for sen indgivelse af ansøgningen om fornyelse.
4. Ansøgningen om fornyelse skal indeholde:
- a) navnet på den person, der ansøger om fornyelse
 - b) registreringsnummeret på det EU-varemærke, der skal fornyes
 - c) hvis der kun ansøges om fornyelse for en del af de registrerede varer og tjenesteydelser, en angivelse af de klasser eller de varer og tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om fornyelse, eller de klasser eller de varer og tjenesteydelser, for hvilke der ikke ansøges om fornyelse, grupperet efter Niceklassifikationens klasser, idet nummeret på den klasse i klassifikationen, som den pågældende gruppe af varer eller tjenesteydelser tilhører, anføres foran hver gruppe, og hver gruppe opføres i klassernes rækkefølge i den pågældende klassifikation.

Hvis den i stk. 3 omhandlede betaling foretages, anses den for at udgøre en ansøgning om fornyelse, forudsat at den indeholder alle de fornødne oplysninger for at kunne fastslå betalingsformålet.

5. Såfremt ansøgningen eller gebyrerne kun omfatter en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser. Hvis de betalte gebyrer ikke er tilstrækkelige til at dække alle de klasser af varer og tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om fornyelse, fornyes registreringen, hvis det er klart, hvilken klasse eller hvilke klasser der skal dækkes. I mangel af andre kriterier skal kontoret tage hensyn til klasserne i klassifikationsrækkefølgen.
6. Fornyelsen får virkning fra dagen efter registreringsperiodens udløb. Fornyelsen indføres i registret.
7. Hvis ansøgningen om fornyelse indgives inden for de frister, der er fastsat i stk. 3, men de andre betingelser for fornyelse, der er fastsat i denne artikel, ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om de konstaterede mangler.
8. Indgives der ikke en ansøgning om fornyelse, eller indgives den efter udløbet af fristen i stk. 3, eller betales gebyrerne ikke eller først efter denne frists udløb, eller afhjælpes de i stk. 7 omhandlede mangler ikke inden for den fastsatte frist, fastslår kontoret, at registreringen er udløbet, og giver indehaveren af EU-varemærket meddelelse herom. Når beslutningen er blevet endelig, annullerer kontoret indførelsen af varemærket i registret. Annulleringen får virkning fra dagen efter den dato, den eksisterende registrering udløb. I de tilfælde, hvor fornyelsesgebyrerne er blevet betalt, men hvor registreringen ikke fornyes, tilbagebetales gebyrerne.
9. Der kan indgives én ansøgning om fornyelse for to eller flere varemærker mod betaling af de krævede gebyrer for hvert enkelt varemærke, forudsat at indehaverne eller repræsentanterne er de samme i hvert enkelt tilfælde.

Artikel 54

Ændring

1. EU-varemærket må ikke ændres i registret i registreringsperioden eller i forbindelse med registreringens fornyelse.
2. Såfremt EU-varemærket indeholder indehaverens navn og adresse, kan enhver ændring heraf, som ikke væsentligt forandrer varemærkets karakter i forhold til den oprindelige registrering, dog registreres på begæring af indehaveren.
3. Ansøgningen om ændring skal indeholde det element i varemærket, der skal ændres, og det pågældende element i dets ændrede udgave.

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som ansøgningen om ændring skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

4. Ansøgningen anses ikke for indgivet, før gebyret er betalt. Hvis gebyret ikke er blevet betalt eller ikke er blevet betalt fuldt ud, giver kontoret ansøgeren meddelelse herom. Er der tale om to eller flere registrerede varemærker med samme indehaver, kan der indgives én anmodning med henblik på ændring af et og samme element. Der skal betales gebyr for hver registrering, der skal ændres. Hvis kravene til ændring af registreringen ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret ansøgningen.

5. Bekendtgørelsen af registreringen af en ændring omfatter en gengivelse af det ændrede EU-varemærke. Tredjemand, hvis rettigheder kan blive berørt af ændringen, kan anfægte registreringen af ændringen inden for en frist på tre måneder regnet fra offentliggørelsen. Artikel 46 og 47 og de regler, der er vedtaget i henhold til artikel 48, finder anvendelse på bekendtgørelsen af registreringen af ændringen.

Artikel 55

Ændring af navn eller adresse

1. En ændring af EU-varemærkeindehaverens navn eller adresse, der ikke ændrer EU-varemærket, jf. artikel 54, stk. 2, og som ikke er resultatet af en hel eller delvis overdragelse af EU-varemærket, indføres efter anmodning fra indehaveren i registret.

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en anmodning om ændring af navn eller adresse i henhold til nærværende stykkes første afsnit skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

2. Er der tale om to eller flere registrerede varemærker med samme indehaver, kan der indgives én anmodning med henblik på ændring af navn eller adresse.
3. Hvis kravene til registrering af en ændring ikke er opfyldt, giver kontoret indehaveren af EU-varemærket meddelelse om manglen. Hvis manglen ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret anmodningen.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder også anvendelse på en ændring af den registrerede repræsentants navn eller adresse.
5. Stk. 1-4 finder anvendelse på ansøgninger om EU-varemærker. Ændringen noteres i de sagsakter, som kontoret opbevarer vedrørende EU-varemærkeansøgningen.

Artikel 56

Deling af registreringen

1. Indehaveren af EU-varemærket kan dele registreringen ved at erklære, at visse af varerne eller tjenesteydelserne i den oprindelige registrering vil blive udskilt i en eller flere registreringer. Varerne eller tjenesteydelserne i den udskilte registrering må ikke overlappe de varer eller tjenesteydelser, der fortsat er omfattet af den oprindelige registrering, eller som er omfattet af andre udskilte registreringer.
2. Erklæring om deling kan ikke antages:
 - a) hvis der er indgivet en begæring om fortabelse eller ugyldighed mod den oprindelige registrering og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som begæringen om fortabelse eller ugyldighed angår, før indsigelsesafdelingens afgørelse er blevet endelig, eller før sagen er afsluttet på anden vis

- b) hvis der under en sag ved en EU-varemærkedomstol er fremsat modkrav med påstand om fortabelse eller ugyldighed og hensigten med erklæringen er at foretage en deling af de varer eller tjenesteydelser, som dette modkrav angår, før en henvisning til EU-varemærkedomstolens afgørelse er indført i registret i overensstemmelse med artikel 128, stk. 6.
3. Hvis kravene i stk. 1 og i henhold til de i stk. 8 omhandlede gennemførelsesretsakter ikke er opfyldt, eller fortegnelsen over de varer og tjenesteydelser, der udgør den udskilte registrering, overlapper de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af den oprindelige registrering, opfordrer kontoret indehaveren af EU-varemærket til at afhjælpe manglerne inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for den fastsatte frist, afslår kontoret erklæringen om deling.
4. Der erlægges et gebyr for erklæringen om deling. Erklæringen anses først for afgivet, når gebyret er betalt.
5. Delingen får virkning fra den dato, på hvilken den er indført i registret.
6. Alle begæringer og ansøgninger og alle gebyrer, der er indgivet eller betalt i forbindelse med den oprindelige registrering før den dato, hvor kontoret modtog erklæringen om deling, anses også for indgivet eller betalt i forbindelse med den eller de udskilte registreringer. Gebyrer, der før modtagelsen af erklæringen om deling retmæssigt er betalt for den oprindelige registrering, tilbagebetales ikke.
7. Den udskilte registrering bevarer den oprindelige registrerings indgivelsesdato og alle dens prioritets- og anciennitetsdatoer.

8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:
- a) det nærmere indhold af en erklæring om deling af en registrering i henhold til stk. 1
 - b) de nærmere bestemmelser om behandlingen af en erklæring om deling af en registrering, hvorved det sikres, at en særskilt akt, herunder et nyt registreringsnummer, oprettes for den udskilte registrering.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

KAPITEL VI

AFKALD, FORTABELSE OG UGYLDIGHED

AFDELING 1

AFKALD

Artikel 57

Afkald

1. Der kan gives afkald på et EU-varemærke for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Afkaldet skal af varemærkeindehaveren skriftligt meddeles kontoret. Det har først virkning, når det er indført i registret. Gyldigheden af et afkald på et EU-varemærke, som er blevet meddelt kontoret efter indgivelse af en begæring om fortabelse af dette varemærke i henhold til artikel 63, stk. 1, skal være betinget af det endelige afslag eller den endelige tilbagetrækning af begæringen om fortabelse.
3. Til afkaldets indførelse i registret kræves samtykke af indehaveren af en registreret rettighed vedrørende EU-varemærket. Hvis en licens er registreret, kan et afkald kun indføres i registret, såfremt EU-varemærkeindehaveren godtgør, at denne har underrettet licenstageren om, at vedkommende har til hensigt at give afkald på EU-varemærket. Afkaldet indføres efter udløbet af en frist på tre måneder efter den dato, hvor indehaveren over for kontoret godtgør, at vedkommende har underrettet licenstageren om sin hensigt om at give afkald på EU-varemærket, eller inden udløbet af denne frist, så snart den pågældende indehaver dokumenterer, at licenstageren har givet sit samtykke.
4. Hvis kravene til afkald ikke er opfyldt, giver kontoret varemærkeindehaveren meddelelse om manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret at indføre afkaldet i registret.
5. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en erklæring om afkald i henhold til nærværende artikels stk. 2 skal indeholde, og den type dokumentation, der kræves for at fastslå tredjemands enighed i henhold til nærværende artikels stk. 3. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

AFDELING 2

FORTABELSESGRUNDE

Artikel 58

Fortabelsesgrunde

1. EU-varemærkeindehaverens ret erklæres fortabt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:
 - a) når der inden for en sammenhængende periode på fem år ikke inden for Unionen er gjort reel brug af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og der ikke foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted; ingen kan dog gøre gældende, at indehaveren har fortabt sin ret, hvis reel brug af EU-varemærket påbegyndes eller genoptages i tiden mellem udløbet af femårsperioden og tidspunktet for indgivelsen af begæring om fortabelse eller fremsættelsen af modkrav; påbegyndelse eller genoptagelse af brugen inden for de sidste tre måneder forud for indgivelsen af begæring om fortabelse eller fremsættelsen af modkrav, idet denne tremånedersperiode tidligst begynder ved udløbet af den sammenhængende periode på fem år, tages imidlertid ikke i betragtning, såfremt forberedelserne til påbegyndelse eller genoptagelse af brugen først indledes, når indehaveren har fået kendskab til, at der eventuelt vil blive indgivet begæring om fortabelse eller fremsat modkrav

- b) når varemærket på grund af indehaverens virksomhed eller passivitet er blevet en almindelig betegnelse inden for handelen for en vare eller tjenesteydelse, for hvilken det er registreret
 - c) når varemærket som følge af den brug, der af varemærkeindehaveren eller med dennes samtykke gøres af varemærket for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, vil kunne vildlede offentligheden, især med hensyn til varernes eller tjenesteydelseernes art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse.
2. Hvis fortabelsesgrunden kun er til stede for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, erklæres indehaverens ret kun fortabt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

AFDELING 3

UGYLDIGHEDSGRUNDE

Artikel 59

Absolutte ugyldighedsgrunde

1. Et EU-varemærke erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:
- a) når det er registreret i strid med bestemmelserne i artikel 7
 - b) når ansøgeren ved indgivelsen af ansøgningen var i ond tro.

2. Selv om EU-varemærket er registreret i strid med artikel 7, stk. 1, litra b), c) eller d), kan det dog ikke erklæres ugyldigt, hvis det som følge af den brug, der er gjort deraf, efter registreringen har fået fornødent særpræg for de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.
3. Hvis ugyldighedsgrunden kun består for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, kan varemærket kun erklæres ugyldigt for så vidt angår de pågældende varer eller tjenesteydelser.

Artikel 60

Relative ugyldighedsgrunde

1. EU-varemærket erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:
 - a) når der findes et af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede ældre varemærker, og betingelserne i artikel 8, stk. 1 eller 5, er opfyldt
 - b) når der findes et af de i artikel 8, stk. 3, omhandlede varemærker, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt
 - c) når der findes en af de i artikel 8, stk. 4, omhandlede ældre rettigheder, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt
 - d) når der findes en af de i artikel 8, stk. 6, omhandlede ældre oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt.

Alle de i første afsnit omhandlede betingelser skal være opfyldt på ansøgnings- eller prioritetsdatoen for EU-varemærket.

2. EU-varemærket erklæres ligeledes for ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, hvis der i henhold til EU-lovgivningen eller gældende nationale retsregler om varemærkebeskyttelse kan rejses forbud mod brug af varemærket på grundlag af en anden ældre ret, herunder navnlig:
 - a) retten til et navn
 - b) retten til et portræt
 - c) en ophavsret
 - d) en industriel ejendomsret.
3. EU-varemærket kan ikke erklæres ugyldigt, såfremt indehaveren af en rettighed som omhandlet i stk. 1 eller 2 udtrykkeligt giver sit samtykke til EU-varemærkets registrering, inden der er indgivet begæring om ugyldighed eller fremsat modkrav.
4. Har indehaveren af en af de i stk. 1 eller 2 omhandlede rettigheder tidligere begæret EU-varemærket erklæret ugyldigt eller fremsat modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, kan han ikke indgive en ny begæring om ugyldighed eller fremsætte modkrav under henvisning til en anden af disse rettigheder, som han kunne have påberåbt sig til støtte for sin første begæring eller det første modkrav.
5. Artikel 59, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 61

Rettighedsfortabelse på grund af passivitet

1. Hvis indehaveren af et EU-varemærke i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre EU-varemærke i Unionen, kan den pågældende indehaver ikke under henvisning til det ældre varemærke kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EU-varemærke er indgivet i ond tro.
2. Hvis indehaveren af et af de i artikel 8, stk. 2, omhandlede ældre nationale varemærker eller af et andet ældre tegn omhandlet i artikel 8, stk. 4, i fem på hinanden følgende år har tålt og været bekendt med brugen af et yngre EU-varemærke i den medlemsstat, hvor det ældre varemærke eller det ældre tegn er beskyttet, kan den pågældende indehaver ikke under henvisning til det ældre varemærke eller det ældre tegn kræve det yngre varemærke erklæret ugyldigt for varer eller tjenesteydelser, for hvilke det yngre varemærke er blevet anvendt, medmindre ansøgningen om registrering af det yngre EU-varemærke er indgivet i ond tro.
3. I de i stk. 1 eller 2 omhandlede tilfælde kan indehaveren af et yngre EU-varemærke ikke modsætte sig brugen af en ældre rettighed, selv om denne rettighed ikke længere kan gøres gældende mod det yngre EU-varemærke.

AFDELING 4

RETSVIRKNINGER AF FORTABELSE OG UGYLDIGHED

Artikel 62

Retsvirkninger af fortabelse og ugyldighed

1. I det omfang EU-varemærkeindehaverens ret erklæres helt eller delvis fortabt, anses de retsvirkninger, der i henhold til denne forordning er knyttet til EU-varemærket, for bortfaldet med virkning fra det tidspunkt, hvor begæring om fortabelse er indgivet, eller der er fremsat modkrav. På begæring af en af parterne kan der i afgørelsen fastsættes et tidligere tidspunkt for indtrædelsen af en fortabelsesgrund.
2. I det omfang EU-varemærket erklæres helt eller delvis ugyldigt, anses de retsvirkninger, der i henhold til denne forordning er knyttet til varemærket, for ikke at have eksisteret.
3. Med forbehold af nationale bestemmelser enten om krav på erstatning for skader, der skyldes fejl eller ond tro hos varemærkeindehaveren, eller om uberettiget berigelse, berører den tilbagevirkende kraft, der er knyttet til varemærkets fortabelse eller ugyldighed, ikke:
 - a) afgørelser i sager om varemærkekrænkelser, som har fået retskraft og er blevet fuldbyrdet før afgørelsen om fortabelse eller ugyldighed
 - b) aftaler, der er indgået før afgørelsen om fortabelse eller ugyldighed, i det omfang de er blevet opfyldt før afgørelsen; beløb, der er erlagt i henhold til den pågældende aftale, kan dog ud fra rimelighedshensyn kræves tilbagebetalt, i det omfang omstændighederne berettiger det.

AFDELING 5
FREM GANGSMÅDE I SAGER VED KONTORET
OM VAREMÆRKERS FORTABELSE ELLER UGYLDIGHED

Artikel 63

Begæring om et varemærkes fortabelse eller ugyldighed

1. Begæring om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed kan indgives til kontoret:
 - a) i de i artikel 58 og 59 nævnte tilfælde, af enhver fysisk eller juridisk person, samt af enhver sammenslutning, som er oprettet med henblik på at repræsentere fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser, handlende eller forbrugere, og som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, selv kan optræde som part i en retssag
 - b) i de i artikel 60, stk. 1, nævnte tilfælde, af de i artikel 46, stk. 1, omhandlede personer
 - c) i de i artikel 60, stk. 2, nævnte tilfælde, af indehaverne af de i nævnte bestemmelse omhandlede ældre rettigheder eller af de personer, som ifølge EU-lovgivningen eller den berørte medlemsstats ret kan udøve de pågældende rettigheder.

2. Begæringen skal indgives skriftligt og skal begrundes. Den anses først for indgivet, når gebyret er betalt.
3. Begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed afslås, såfremt kontoret eller en EU-varemærkedomstol omhandlet i artikel 123 har truffet afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter, og kontorets eller den pågældende domstols afgørelse vedrørende denne ansøgning har fået retskraft.

Artikel 64

Behandling af begæringen

1. Under behandlingen af begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed opfordrer kontoret om fornødent parterne til inden for en af kontoret fastsat frist at udtale sig om meddelelser fra dette eller om indlæg fra de øvrige parter.

2. Efter anmodning fra indehaveren af EU-varemærket godtgør indehaveren af et ældre EU-varemærke, der er part i sagen om ugyldighed, at der inden for de seneste fem år forud for datoen for begæringen om ugyldighed er gjort reel brug af det ældre EU-varemærke i Unionen i forbindelse med de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, og som indehaveren af det pågældende ældre varemærke lægger til grund for sin begæring, eller at der foreligger rimelig grund til, at brug ikke har fundet sted, forudsat at det ældre EU-varemærke på dette tidspunkt har været registreret i mindst fem år. Hvis det ældre EU-varemærke på den dato, hvor EU-varemærkeansøgningen blev indgivet, eller på prioritetsdatoen for EU-varemærkeansøgningen havde været registreret i mindst fem år, godtgør indehaveren af det ældre EU-varemærke desuden, at betingelserne i artikel 47, stk. 2, var opfyldt på dette tidspunkt. Godtgøres dette ikke, afvises begæringen om ugyldighed. Hvis det ældre EU-varemærke kun har været anvendt for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, anses det ved behandlingen af ugyldighedsbegæringen kun som registreret for denne del af varerne eller tjenesteydelserne.
3. Stk. 2 finder anvendelse på de i artikel 8, stk. 2, litra a), omhandlede ældre nationale varemærker, dog således, at brug i den medlemsstat, hvor det ældre nationale varemærke er beskyttet, træder i stedet for brug i Unionen.
4. Finder kontoret det hensigtsmæssigt, kan det opfordre parterne til at indgå forlig.

5. Fremgår det af behandlingen af begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed, at varemærket ikke skulle have været registreret for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret, erklæres EU-varemærkeindehaverens ret fortabt eller ugyldig for disse varer eller tjenesteydelser. I modsat fald afvises begæringen om varemærkets fortabelse eller ugyldighed.
6. En henvisning til kontorets afgørelse om begæringen om fortabelse eller ugyldighed indføres i registret, når afgørelsen er blevet endelig.

Artikel 65

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om procedurerne for et EU-varemærkes fortabelse og ugyldighed, jf. artikel 63 og 64, samt overdragelse af et EU-agentvaremærke, jf. artikel 21.

KAPITEL VII

FREM GANGSMÅDE VED APPEL

Artikel 66

Afgørelser, der kan påklages

1. Afgørelser truffet af ethvert beslutningsdygtigt organ under kontoret som anført i artikel 159, litra a)-d), og, hvis det er relevant, nævnte artikels litra f), kan påklages. Disse afgørelser får først retskraft fra udløbet af den klageperiode, der er omhandlet i artikel 68. Indgivelsen af klagen har opsættende virkning.
2. En afgørelse, som ikke afslutter sagsbehandlingen i forhold til en af parterne, kan kun påklages sammen med den endelige afgørelse, hvis der i den pågældende afgørelse gives adgang til særskilt klage.

Artikel 67

Personer, der er berettiget til at klage og til at være part i appelsager

Adgang til at klage har enhver part i en sag, der har ført til en afgørelse, som er gået vedkommende part imod. De øvrige parter i den pågældende sag er uden videre parter i appelsagen.

Artikel 68

Klagefrist og klagens form

1. Klagen skal indgives skriftligt til kontoret senest to måneder efter datoen for meddelelse af afgørelsen. Klagen anses først for indgivet, når klagegebyret er betalt. Den indgives på det sprog, som den påklagede afgørelse blev truffet på. Senest fire måneder efter datoen for meddelelse af afgørelsen, skal der indgives en skriftlig begrundelse for klagen.
2. Sagsøgte kan i en procedure inter partes i sit svarskrift nedlægge påstand om annullation eller ændring af den indklagede afgørelse på et punkt, der ikke er nævnt i klagen. Sådanne indgivelser har ikke længere virkning, såfremt klageren afbryder proceduren.

Artikel 69

Berigtigelse af afgørelser i ex parte-sager

1. Er den part, der har påklaget afgørelsen, den eneste part i sagen, og finder den afdeling, hvis afgørelse anfægtes, at klagen kan behandles og er begrundet, berigtiger afdelingen sin afgørelse i overensstemmelse med klagen.
2. Imødekommes klagen ikke inden en måned efter, at den begrundede klage er modtaget, fremsendes den straks til appelkammeret uden bemærkninger til sagens realitet.

Artikel 70
Behandling af klagen

1. Kan klagen behandles, undersøger appelkammeret, om der kan gives klageren medhold.
2. Under behandlingen af klagen opfordrer appelkammeret om fornødent parterne til inden for en af kammeret fastsat frist at fremkomme med deres bemærkninger til dets meddelelser eller til indlæg fra de øvrige parter.

Artikel 71
Afgørelse af klagen

1. Efter at have realitetsbehandlet sagen træffer appelkammeret afgørelse om klagen. Appelkammeret kan enten omgøre den af afdelingen truffede afgørelse eller hjemvise sagen til videre behandling i den pågældende afdeling.
2. Hjemviser appelkammeret sagen til videre behandling i den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, er denne afdeling bundet af præmisserne og konklusionerne i appelkammerets afgørelse, såfremt de faktiske omstændigheder er uforandrede.
3. Appelkammerets afgørelser får først retskraft fra udløbet af den frist, der er omhandlet i artikel 72, stk. 5, eller, såfremt en sådan afgørelse inden for denne frist er indbragt for Retten, fra tidspunktet for dens afvisning, eller afvisningen af en eventuel klage indgivet til Domstolen til prøvelse af Rettens afgørelse.

Artikel 72

Indbringelse af klager for Domstolen

1. Appellkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Retten.
2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af TEUF, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.
3. Retten har kompetence til at annullere eller omgøre den indklagede afgørelse.
4. Enhver part i sagen ved appelkammeret har adgang til at indbringe en klage, for så vidt den pågældende ikke har fået medhold.
5. Klagen indbringes for Retten inden to måneder efter datoen for meddelelsen af appelkammerets afgørelse.
6. Kontoret træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme Rettens afgørelse, eller, i tilfælde af at denne afgørelse påklages, Domstolens afgørelse.

Artikel 73
Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af:

- a) det formelle indhold af klagen, jf. artikel 68, og proceduren for indgivelse og behandling af en klage
- b) det formelle indhold og formen af appelkammerets afgørelser, jf. artikel 71
- c) bestemmelserne om tilbagebetaling af klagegebyret, jf. artikel 68.

KAPITEL VIII

SÆRLIGE BESTEMMELSER OM EU-KOLLEKTIVMÆRKER OG EU-CERTIFICERINGSMÆRKER

AFDELING 1

EU-KOLLEKTIVMÆRKER

Artikel 74

EU-kollektivmærker

1. Et EU-kollektivmærke er et EU-varemærke, som ved ansøgningen om registrering betegnes som sådant, og som er egnet til at skelne varer eller tjenesteydelser, der hidrører fra medlemmerne af den sammenslutning, som er indehaver af mærket, fra andre virksomheders varer eller tjenesteydelser. Sammenslutninger af fabrikanter, producenter, leverandører af tjenesteydelser eller handlende, som ifølge den lovgivning, der finder anvendelse på dem, i eget navn kan have rettigheder og forpligtelser af enhver art, indgå kontrakter eller foretage andre retshandler og optræde som part i en retssag, samt offentligretlige juridiske personer kan indgive ansøgninger om registrering af EU-kollektivmærker.

2. Uanset artikel 7, stk. 1, litra c), kan EU-kollektivmærker efter stk. 1 bestå af tegn eller angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens geografiske oprindelse. Et EU-kollektivmærke giver ikke indehaveren ret til at forbyde tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, for så vidt det sker i overensstemmelse med god markedsføringsskik; navnlig kan et sådant mærke ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en geografisk betegnelse.
3. Kapitel I-VII og IX-XIV finder anvendelse på EU-kollektivmærker, medmindre andet er fastsat i denne afdeling.

Artikel 75

Bestemmelser for et EU-kollektivmærkes benyttelse

1. Den, der ansøger om registrering af et EU-kollektivmærke, skal inden for to måneder efter ansøgningsdatoen forelægge bestemmelser for mærkets benyttelse.
2. Bestemmelserne skal angive, hvilke personer der har ret til at benytte mærket, betingelserne for medlemskab af sammenslutningen, samt, hvis sådanne findes, betingelserne for mærkets benyttelse, herunder sanktioner. Bestemmelserne for benyttelse af et i artikel 74, stk. 2, omhandlet mærke skal give enhver, hvis varer eller tjenesteydelser hidrører fra det pågældende geografiske område, ret til at blive optaget som medlem af den sammenslutning, der er indehaver af mærket.
3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede bestemmelser skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 76

Afslag på ansøgning om registrering

1. Foruden af de i artikel 41 og 42 omhandlede grunde til afslag på en ansøgning om registrering af et EU-varemærke afslås en ansøgning om registrering af et EU-kollektivmærke, hvis forskrifterne i artikel 74 eller 75 ikke er opfyldt, eller hvis bestemmelserne for mærkets benyttelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed.
2. Endvidere afslås en ansøgning om registrering af et EU-kollektivmærke, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan fremtræde som værende noget andet end et kollektivmærke.
3. Ansøgningen afslås ikke, hvis ansøgeren efter en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder betingelserne i stk. 1 og 2.

Artikel 77

Bemærkninger fra tredjemand

Indgives der skriftlige bemærkninger vedrørende et EU-kollektivmærke til kontoret, jf. artikel 45, kan disse bemærkninger ligeledes fremsættes med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et EU-kollektivmærke bør afslås i henhold til artikel 76.

Artikel 78
Brug af mærket

Bruges EU-kollektivmærket af en hertil berettiget person, anses bestemmelserne i denne forordning for opfyldt, såfremt de øvrige betingelser, som er foreskrevet i denne forordning vedrørende brugen af EU-varemærket, er overholdt.

Artikel 79
Ændring af bestemmelserne for EU-kollektivmærkets benyttelse

1. Indehaveren af et EU-kollektivmærke forelægger kontoret enhver ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse.
2. Ændringerne indføres ikke i registret, hvis de ændrede bestemmelser ikke opfylder forskrifterne i artikel 75, eller hvis de indebærer, at en af de i artikel 76 omhandlede grunde til afslag er opfyldt.
3. Der kan også indgives skriftlige bemærkninger i overensstemmelse med artikel 77, for så vidt angår ændrede bestemmelser for mærkets benyttelse.
4. Ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse får i forhold til anvendelsen af denne forordning først virkning fra datoen for ændringernes indførelse i registret.

Artikel 80

Personer, som kan anlægge søgsmål om krænkelse

1. Bestemmelserne i artikel 25, stk. 3 og 4, vedrørende licenstagernes rettigheder finder anvendelse på enhver, der er berettiget til at bruge et EU-kollektivmærke.
2. Indehaveren af et EU-kollektivmærke kan på vegne af de personer, der er berettigede til at bruge mærket, kræve erstatning for skade, de har lidt ved uberettiget brug af mærket.

Artikel 81

Fortabelsesgrunde

Foruden af de i artikel 58 omhandlede fortabelsesgrunde erklæres EU-kollektivmærkeindehaverens ret fortabt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, såfremt:

- a) mærkeindehaveren ikke træffer rimelige foranstaltninger til at hindre brug af mærket på en måde, som er uforenelig med de betingelser for mærkets benyttelse, der er fastlagt i bestemmelserne for mærkets benyttelse, hvortil ændringer i givet fald er indført i registret

- b) indehaveren har brugt mærket på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. artikel 76, stk. 2
- c) en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse er indført i registret i strid med artikel 79, stk. 2, medmindre indehaveren ved en yderligere ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte stykke.

Artikel 82

Ugyldighedsgrunde

Foruden af de i artikel 59 og 60 omhandlede ugyldighedsgrunde erklæres et EU-kollektivmærke ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse, såfremt det er registreret i strid med artikel 76, medmindre mærkeindehaveren ved en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte artikel.

AFDELING 2

EU-CERTIFICERINGSMÆRKER

Artikel 83

EU-certificeringsmærker

1. Et EU-certificeringsmærke er et EU-varemærke, der er beskrevet som sådant, når der ansøges om mærket, og mærket er egnet til at adskille varer eller tjenesteydelser, der er certificeret af varemærkeindehaveren med hensyn til materiale, metode for fremstilling af varer eller ydelse af tjenesteydelser, kvalitet, nøjagtighed eller andre egenskaber, med undtagelse af geografisk oprindelse, af varer og tjenesteydelser, der ikke er således certificeret.
2. Enhver fysisk eller juridisk person, herunder offentligretlige institutioner, myndigheder og organer, kan ansøge om EU-certificeringsmærker, såfremt en sådan person ikke udøver en erhvervsvirksomhed, der omfatter levering af varer eller tjenesteydelser af den slags, der er certificeret.
3. Kapitel I-VII og IX-XIV finder anvendelse på EU-certificeringsmærker, medmindre andet er fastsat i denne afdeling.

Artikel 84

Bestemmelser for et EU-certificeringsmærkes benyttelse

1. Den, der ansøger om registrering af et EU-certificeringsmærke, skal inden for to måneder efter ansøgningsdatoen forelægge bestemmelser for EU-certificeringsmærkets benyttelse.

2. Bestemmelserne for benyttelse skal angive, hvilke personer der er berettiget til at benytte mærket, de egenskaber, som mærket skal certificere, hvordan certificeringsorganet skal afprøve disse egenskaber og overvåge benyttelsen af mærket. Disse bestemmelser skal også angive betingelserne for mærkets benyttelse, herunder sanktioner.
3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer det nærmere indhold af de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede bestemmelser. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 85

Afslag på ansøgning om registrering

1. Foruden de i artikel 41 og 42 omhandlede hindringer for registrering af en EU-varemærke-ansøgning afslås en ansøgning om registrering af et EU-certificeringsmærke, hvis betingelserne i artikel 83 og 84 ikke er opfyldt, eller hvis bestemmelserne for mærkets benyttelse strider mod den offentlige orden eller sædelighed.
2. Endvidere afslås en ansøgning om registrering af et EU-certificeringsmærke, hvis det vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til mærkets karakter eller betydning, navnlig hvis det kan blive antaget som værende noget andet end et certificeringsmærke.
3. Ansøgningen afslås ikke, hvis ansøgeren efter en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder betingelserne i stk. 1 og 2.

Artikel 86

Bemærkninger fra tredjemand

Indgives der skriftlige bemærkninger vedrørende et EU-certificeringsmærke til kontoret, jf. artikel 45, kan disse bemærkninger ligeledes fremsættes med angivelse af grundene til, at en ansøgning om registrering af et EU-certificeringsmærke bør afslås i henhold til artikel 85.

Artikel 87

Brug af EU-certificeringsmærket

Bruges EU-certificeringsmærket af en hertil berettiget person i henhold til de i artikel 84 omhandlede bestemmelser for brug, anses bestemmelserne i denne forordning for opfyldt, såfremt de øvrige betingelser, som er fastsat i denne forordning vedrørende brugen af EU-varemærket, er overholdt.

Artikel 88

Ændring af bestemmelserne for EU-certificeringsmærkets benyttelse

1. Indehaveren af et EU-certificeringsmærke forelægger kontoret enhver ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse.
2. Ændringerne indføres ikke i registret, hvis de ændrede bestemmelser ikke opfylder betingelserne i artikel 84, eller hvis de indebærer, at en af de i artikel 85 omhandlede hindringer for registrering er opfyldt.

3. Der kan også indgives skriftlige bemærkninger i henhold til artikel 86, for så vidt angår ændrede bestemmelser for mærkets benyttelse.
4. Ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse får i forhold til anvendelsen af denne forordning først virkning fra datoen for ændringernes indførelse i registret.

Artikel 89

Overdragelse

Uanset artikel 20, stk. 1, kan et EU-certificeringsmærke kun overdrages til en person, der opfylder kravene i artikel 83, stk. 2.

Artikel 90

Personer, som kan anlægge en sag om krænkelse

1. Kun indehaveren af et EU-certificeringsmærke eller en person med udtrykkelig tilladelse fra indehaveren til dette formål kan anlægge en sag om krænkelse.
2. Indehaveren af et EU-certificeringsmærke kan på vegne af de personer, der er berettiget til at bruge mærket, kræve erstatning for skade, de har lidt ved uberettiget brug af mærket.

Artikel 91
Fortabelsesgrunde

Foruden de i artikel 58 omhandlede fortabelsesgrunde fortabes de rettigheder, som indehaveren af et EU-certificeringsmærke har, efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om krænkelse, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) indehaveren overholder ikke længere kravene i artikel 83, stk. 2
- b) indehaveren træffer ikke rimelige foranstaltninger til at hindre brug af EU-certificeringsmærket på en måde, som er uforenelig med de betingelser for mærkets benyttelse, der er fastlagt i bestemmelserne om mærkets benyttelse, hvortil ændringer i givet fald er indført i registret
- c) indehaveren har brugt EU-certificeringsmærket på en sådan måde, at det vil kunne vildlede offentligheden, jf. artikel 85, stk. 2
- d) en ændring af bestemmelserne om EU-certificeringsmærkets benyttelse er indført i registret i strid med artikel 88, stk. 2, medmindre indehaveren af mærket ved en yderligere ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i nævnte artikel.

Artikel 92
Ugyldighedsgrunde

Foruden de i artikel 59 og 60 omhandlede ugyldighedsgrunde erklæres et EU-certificeringsmærke, der er registreret i strid med artikel 85, ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om krænkelse, medmindre indehaveren af EU-certificeringsmærket ved en ændring af bestemmelserne for mærkets benyttelse opfylder kravene i artikel 85.

Artikel 93
Overgang

Med forbehold af artikel 139, stk. 2, kan overgang af en ansøgning om et EU-certificeringsmærke eller et registreret EU-certificeringsmærke ikke finde sted, hvis national ret i den berørte medlemsstat ikke omfatter registrering af garanti- eller certificeringsmærker i henhold til artikel 28 i direktiv (EU) 2015/2436.

KAPITEL IX

BESTEMMELSER OM SAGSBEHANDLINGEN

AFDELING 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 94

Kontorets afgørelser og meddelelser

1. Kontorets afgørelser skal begrundes. De må kun støttes på grunde og beviser, som de berørte parter har haft lejlighed til at fremsætte bemærkninger om. Hvis mundtlig forhandling finder sted ved kontoret, kan afgørelsen afsiges mundtligt. Afgørelsen skal senere meddeles parterne skriftligt.
2. I alle kontorets afgørelser og meddelelser anføres, hvilken afdeling i kontoret de hidrører fra, samt navnet eller navnene på den eller de ansvarlige ansatte. De skal underskrives af den eller de pågældende ansatte eller i stedet for underskrift være påtrykt eller påstemplet kontorets segl. Den administrerende direktør kan bestemme, at der kan benyttes andre midler til at identificere den pågældende afdeling i kontoret og navnet på den eller de ansvarlige ansatte, eller der kan anvendes en anden form for identificering end segl, hvis afgørelser eller meddelelser fra kontoret fremsendes pr. telefax eller via andre tekniske kommunikationsmidler.

3. De af kontorets afgørelser, som kan påklages, ledsages af en skriftlig meddelelse om, at enhver klage skal indgives skriftligt til kontoret senest to måneder efter datoen for meddelelsen af den pågældende afgørelse. I meddelelsen skal parterne tillige gøres opmærksom på bestemmelserne i artikel 66, 67 og 68. Parterne kan ikke påberåbe sig, at de ikke har fået meddelelse fra kontoret om klagemuligheden.

Artikel 95

Kontorets ex officio prøvelse af de faktiske omstændigheder

1. Under sagsbehandlingen ved kontoret prøver dette ex officio de faktiske omstændigheder; i sager vedrørende relative registreringshindringer begrænser kontoret sig imidlertid til at prøve de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter og de af parterne fremsatte anmodninger. Kontoret skal i ugyldighedsager, jf. artikel 59, begrænse sin behandling til de grunde og argumenter, der er fremsat af parterne.
2. Kontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

Artikel 96

Mundtlig forhandling

1. Kontoret anordner mundtlig forhandling enten ex officio eller på anmodning af en part i sagen, såfremt det anser det for hensigtsmæssigt.
2. Den mundtlige forhandling for undersøgerne, indsigelsesafdelingen og den afdeling, der er ansvarlig for registret, er ikke offentlig.

3. Den mundtlige forhandling, herunder afsigelsen af afgørelsen, er offentlig ved annullationsafdelingen og appelkamrene, medmindre den pågældende afdeling træffer anden bestemmelse i tilfælde, hvor offentlighed ville kunne medføre alvorlige og urimelige ulemper, især for en part i sagen.
4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om den mundtlige forhandling, herunder de nærmere bestemmelser for anvendelse af sprog i overensstemmelse med artikel 146.

Artikel 97

Bevisoptagelse

1. Under sagsbehandlingen ved kontoret kan bevisoptagelsen navnlig ske på følgende måder:
 - a) afhøring af parterne
 - b) indhentning af oplysninger
 - c) fremlæggelse af dokumenter og bevismidler
 - d) afhøring af vidner
 - e) udtalelser fra sagkyndige
 - f) skriftlige erklæringer, der er afgivet under ed eller på tro og love, eller som har tilsvarende virkning i henhold til lovgivningen i den stat, hvor de er afgivet.

2. Den afdeling, der har fået sagen forelagt, kan lade et af sine medlemmer foretage bevisoptagelsen.
3. Anser kontoret det for påkrævet, at en part, et vidne eller en sagkyndig afgiver mundtlig forklaring, indkalder det den pågældende til at give møde for sig. Fristen for en sådan indkaldelse er mindst en måned, medmindre de pågældende er indforstået med en kortere frist.
4. Parterne underrettes om afhøringen af et vidne eller en sagkyndig ved kontoret. De har ret til at overvære afhøringen og stille spørgsmål til vidnet eller den sagkyndige.
5. Den administrerende direktør fastlægger de udgifter, der skal betales, herunder forskud, for så vidt angår omkostninger ved bevisoptagelsen omhandlet i denne artikel.
6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om bevisoptagelsen.

Artikel 98

Tilstillelse af meddelelser

1. Kontoret tilstiller ex officio rette vedkommende alle afgørelser og indkaldelser samt de meddelelser, som får en frist til at løbe, eller som skal tilstilles i henhold til andre bestemmelser i denne forordning eller i retsakter vedtaget i medfør af denne forordning, eller hvis tilstillelse den administrerende direktør har truffet bestemmelse om.

2. Den administrerende direktør kan afgøre, hvilke andre dokumenter end afgørelser, der er omfattet af en ankefrist, og indkaldelser der skal meddeles pr. anbefalet brev med modtagelsesbevis.
3. Meddelelse kan ske med forskellige midler, herunder elektroniske. Detaljerne vedrørende elektroniske midler fastlægges af den administrerende direktør.
4. Skal meddelelsen finde sted ved offentlig bekendtgørelse, bestemmer den administrerende direktør, på hvilken måde den offentlige bekendtgørelse skal finde sted, og fastsætter begyndelsestidspunktet for den periode på en måned, ved hvis udløb dokumentet anses for at være blevet bekendtgjort.
5. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om tilstillelse af meddelelser.

Artikel 99

Meddelelse om fortabelse af rettigheder

Finder kontoret, at en rettighed fortabes som følge af denne forordning eller retsakter vedtaget i medfør af denne forordning, uden at der er truffet nogen afgørelse, giver det den pågældende person meddelelse herom i overensstemmelse med artikel 98. Sidstnævnte kan anmode om en afgørelse i sagen inden for to måneder efter meddelelsen, hvis den pågældende person mener, at kontorets konstatering er urigtig. Kontoret vedtager kun en sådan afgørelse, hvis det ikke deler den pågældende persons opfattelse; ellers ændrer kontoret sin konstatering og underretter vedkommende herom.

Artikel 100

Meddelelser til kontoret

1. Meddelelser til kontoret kan foretages elektronisk. Den administrerende direktør fastsætter, i hvilket omfang og på hvilke tekniske betingelser disse meddelelser kan fremsendes elektronisk.
2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af reglerne om de kommunikationsmidler, herunder elektroniske kommunikationsmidler, som skal anvendes af parterne i sager ved kontoret, og de formularer, der skal stilles til rådighed af kontoret.

Artikel 101

Frister

1. Frister udtrykkes i hele år, måneder, uger eller dage. Beregningen løber fra dagen efter den dag, på hvilken den relevante begivenhed indtraf. Fristernes varighed kan ikke være under en måned og ikke over seks måneder.
2. Den administrerende direktør skal inden hvert kalenderårs begyndelse fastsætte de dage, hvor kontoret ikke er åbent for modtagelse af dokumenter, eller hvor almindelig post ikke leveres i det postdistrikt, hvor kontoret er beliggende.
3. Den administrerende direktør fastsætter varigheden af afbrydelsen i tilfælde af en generel afbrydelse i leveringen af post i den medlemsstat, hvor kontoret er beliggende, eller i tilfælde af en faktisk afbrydelse af kontorets tilslutning til tilladte elektroniske kommunikationsmidler.

4. Hvis kommunikationen fra sagens parter til kontoret eller omvendt afbrydes eller bliver uregelmæssig som følge af en ekstraordinær begivenhed, såsom en naturkatastrofe eller en strejke, kan den administrerende direktør fastsætte, at for de parter i sagen, der har hjemsted eller et registreret kontor i den pågældende medlemsstat eller har udpeget en repræsentant med forretningssted i den pågældende medlemsstat, skal alle frister, som ellers ville udløbe på eller efter datoen for påbegyndelsen af en sådan begivenhed, som fastsat af den administrerende direktør, forlænges indtil en dato, som skal fastsættes af denne. Den administrerende direktør skal ved fastsættelsen af denne dato vurdere, hvornår den ekstraordinære begivenhed ophører. Hvis begivenheden påvirker kontorets hjemsted, skal det fremgå af den administrerende direktørs afgørelse, at den gælder for alle parter i sagen.
5. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om beregning og varighed af frister.

Artikel 102

Rettelse af fejl og åbenlyse forsømmelser

1. Kontoret skal rette eventuelle sproglige fejl, skrivefejl og åbenlyse forsømmelser i kontorets afgørelser eller tekniske fejl, der kan tilskrives det i forbindelse med registreringen af et EU-varemærke eller bekendtgørelsen deraf ex officio eller efter anmodning fra en part.
2. Hvis indehaveren anmoder om rettelse af fejl i forbindelse med registreringen af et EU-varemærke eller bekendtgørelsen af registreringen, finder artikel 55 tilsvarende anvendelse.
3. Rettelser af fejl i forbindelse med registreringen af et EU-varemærke og bekendtgørelsen af registreringen bekendtgøres af kontoret.

Artikel 103

Tilbagekaldelse af afgørelser

1. Hvis kontoret har foretaget en indførelse i registret eller truffet en afgørelse, der indeholder en åbenlys fejl, der kan tilskrives kontoret, sørger det for at annullere indførelsen eller tilbagekalde afgørelsen. Hvis der kun er én part i sagen, og indførelsen eller afgørelsen berører dennes rettigheder, foretages annulleringen eller tilbagekaldelsen, selv om parten ikke har været opmærksom på fejlen.
2. Den afdeling, der har foretaget indførelsen eller truffet afgørelsen, foretager den i stk. 1 omhandlede annullering eller tilbagekaldelse ex officio eller efter anmodning fra en af parterne i sagen. Annulleringen af indførelsen i registret eller tilbagekaldelsen af afgørelsen skal finde sted senest et år efter datoen, hvor indførelsen blev foretaget i registret, eller afgørelsen blev truffet, efter høring af parterne i sagen og eventuelle personer, der er indehavere af rettigheder til det pågældende EU-varemærke, som er indført i registret. Kontoret skal føre registre over sådanne annulleringer og tilbagekaldelser.
3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af proceduren for tilbagekaldelse af en afgørelse eller annullering af en indførelse i registret.
4. Denne artikel berører ikke parternes ret til at indgive en klage i medfør af artikel 66 og 72 eller muligheden for at rette fejl og åbenlyse forsømmelser i medfør af artikel 102. Indgives der en klage over en af kontorets afgørelser, der indeholder en fejl, bortfalder klagesagen, hvis kontoret tilbagekalder sin afgørelse i henhold til nærværende artikels stk. 1. I sidstnævnte tilfælde tilbagebetales klagegebyret til klageren.

Artikel 104
Restitutio in integrum

1. En ansøger eller indehaver af et EU-varemærke eller enhver anden part i en sag ved kontoret, der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for kontoret at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning har som direkte følge, at en ret eller et retsmiddel fortabes.
2. Begæringen indgives skriftligt inden to måneder fra hindringens ophør. Den ovenfor omhandlede undladelse bringes til ophør inden for samme frist. Begæringen kan kun antages inden for et år efter udløbet af den ikke overholdte frist. Er ansøgningen om fornyelse af registreringen ikke indgivet eller fornyelsesgebyret ikke betalt, indeholdes den i artikel 53, stk. 3, tredje punktum, fastsatte yderligere frist på seks måneder i fristen på et år.
3. Begæringen begrundes og angiver de omstændigheder, den støttes på. Den anses først for indgivet, når gebyret for genindsættelse i tidligere rettigheder er betalt.
4. Den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, træffer afgørelse om begæringen.
5. Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på de i stk. 2 samt de i artikel 46, stk. 1 og 3, og artikel 105 nævnte frister.

6. Når en ansøger eller en indehaver af et EU-varemærke genindsættes i sine tidligere rettigheder, kan den pågældende ikke gøre sine rettigheder gældende over for tredjemand, som i god tro har bragt varer i handelen eller præsteret tjenesteydelser under et tegn, som er identisk med eller ligner EU-varemærket, i perioden mellem tidspunktet for fortabelsen af retten til ansøgningen eller til EU-varemærket og tidspunktet for offentliggørelsen af afgørelsen om genindsættelse i denne ret.
7. Tredjemand, der kan gøre bestemmelserne i stk. 6 gældende, kan inden for en frist på to måneder regnet fra datoen for offentliggørelsen af afgørelsen om genindsættelse i rettighederne rejse tredjemandsindsigelse mod afgørelsen om indsættelse af ansøgeren eller indehaveren af et EU-varemærke i tidligere rettigheder.
8. Denne artikel indskrænker ikke en medlemsstats ret til at meddele restitutio in integrum med hensyn til frister, som er fastsat i denne forordning, og som skal overholdes i forhold til den pågældende stats myndigheder.

Artikel 105

Viderebehandling

1. En ansøger eller indehaver af et EU-varemærke eller enhver anden part i en sag ved kontoret, der over for kontoret har undladt at overholde en frist, kan på begæring opnå viderebehandling, såfremt undladelsen er bragt til ophør på tidspunktet for denne begæring. Begæringen om viderebehandling kan kun antages, hvis den indgives inden for to måneder efter udløbet af den ikke overholdte frist. Begæringen anses først for indgivet, når gebyret for viderebehandling er betalt.

2. Denne artikel finder ikke anvendelse på de frister, der er fastsat i artikel 32, artikel 34, stk. 1, artikel 38, stk. 1, artikel 41, stk. 2, artikel 46, stk. 1 og 3, artikel 53, stk. 3, artikel 68, artikel 72, stk. 5, artikel 104, stk. 2, og artikel 139, eller de frister, der er fastsat i nærværende artikels stk. 1, eller fristen for påberåbelse af anciennitet i henhold til artikel 39, efter at ansøgningen er indgivet.
3. Den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, træffer afgørelse om begæringen.
4. Imødekommer kontoret begæringen, anses virkningerne af den manglende overholdelse af fristen for ikke at være indtrådt. Træffes der afgørelse i tidsrummet mellem udløbet af den ikke overholdte frist og begæringen om viderebehandlingen, skal den afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, tage afgørelsen op til fornyet overvejelse og, såfremt afslutningen af selve undladelsen er tilstrækkelig, træffe en anden afgørelse. Hvis kontoret efter den fornyede overvejelse konkluderer, at det ikke er nødvendigt at ændre den oprindelige afgørelse, skal det skriftligt bekræfte den pågældende afgørelse.
5. Afslår kontoret begæringen, tilbagebetales gebyret.

Artikel 106

Afbrydelse af sagsbehandling

1. En sagsbehandling ved kontoret afbrydes, hvis:
 - a) EU-varemærkeansøgeren eller -indehaveren eller den person, som i henhold til national ret er berettiget til at optræde på dennes vegne, afgår ved døden eller bliver inhabil. I det omfang nævnte dødsfald eller inhabilitet ikke berører en i henhold til artikel 120 udpeget repræsentants fuldmagt, afbrydes sagsbehandlingen kun efter denne repræsentants anmodning

- b) EU-varemærkeansøgeren eller -indehaveren af retlige grunde som følge af sagsanlæg mod dennes ejendom er forhindret i at videreføre sagen ved kontoret
 - c) EU-varemærkeansøgerens eller -indehaverens repræsentant afdør ved døden eller bliver inhabil eller denne repræsentant af retlige grunde som følge af sagsanlæg mod dennes ejendom er forhindret i at videreføre sagen ved kontoret.
2. Sagsbehandlingen ved kontoret genoptages, så snart identiteten af den person, der er berettiget til at videreføre den, er fastslået.
 3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om genoptagelse af sager ved kontoret.

Artikel 107

Henvisning til almindelige retsgrundsætninger

I mangel af procedurebestemmelser i denne forordning eller i retsakter vedtaget i medfør af denne forordning skal kontoret tage hensyn til de procesretlige principper, der er almindelig anerkendt i medlemsstaterne.

Artikel 108
Betalingsforpligtelsers ophør

1. Kontorets krav på betaling af gebyr forældes efter fire år fra udgangen af det kalenderår, i hvilket gebyret forfaldt.
2. Krav mod kontoret på tilbagebetaling af gebyrer eller af beløb, der ved betaling af et gebyr er betalt for meget, forældes efter fire år fra udgangen af det kalenderår, i hvilket kravet er opstået.
3. Den i stk. 1 og 2 omhandlede frist afbrydes i det i stk. 1 nævnte tilfælde ved en anmodning om betaling af gebyret, og i det i stk. 2 nævnte tilfælde ved en skriftlig og begrundet anmodning. Ved afbrydelsen begynder en ny forældelsesfrist straks at løbe; den udløber senest seks år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket den oprindelige frist begyndte at løbe, medmindre der i mellemtiden er anlagt retssag til opfyldelse af kravet; i så fald udløber fristen tidligst et år efter, at dommen har fået retskraft.

AFDELING 2

OMKOSTNINGER

Artikel 109

Fordeling af omkostningerne

1. Den tabende part i en indsigelses-, fortabelses-, ugyldigheds- eller appelsag betaler de gebyrer, som er afholdt af den anden part. Med forbehold af artikel 146, stk. 7, betaler den tabende part også alle nødvendige omkostninger i forbindelse med sagen, som den anden part har afholdt, herunder rejseudgifter, opholdsudgifter og salær til en repræsentant, jf. artikel 120, stk. 1, inden for rammerne af de beløb, som er fastsat for hver omkostningskategori i gennemførelsesretsakten, der vedtages i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2. De gebyrer, der skal betales af den tabende part, er begrænset til de gebyrer, som den anden part har afholdt for indsigelse, for en begæring om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed samt for appel.

2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter maksimalsatserne for de omkostninger, der er nødvendige i forbindelse med sagen, og som den vindende part faktisk har afholdt. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Kommissionen tager ved fastsættelsen af sådanne beløb i forbindelse med rejse- og opholdsudgifter hensyn til afstanden mellem partens, repræsentantens, vidnets eller ekspertens bopæl eller forretningssted og det sted, hvor den mundtlige forhandling finder sted, det stadium i processen, hvor omkostningerne afholdes, og, for så vidt angår omkostninger til repræsentation omhandlet i artikel 120, stk. 1, behovet for at sikre, at forpligtelsen til at afholde omkostninger ikke kan misbruges af den anden part af taktiske grunde. Opholdsudgifter beregnes i overensstemmelse med vedtægten for tjenestemænd i Unionen og ansættelsesvilkårene for Unionens øvrige ansatte fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68¹ (henholdsvis "vedtægten" og "ansættelsesvilkårene").

Den tabende part afholder kun omkostningerne for én indsigende part, og, hvis det er relevant, én repræsentant.

3. Indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret kan dog, hvis hver af parterne taber eller vinder sagen på et eller flere punkter, eller ud fra rimelighedshensyn træffe afgørelse om en anden fordeling af omkostningerne.

¹ EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1.

4. Den part, som bringer en sag til ophør ved tilbagetagelse af EU-varemærkeansøgningen, indsigelsen, begæringen om fortabelse eller ugyldighed, eller klagen, ved ikke at forny registreringen af EU-varemærket eller ved at give afkald på det, betaler de gebyrer samt de omkostninger, som er afholdt af den anden part, på de betingelser, der er fastsat i stk. 1 og 3.
5. Finder indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret det uforholdt at træffe afgørelse i sagen, er de frit stillet i deres afgørelse om sagsomkostningerne.
6. Er der mellem parterne ved indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret enighed om en anden fordeling af omkostningerne end den, der følger af stk. 1-5, træffer den pågældende afdeling afgørelse i overensstemmelse hermed.
7. Indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret fastsætter størrelsen af de omkostninger, der skal betales i medfør af nærværende artikels stk. 1-6, når disse omkostninger er begrænset til de gebyrer, der betales til kontoret, og til omkostningerne til repræsentation. I alle andre tilfælde fastsætter appelkammerets registreringskontor eller en af indsigelses- eller annullationsafdelingens ansatte efter anmodning størrelsen af de omkostninger, der skal tilbagebetales. Anmodningen kan kun antages i perioden på to måneder efter den dato, hvor den afgørelse, i forbindelse med hvilken der anmodes om fastsættelse af omkostningerne, bliver endelig, og den skal ledsages af en faktura og tilhørende dokumentation. For så vidt angår omkostninger til repræsentation i henhold til artikel 120, stk. 1, er det tilstrækkeligt med en forsikring fra repræsentanten om, at omkostningerne er afholdt. For så vidt angår andre omkostninger er det tilstrækkeligt, hvis det fastslås, at de er sandsynlige. Hvis størrelsen af omkostningerne fastsættes i henhold til nærværende stykkes første punktum, fastsættes omkostningerne til repræsentation til det niveau, der er fastsat i den gennemførelsesretsakt, der er vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 2, og uden hensyn til, om de faktisk er blevet afholdt.

8. Afgørelsen om fastsættelse af omkostningerne med angivelse af begrundelsen kan ændres ved en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret efter anmodning indgivet inden en måned efter datoen for meddelelse af fastsættelse af omkostningerne. Den betragtes først som indgivet, når gebyret for ændring af størrelsen af omkostningerne er betalt. Alt efter omstændighederne træffer indsigelsesafdelingen, annullationsafdelingen eller appelkammeret afgørelse om anmodningen om en ændring af afgørelsen om fastsættelse af omkostningerne uden mundtlig forhandling.

Artikel 110

Tvangsfuldbyrdelse af afgørelser om fastsættelse af omkostninger

1. Enhver endelig afgørelse truffet af kontoret om fastsættelse af sagsomkostninger kan tvangsfuldbyrdes.
2. Tvangsfuldbyrdelse sker efter de regler i den borgerlige retspleje, der gælder i den medlemsstat, på hvis område tvangsfuldbyrdelsen finder sted. Hver medlemsstat udpeger én myndighed, der er ansvarlig for at efterprøve den i stk. 1 omhandlede afgørelses ægthed, og meddeler kontaktoplysningerne herom til kontoret, Domstolen og Kommissionen. Fuldbydelsespåtegning skal påføres af den pågældende myndighed efter en prøvelse, der kun omfatter ægtheden af det pågældende fuldbydelsesgrundlag.

3. Når disse formkrav er opfyldt på den pågældende parts begæring, kan denne lade tvangsfuldbyrdelsen udføre i overensstemmelse med den nationale lovgivning ved indbringelse direkte for den kompetente myndighed.
4. Tvangsfuldbyrdelsen kan kun udsættes, såfremt Domstolen har truffet afgørelse herom. Prøvelsen af fuldbyrdelsesforanstaltningernes lovlighed falder dog inden for de nationale retters kompetence.

AFDELING 3

UNDERRETNING AF OFFENTLIGHEDEN OG AF MEDLEMSSTATERNES MYNDIGHEDER

Artikel 111

EU-varemærkeregistret

1. Kontoret skal føre et register over EU-varemærker, som det skal ajourføre.
2. Registret skal indeholde følgende indførelser vedrørende ansøgninger om og registreringer af EU-varemærker:
 - a) ansøgningsdatoen
 - b) ansøgningens journalnummer
 - c) datoen for ansøgningens bekendtgørelse

- d) ansøgerens navn og adresse
- e) repræsentantens navn og forretningsadresse, for så vidt det ikke er en repræsentant omhandlet i artikel 119, stk. 3, første punktum
- f) gengivelsen af mærket med en angivelse af dets type og i givet fald en beskrivelse af mærket
- g) en angivelse af varer og tjenesteydelser ved deres navn
- h) oplysninger om påberåbelse af prioritet, jf. artikel 35
- i) oplysninger om påberåbelse af udstillingsprioritet, jf. artikel 38
- j) oplysninger om påberåbelse af et registreret ældre varemærkes anciennitet, jf. artikel 39
- k) en erklæring om, at mærket har fået fornødent særpræg som følge af den brug, der er gjort af det, jf. artikel 7, stk. 3
- l) en angivelse af, at mærket er et kollektivmærke
- m) en angivelse af, at mærket er et certificeringsmærke
- n) det sprog, ansøgningen er indgivet på, samt en angivelse af det andet sprog, som ansøgeren har anført i sin ansøgning, jf. artikel 146, stk. 3

- o) datoen for registrering af mærket i registret og registreringsnummeret
- p) en erklæring om, at ansøgningen er resultatet af en omdannelse af en international registrering, hvor Unionen er designeret i henhold til nærværende forordnings artikel 204, sammen med datoen for den internationale registrering i henhold til artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller datoen for registreringen af den territoriale udstrækning til Unionen, der fremsættes efter den internationale registrering, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, og i givet fald den internationale registrerings prioritetsdato.

3. I registret indføres desuden følgende, hver med angivelse af registreringsdatoen:

- a) ændringer vedrørende EU-varemærkeindehaverens navn, adresse eller nationalitet eller en ændring vedrørende den stat, hvori den pågældende indehaver har sin bopæl, sit hovedsæde eller forretningssted
- b) ændringer vedrørende repræsentantens navn eller forretningsadresse, for så vidt det ikke er en repræsentant omhandlet i artikel 119, stk. 3, første punktum
- c) hvis der er udpeget en ny repræsentant, dennes navn og forretningsadresse
- d) ændringer af mærket, jf. artikel 49 og 54, samt rettelser af fejl
- e) meddelelse om ændringer af bestemmelserne for kollektivmærkets benyttelse i henhold til artikel 79

- f) oplysninger om påberåbelse af et registreret ældre varemærkes anciennitet, jf. artikel 39, i henhold til artikel 40
- g) hel eller delvis overdragelse i henhold til artikel 20
- h) stiftelse eller overdragelse af en tingslig rettighed i henhold til artikel 22 og den tingslige rettigheds art
- i) tvangsfuldbyrdelse i henhold til artikel 23 og insolvensbehandling i henhold til artikel 24
- j) meddelelsen eller overdragelsen af en licens i henhold til artikel 25 samt i givet fald licensens art
- k) fornyelse af en registrering i henhold til artikel 53 og den dato, den får virkning fra, samt i givet fald begrænsninger i henhold til artikel 53, stk. 4
- l) en anmærkning om en konstatering af en registreringsperiodes udløb i henhold til artikel 53
- m) varemærkeindehaverens erklæringer om tilbagetagelse eller afkald i henhold til henholdsvis artikel 49 og 57
- n) datoen for indgivelse af og oplysninger vedrørende en indsigelse i henhold til artikel 46, for en begæring i henhold til artikel 63 eller et modkrav i henhold til artikel 128, stk. 4 om fortabelse eller ugyldighed eller for en klage i henhold til artikel 68
- o) datoen for og indholdet af en afgørelse vedrørende en indsigelse eller en begæring eller et modkrav i henhold til artikel 64, stk. 6, eller artikel 128, stk. 6, tredje punktum, eller en klage i henhold til artikel 71

- p) notater om modtagelsen af en begæring om overgang i henhold til artikel 140, stk. 2
- q) annulleringen af den i henhold til nærværende artikels stk. 2, litra e), registrerede repræsentant
- r) annulleringen af et nationalt varemærkes anciennitet
- s) ændringen eller annulleringen i registret af de i dette stykkes litra h), i) og j) omhandlede oplysninger
- t) erstatningen af et EU-varemærke med en international registrering i henhold til artikel 197
- u) datoen og nummeret på internationale registreringer, der er baseret på en EU-varemærkeansøgning, som er blevet registreret som et EU-varemærke i henhold til artikel 185, stk. 1
- v) datoen og nummeret på internationale registreringer, der er baseret på et EU-varemærke i henhold til artikel 185, stk. 2
- w) delingen af en ansøgning i henhold til artikel 50 og delingen af en registrering i henhold til artikel 56 samt de i nærværende artikels stk. 2 omhandlede oplysninger, for så vidt angår den udskilte registrering og fortegnelsen over varerne og tjenesteydelserne i den oprindelige registrering som ændret

- x) tilbagekaldelsen af en afgørelse eller ophævelse af en indførelse i registret i henhold til artikel 103, når tilbagekaldelsen eller ophævelsen vedrører en afgørelse eller indførelse, der er blevet bekendtgjort
 - y) meddelelse om ændringer af bestemmelserne for EU-certificeringsmærkets benyttelse i henhold til artikel 88.
4. Den administrerende direktør kan bestemme, at andre end de i nærværende artikels stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger skal indføres i registret, jf. dog artikel 149, stk. 4.
 5. Registret kan føres elektronisk. Kontoret indsamler, systematiserer, offentliggør og opbevarer de i stk. 2 og 3 omhandlede oplysninger, herunder personoplysninger, med henblik på de formål, der er fastlagt i stk. 8. Kontoret sørger for, at registret er offentligt tilgængeligt.
 6. EU-varemærkeindehaveren får meddelelse om alle ændringer i registret.
 7. Kontoret udsteder efter anmodning bekræftede eller ikkebekræftede udskrifter af registret mod betaling af et gebyr.
 8. Behandlingen af oplysningerne vedrørende indførelserne i stk. 2 og 3, herunder personoplysninger, finder sted med henblik på:
 - a) administration af ansøgningerne og/eller registreringerne som beskrevet i denne forordning og retsakter, der er vedtaget i henhold hertil

- b) vedligeholdelse af et offentligt register, der giver offentlige myndigheder og erhvervsdrivende adgang til aktindsigt og oplysninger, således at de kan udøve deres rettigheder i henhold til denne forordning og blive underrettet om eksistensen af ældre rettigheder, der tilhører tredjemand, og
 - c) udarbejdelse af rapporter og statistikker, således at kontoret kan optimere sit arbejde og forbedre systemets funktion.
9. Enhver tredjemand kan få adgang til alle de oplysninger, herunder personoplysninger, vedrørende indførelserne i stk. 2 og 3, der anses for at være af offentlig interesse. Af hensyn til retssikkerheden opbevares indførelserne i registret i en ubegrænset periode.

Artikel 112

Database

1. Ud over at være forpligtet til at føre et register, jf. artikel 111, indsamler og opbevarer kontoret i en elektronisk database alle de oplysninger, som ansøgere eller enhver anden part i en sag har givet i medfør af denne forordning eller retsakter, der er vedtaget i henhold hertil.
2. Den elektroniske database kan omfatte andre personoplysninger, end dem der er omfattet af registret, jf. artikel 111, såfremt sådanne oplysninger er påkrævet i henhold til denne forordning eller i henhold til retsakter, der er vedtaget i henhold hertil. Indsamlingen, opbevaringen og behandlingen af sådanne oplysninger tjener følgende formål:
 - a) administration af ansøgningerne og/eller registreringerne som beskrevet i denne forordning og i retsakter, der er vedtaget i henhold hertil

- b) adgang til de oplysninger, som er nødvendige for at kunne føre de relevante sager lettere og mere effektivt
 - c) kontakt med ansøgerne og andre parter i sagen
 - d) udarbejdelse af rapporter og statistikker, således at kontoret kan optimere sit arbejde og forbedre systemets funktion.
3. Den administrerende direktør fastsætter betingelserne for adgang til den elektroniske database og for, hvordan indholdet heraf, bortset fra de personoplysninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 2, men inklusive oplysningerne i artikel 111, kan stilles til rådighed i maskinlæsbar form, herunder gebyret for en sådan adgang.
4. Der er begrænset adgang til de i stk. 2 omhandlede personoplysninger, og sådanne oplysninger gøres ikke offentligt tilgængelige, medmindre den berørte part har givet sit udtrykkelige samtykke hertil.
5. Alle oplysninger opbevares på ubestemt tid. Den berørte part kan dog anmode om, at personoplysninger fjernes fra databasen 18 måneder efter, at varemærket er udløbet, eller at den relevante inter partes-procedure er afsluttet. Den berørte part har til enhver tid ret til at få rettet unøjagtige eller forkerte oplysninger.

Artikel 113

Onlineadgang til afgørelser

1. Af hensyn til gennemsigtigheden og forudsigeligheden gøres kontorets afgørelser tilgængelige online med henblik på oplysning og høring af den brede offentlighed. Enhver part i en sag, der førte til vedtagelsen af afgørelsen, kan anmode om, at alle personoplysninger i afgørelsen fjernes.

2. Kontoret kan give onlineadgang til domme afsagt af nationale domstole og Unionens retsinstanser, som vedrører dets opgaver, for at øge offentlighedens kendskab til spørgsmål om intellektuelle ejendomsrettigheder og fremme harmonisering af praksis. Kontoret overholder betingelserne for den første bekendtgørelse, for så vidt angår personoplysninger.

Artikel 114

Aktindsigt

1. Adgang til aktindsigt vedrørende EU-varemærkeansøgninger, som endnu ikke er bekendtgjort, kan kun opnås med ansøgerens samtykke.
2. Enhver, der godtgør, at ansøgeren har tilkendegivet, at han vil påberåbe sig EU-varemærket over for førstnævnte efter registreringen, kan få adgang til sagens akter inden bekendtgørelsen af ansøgningen og uden ansøgerens samtykke.
3. Efter bekendtgørelsen af EU-varemærkeansøgningen kan enhver på begæring få aktindsigt vedrørende den pågældende ansøgning og det pågældende varemærke.
4. Når der i medfør af nærværende artikels stk. 2 eller 3 gives aktindsigt, kan dokumenter i akterne vedrørende inhabilitet i henhold til artikel 169, udkast til afgørelser og udtalelser og alle andre interne dokumenter, som anvendes til udarbejdelse af afgørelser og udtalelser, og de dele af akterne, som den berørte part specielt har ønsket skulle være fortrolige, inden begæringen om aktindsigt blev indgivet, medmindre aktindsigt for sådanne dele af akterne er berettiget, fordi den part, der søger om aktindsigt, har en legitim interesse heri, undtages herfra.

5. Aktindsigt vedrørende EU-varemærkeansøgninger og registrerede EU-varemærker opnås ved indsigt i det originale dokument eller kopier heraf eller i elektroniske datamedier, hvis akterne er opbevaret på denne måde. Den administrerende direktør fastsætter de nærmere regler for aktindsigt.
6. Hvis aktindsigten finder sted som fastsat i stk. 7, anses en begæring om aktindsigt ikke for indgivet, før det krævede gebyr er blevet betalt. Der betales ikke gebyr ved onlineindsigt i elektroniske datamedier.
7. Aktindsigten finder sted i kontorets lokaler. På begæring opnås aktindsigten ved, at man får udleveret kopier af de pågældende dokumenter. Udleveringen af sådanne kopier er betinget af betaling af et gebyr. Kontoret udsteder også på begæring bekræftede eller ikkebekræftede genparter af EU-varemærkeansøgningen mod betaling af et gebyr.
8. Der kan på begæring opnås aktindsigt i de sagsakter, som kontoret opbevarer vedrørende internationale registreringer, hvor Unionen er designeret, fra datoen for den i artikel 190, stk. 1, omhandlede bekendtgørelse i overensstemmelse med de i nærværende artikels stk. 1, 3 og 4 fastsatte betingelser.
9. Med forbehold af de i stk. 4 fastsatte begrænsninger kan kontoret, efter anmodning og mod betaling af gebyr, meddele oplysninger fra akterne vedrørende EU-varemærker, der søges registreret, eller som er registreret. Kontoret kan dog forlange, at der gøres brug af muligheden for aktindsigt, hvis dette under hensyn til omfanget af de oplysninger, som skal meddeles, anses for hensigtsmæssigt.

Artikel 115
Opbevaring af akter

1. Kontoret opbevarer akterne for enhver procedure vedrørende en EU-varemærkeansøgning eller en EU-varemærkeregistrering. Den administrerende direktør fastsætter, i hvilken form disse akter opbevares.
2. Opbevares akterne i elektronisk format, opbevares de elektroniske filer eller sikkerhedskopier heraf uden tidsbegrænsning. De originale dokumenter, der indgives af sagens parter, og som ligger til grund for de elektroniske akter, bortskaffes et vist tidsrum efter, at kontoret har modtaget disse, idet den administrerende direktør fastsætter dette tidsrum.
3. Hvis og i det omfang akter eller dele af akter opbevares i enhver anden form end elektronisk, opbevares dokumenter eller bevismidler, der udgør en del af disse akter, i mindst fem år fra udgangen af det år, hvor ansøgningen afslås eller tilbagetages eller anses for tilbagetaget, hvor EU-varemærkets registrering udløber endeligt i henhold til artikel 53, hvor det endelige afkald på EU-varemærket registreres i henhold til artikel 57, eller hvor EU-varemærket slettes endeligt i registret i henhold til artikel 64, stk. 6, eller artikel 128, stk. 6.

Artikel 116
Regelmæssigt udkommende publikationer

1. Kontoret udgiver regelmæssigt:
 - a) en EU-varemærketidende, der indeholder bekendtgørelser af ansøgninger og af de indførelser, der har fundet sted i registret, samt andre oplysninger vedrørende ansøgninger om eller registreringer af EU-varemærker, hvis bekendtgørelse er krævet i henhold til denne forordning eller i henhold til retsakter, der er vedtaget i henhold hertil
 - b) et meddelelsesblad for kontoret, der indeholder almindelige meddelelser og oplysninger fra den administrerende direktør samt andre oplysninger vedrørende denne forordning og dens gennemførelse.
- Publikationerne i første afsnit, litra a) og b), kan foretages elektronisk.
2. EU-varemærketidende offentliggøres på en måde og med en hyppighed, der fastsættes af den administrerende direktør.
 3. Kontorets meddelelsesblad offentliggøres på kontorets officielle sprog. Den administrerende direktør kan dog bestemme, at visse oplysninger skal bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad på Unionens officielle sprog.
 4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:
 - a) den dato, der skal betragtes som datoen for bekendtgørelse i EU-varemærketidende

- b) den måde, hvorpå indførelser vedrørende registreringen af et varemærke, som ikke indeholder ændringer i forhold til bekendtgørelsen af ansøgningen, bekendtgøres
- c) de former, hvori udgaver af kontorets meddelelsesblad kan gøres tilgængelige for offentligheden.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 117

Administrativt samarbejde

1. Kontoret og medlemsstaternes retter eller andre kompetente myndigheder yder efter anmodning hinanden bistand ved at meddele oplysninger eller give adgang til sagsakter, medmindre denne forordning eller national lovgivning bestemmer andet. Giver kontoret retter, anklagemyndigheder eller centrale myndigheder for industriel ejendomsret adgang til sagsakter, er denne adgang ikke underkastet begrænsningerne i artikel 114.
2. Kontoret opkræver ikke gebyrer for meddelelse af oplysninger eller for adgang til sagsakter.
3. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de nærmere bestemmelser for, hvordan kontoret og medlemsstaternes myndigheder udveksler oplysninger med hinanden og giver adgang til sagsakter under hensyn til de begrænsninger, som aktindsigten vedrørende EU-varemærkeansøgninger eller -registreringer er underlagt i henhold til artikel 114, når der gives adgang til tredjemand. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 118

Udveksling af publikationer

1. Kontoret og medlemsstaternes centrale myndigheder for industriel ejendomsret tilsender efter anmodning vederlagsfrit hinanden et eller flere eksemplarer af deres publikationer til de pågældende myndigheders eget brug.
2. Kontoret kan træffe aftaler om udveksling eller levering af publikationer.

AFDELING 4

REPRÆSENTATION

Artikel 119

Almindelige principper for repræsentation

1. Ingen er forpligtet til at lade sig repræsentere ved kontoret, jf. dog stk. 2.
2. Fysiske og juridiske personer, der hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, skal være repræsenteret ved kontoret i overensstemmelse med artikel 120, stk. 1, i enhver sag, der behandles i henhold til denne forordning, med undtagelse af indgivelsen af en ansøgning om registrering af et EU-varemærke, jf. dog nærværende artikels stk. 3, andet punktum.

3. Fysiske eller juridiske personer, der har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan lade sig repræsentere ved kontoret af en af deres ansatte. En ansat hos en af nærværende stykke omfattet juridisk person kan også repræsentere andre juridiske personer, der har økonomisk tilknytning til førstnævnte juridiske person, selv om disse andre juridiske personer hverken har bopæl eller hovedsæde eller en regulær industriel eller kommerciel virksomhed i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Ansatte, der repræsenterer personer med henblik på dette stykke, vedlægger efter anmodning fra kontoret eller, hvis det er relevant, fra parten i sagen akterne en underskrevet fuldmagt.
4. Hvis der er mere end én ansøger eller mere end én tredjemand, der handler i fællesskab, udpeges der en fælles repræsentant.

Artikel 120

Faglig repræsentation

1. Repræsentation af fysiske og juridiske personer ved kontoret kan kun varetages af:
 - a) en advokat med bestalling i en af medlemsstaterne i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og som har sit forretningssted i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i det omfang advokaten i denne stat kan give møde i varemærkesager

b) personer, der er godkendt til at give møde i henhold til en af kontoret ført liste.

Repræsentanter, der optræder i sager for kontoret, vedlægger efter anmodning fra kontoret eller, hvis det er relevant, fra den anden part i sagen akterne en underskrevet fuldmagt.

2. På listen over godkendte mødeberettigede kan opføres enhver fysisk person, der opfylder følgende betingelser:

a) er statsborger i en af medlemsstaterne i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

b) har sit forretningssted eller ansættelsessted i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

c) er bemyndiget til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller ved det centrale kontor for industriel ejendomsret i en medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde. Hvis bemyndigelsen i den pågældende stat ikke er betinget af særlige faglige kvalifikationer, skal den, der ansøger om opførelse på kontorets liste, i mindst fem år regelmæssigt have optrådt i varemærkesager ved Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller de nævnte centrale kontorer for industriel ejendomsret. Personer, hvis faglige kvalifikationer med hensyn til at repræsentere fysiske eller juridiske personer i varemærkesager ved Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret eller de nævnte centrale kontorer for industriel ejendomsret er officielt anerkendt i henhold til den pågældende stats forskrifter, skal dog ikke opfylde dette krav.

3. Opførelse på listen sker efter ansøgning, som skal vedlægges en attest fra den centrale myndighed for industriel ejendomsret i den pågældende medlemsstat, hvoraf det fremgår, at betingelserne i stk. 2 er opfyldt.
4. Den administrerende direktør kan give dispensation fra:
 - a) kravet i stk. 2, litra c), andet punktum, såfremt ansøgeren godtgør, at vedkommende ad anden vej har erhvervet de nødvendige kvalifikationer
 - b) kravet i stk. 2, litra a), i tilfælde af højt kvalificerede medarbejdere, forudsat at kravene i stk. 2, litra b) og c), er opfyldt.
5. En person kan slettes af listen over godkendte mødeberettigede på dennes begæring, eller når vedkommende ikke længere har en repræsentationsbeføjelse. Ændringer af listen over godkendte mødeberettigede bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad.

Artikel 121
Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af:

- a) betingelserne og proceduren for udpegelse af en fælles repræsentant, jf. artikel 119, stk. 4
- b) de betingelser, hvorpå de ansatte omhandlet i artikel 119, stk. 3, og de godkendte mødeberettigede omhandlet i artikel 120, stk. 1, skal indgive en underskrevet fuldmagt til kontoret for at kunne varetage repræsentation, og indholdet af den pågældende fuldmagt
- c) de omstændigheder, hvorunder en person kan slettes af listen over godkendte mødeberettigede, jf. artikel 120, stk. 5.

KAPITEL X
KOMPETENCE OG RETSPLEJE
I SØGSMÅL VEDRØRENDE EU-VAREMÆRKER

AFDELING 1

ANVENDELSE AF EU-REGLER

**OM RETTERNES KOMPETENCE OG OM ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE
AF RETSAFGØRELSER PÅ DET CIVIL- OG HANDELSRETTLIGE OMRÅDE**

Artikel 122

Anvendelse af EU-regler

*om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse
af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område*

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, finder EU-reglerne om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område anvendelse på sager vedrørende EU-varemærker og ansøgninger om registrering af EU-varemærker samt på sager i forbindelse med litispændens og indbyrdes sammenhængende krav vedrørende EU-varemærker og nationale varemærker.
2. For så vidt angår sager, der er et resultat af de i artikel 124 omhandlede søgsmål og modkrav:
 - a) finder artikel 4, artikel 6, artikel 7, nr. 1), 2), 3 og 5), og artikel 35 i forordning (EU) nr. 1215/2012 ikke anvendelse

- b) finder artikel 25 og 26 i forordning (EU) nr. 1215/2012 anvendelse med de begrænsninger, der er fastsat i artikel 125, stk. 4, i nærværende forordning
 - c) finder de bestemmelser i kapitel II i forordning (EU) nr. 1215/2012, der gælder for personer, som har bopæl i en medlemsstat, ligeledes anvendelse på personer, som ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, men som har et forretningssted i en af disse.
3. Henvisningerne i denne forordning til forordning (EU) nr. 1215/2012 skal, hvor det er relevant, omfatte aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, indgået den 19. oktober 2005.

AFDELING 2

RETSSAGER OM KRÆNKELSE AF EU-VAREMÆRKER OG OM DERES GYLDIGHED

Artikel 123

EU-varemærkedomstole

1. Medlemsstaterne udpeger på deres områder det mindst mulige antal nationale retter i første og anden instans, som skal varetage de opgaver, der pålægges dem ved denne forordning.

2. Ændringer i antallet af domstole, der er opført på den liste over EU-varemærkedomstole, som en medlemsstat har tilsendt Kommissionen i henhold til artikel 95, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009, samt ændringer i deres betegnelse eller stedlige kompetence meddeles straks Kommissionen af den pågældende medlemsstat.
3. Kommissionen meddeler medlemsstaterne de i stk. 2 omhandlede oplysninger og offentliggør dem i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 124

Kompetence med hensyn til krænkelse og gyldighed

EU-varemærkedomstolene har enekompetence til at afgøre:

- a) alle søgsmål vedrørende krænkelse af et EU-varemærke og – hvis national ret giver mulighed herfor – søgsmål vedrørende trussel om krænkelse af et EU-varemærke
- b) alle søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EU-varemærket, hvis national ret giver mulighed herfor
- c) alle søgsmål i anledning af de i artikel 11, stk. 2, omhandlede handlinger
- d) modkrav med påstand om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed som omhandlet i artikel 128.

Artikel 125
International kompetence

1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning eller i de bestemmelser i forordning (EU) nr. 1215/2012, der finder anvendelse i henhold til artikel 122, anlægges de sager, der er et resultat af de i artikel 124 omhandlede søgsmål og modkrav, ved retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl, eller, hvis han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han har forretningssted.
2. Har sagsøgte hverken bopæl eller forretningssted i nogen af medlemsstaterne, anlægges disse sager ved retterne i den medlemsstat, hvor sagsøger har bopæl, eller, såfremt han ikke har bopæl i nogen af medlemsstaterne, i den medlemsstat, hvor han har forretningssted.
3. Har hverken sagsøgte eller sagsøger en sådan bopæl eller et sådant forretningssted, anlægges disse sager ved retterne i den medlemsstat, hvor kontoret har sit hjemsted.
4. Uanset bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3
 - a) finder artikel 25 i forordning (EU) nr. 1215/2012 anvendelse, hvis parterne aftaler, at en anden EU-varemærkedomstol skal have kompetence
 - b) finder artikel 26 i forordning (EU) nr. 1215/2012 anvendelse, hvis sagsøgte giver møde for en anden EU-varemærkedomstol.

5. De sager, der er et resultat af de i artikel 124 omhandlede søgsmål og modkrav, kan, bortset fra søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse af et EU-varemærke, ligeledes anlægges ved retterne i den medlemsstat, hvor krænkelsen er begået, eller hvor der er risiko for krænkelse, eller hvor en i artikel 11, stk. 2, omhandlet handling er begået.

Artikel 126

Kompetenceområde

1. En EU-varemærkedomstol, der har kompetence i medfør af artikel 125, stk. 1-4, er kompetent med hensyn til:
 - a) krænkelse af EU-varemærker, der er begået, eller som der er risiko for i en af medlemsstaterne
 - b) de i artikel 11, stk. 2, omhandlede handlinger, som er begået i en af medlemsstaterne.
2. En EU-varemærkedomstol, der har kompetence i medfør af artikel 125, stk. 5, er kun kompetent med hensyn til handlinger, der er begået, eller som der er risiko for i den medlemsstat, hvor denne ret er beliggende.

Artikel 127

Formodning om gyldighed — realitetsindsigelse

1. EU-varemærkedomstolene anser et EU-varemærke for gyldigt, medmindre dets gyldighed af sagsøgte anfægtes med et modkrav om fortabelse eller ugyldighed.

2. Et EU-varemærkes gyldighed kan ikke anfægtes under et søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse.
3. I de søgsmål, der er omhandlet i artikel 124, litra a) og c), kan en påstand om EU-varemærkets fortabelse, der fremsættes på anden måde end som et modkrav, fremsættes, hvis sagsøgte påberåber sig, at EU-varemærket kunne erklæres fortabt på grund af manglende reel brug på det tidspunkt, hvor krænkelsessøgsmålet blev anlagt.

Artikel 128

Modkrav

1. Modkrav med påstand om varemærkets fortabelse eller ugyldighed kan kun fremsættes på grundlag af de i denne forordning fastsatte fortabelses- eller ugyldighedsgrunde.
2. En EU-varemærkedomstol afviser et modkrav om fortabelse eller ugyldighed, såfremt kontoret allerede har truffet endelig afgørelse i en sag vedrørende samme spørgsmål mellem de samme parter.
3. Fremsættes modkravet under en retssag, som varemærkeindehaveren ikke allerede er part i, underrettes han derom og kan intervenere i retssagen i overensstemmelse med betingelserne i den nationale lovgivning.

4. Den EU-varemærkedomstol, ved hvilken der er fremsat modkrav med påstand om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, må ikke behandle modkravet, før enten den interesserede part eller domstolen har meddelt kontoret datoen for fremsættelsen af modkravet. Kontoret indfører denne oplysning i registret. Hvis begæringen om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed allerede var blevet fremsat for kontoret, før modkravet blev indgivet, skal domstolen underrettes herom af kontoret og udsætte behandlingen af sagen i overensstemmelse med artikel 132, stk. 1, indtil afgørelsen vedrørende begæringen er endelig, eller indtil begæringen er trukket tilbage.
5. Artikel 64, stk. 2-5, finder anvendelse.
6. Såfremt en EU-varemærkedomstol har truffet en endelig afgørelse om et modkrav med påstand om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed, fremsendes der enten af domstolen eller en af parterne i den nationale sag straks en genpart af afgørelsen til kontoret. Kontoret eller enhver anden interesseret part kan anmode om oplysninger om en sådan fremsendelse. Kontoret indfører en henvisning til afgørelsen i registret og træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme afgørelsens konklusion.
7. Den EU-varemærkedomstol, som skal afgøre et modkrav om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, kan på begæring af indehaveren af EU-varemærket og efter at have hørt de øvrige parter udsætte sagens behandling og opfordre sagsøgte til inden for en af domstolen fastsat frist at indgive begæring til kontoret om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed. Indgives begæringen ikke inden for den fastsatte frist, optages sagen til fortsat behandling; modkravet anses for frafaldet. Artikel 132, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 129

Lovvalg

1. EU-varemærkedomstolene anvender bestemmelserne i denne forordning.
2. I alle varemærkespørgsmål, der ikke henhører under forordningens område, anvender EU-varemærkedomstolene gældende national ret.
3. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, anvender EU-varemærkedomstolene de retsplejeregler, der gælder for sager af samme art vedrørende et nationalt varemærke i den medlemsstat, hvor de er beliggende.

Artikel 130

Sanktioner

1. Såfremt en EU-varemærkedomstol finder, at sagsøgte har krænket eller truet med at krænke et EU-varemærke, udsteder den et forbud mod, at sagsøgte krænker eller truer med at krænke EU-varemærket, medmindre der er særlige grunde til at undlade dette. Den træffer ligeledes i henhold til den nationale lovgivning foranstaltninger, som tager sigte på at sikre overholdelsen af dette forbud.
2. EU-varemærkedomstolen kan endvidere anvende foranstaltninger eller afgørelser til rådighed i henhold til den gældende ret, som den anser for passende under de foreliggende omstændigheder.

Artikel 131

Foreløbige, herunder sikrende retsmidler

1. De foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der er fastsat i en medlemsstats lovgivning for nationale varemærker, kan kræves foretaget for et EU-varemærke eller en ansøgning om registrering af et EU-varemærke af denne stats retslige myndigheder, herunder EU-varemærkedomstolene, selv om en EU-varemærkedomstol i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at afgøre selve sagen.
2. En EU-varemærkedomstol, der er kompetent i medfør af artikel 125, stk. 1, 2, 3 eller 4, er desuden kompetent til at anordne anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, der, efter en eventuelt nødvendig procedure for anerkendelse og fuldbyrdelse i overensstemmelse med kapitel III i forordning (EU) nr. 1215/2012, har virkning på enhver medlemsstats område. Denne ret er enekompetent.

Artikel 132

Særlige regler om konnekse sager

1. En EU-varemærkedomstol, der skal afgøre et søgsmål som omhandlet i artikel 124, bortset fra søgsmål til fastslåelse af, at der ikke foreligger krænkelse, udsætter sagen, medmindre der er særlige årsager til at fortsætte sagens behandling, enten ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der ved en anden EU-varemærkedomstol allerede er fremsat et modkrav, hvorved EU-varemærkets gyldighed bestrides, eller der til kontoret er indgivet begæring om varemærkets fortabelse eller ugyldighed.

2. Kontoret udsætter sin behandling af en begæring om varemærkets fortabelse eller ugyldighed, medmindre der er særlige årsager til at fortsætte sagens behandling, enten ex officio efter at have hørt parterne eller på anmodning af en af parterne og efter at have hørt de øvrige parter, såfremt der ved en EU-varemærkedomstol allerede er fremsat et modkrav, hvorved EU-varemærkets gyldighed bestrides. Hvis en af parterne i sagen for EU-varemærkedomstolen anmoder om det, kan domstolen dog udsætte sagen efter at have hørt de øvrige parter i sagen. Kontoret fortsætter i så fald behandlingen af begæringen.
3. Udsætter EU-varemærkedomstolen sagens behandling, kan den anordne anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, for det tidsrum, udsættelsen varer.

Artikel 133

Kompetence for EU-varemærkedomstole i anden instans — anke

1. Retsafgørelser truffet af en EU-varemærkedomstol i første instans i forbindelse med de sager, der er et resultat af de i artikel 124 omhandlede søgsmål og modkrav, kan indbringes for en EU-varemærkedomstol i anden instans.
2. Betingelserne for anke til en EU-varemærkedomstol i anden instans følger den nationale lovgivning i den medlemsstat, på hvis område denne domstol er beliggende.
3. For så vidt angår retsafgørelser, der træffes af EU-varemærkedomstole i anden instans, gælder de nationale regler om yderligere anke.

AFDELING 3

ANDRE SØGSMÅL VEDRØRENDE EU-VAREMÆRKER

Artikel 134

Supplerende bestemmelser om kompetence

for andre nationale domstole end EU-varemærkedomstole

1. Inden for den medlemsstat, hvis retter er kompetente i henhold til artikel 122, stk. 1, anlægges alle andre sager end dem, der er omhandlet i artikel 124, ved den ret, som ville have stedlig og saglig kompetence i søgsmål vedrørende nationale varemærker, der er registreret i den pågældende stat.
2. Såfremt ingen ret i henhold til artikel 122, stk. 1, samt stk. 1 i nærværende artikel har kompetence til at afgøre et søgsmål, der ikke er omhandlet i artikel 124, men som vedrører et EU-varemærke, kan dette søgsmål indbringes for retterne i den medlemsstat, hvor kontoret har sit hjemsted.

Artikel 135

Forpligtelse for de nationale retter

En national ret, som behandler andre søgsmål vedrørende et EU-varemærke end dem, der er omhandlet i artikel 124, skal betragte EU-varemærket som gyldigt.

KAPITEL XI

INDVIRKNING PÅ MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER

AFDELING 1

SØGSMÅL

OM KRÆNKELSE AF FLERE VAREMÆRKER

Artikel 136

Litispændens og indbyrdes sammenhængende krav i søgsmål om krænkelse af EU-varemærker og nationale varemærker

1. Når krav vedrørende krænkelse, der har samme genstand og hviler på samme retsgrundlag, fremsættes mellem de samme parter for retterne i forskellige medlemsstater, det ene på grundlag af et EU-varemærke og det andet på grundlag af et nationalt varemærke:
 - a) skal den ret, ved hvilken sagen er anlagt sidst, ex officio erklære sig inkompetent til fordel for den ret, ved hvilken sagen er anlagt først, såfremt de pågældende varemærker er identiske og gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art. Den ret, som herefter skulle erklære sig inkompetent, kan udsætte afgørelsen, såfremt den anden rets kompetence bestrides
 - b) kan den ret, for hvilken sagen er anlagt sidst, udsætte sagen, såfremt de pågældende varemærker er identiske og gælder for varer eller tjenesteydelser af lignende art, samt såfremt de anfægtede varemærker ligner hinanden og gælder for varer eller tjenesteydelser af samme eller lignende art.

2. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et EU-varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et nationalt varemærke, som er identisk med EU-varemærket, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.
3. Den ret, ved hvilken der anlægges søgsmål om krænkelse af et nationalt varemærke, afviser sagen, hvis der er afsagt endelig dom vedrørende de samme forhold i en sag mellem de samme parter om krænkelse af et EU-varemærket, som er identisk med det nationale varemærke, og som gælder for varer eller tjenesteydelser af samme art.
4. Stk. 1, 2 og 3 finder ikke anvendelse på foreløbige, herunder sikrende retsmidler.

AFDELING 2
FORBUD MOD BRUG AF EU-VAREMÆRKER
I MEDFØR AF MEDLEMSSTATERNES RETSREGLER

Artikel 137

Forbud mod brug af EU-varemærker

1. Medmindre andet er fastsat, berører denne forordning ikke retten i henhold til medlemsstaternes lovgivning til at anfægte brug af et yngre EU-varemærke som følge af krænkelse af ældre rettigheder som omhandlet i artikel 8 eller artikel 60, stk. 2. Anfægtelse som følge af krænkelse af ældre rettigheder som omhandlet i artikel 8, stk. 2 og 4, kan dog ikke længere finde sted, hvis indehaveren af den ældre rettighed i henhold til artikel 61, stk. 2, ikke længere kan begære EU-varemærket kendt ugyldigt.
2. Medmindre andet er fastsat, berører denne forordning ikke retten til på grundlag af en medlemsstats civilret, forvaltningsret eller strafferet eller på grundlag af EU-retsfor skrifter at anlægge søgsmål med henblik på at få nedlagt forbud mod brug af et EU-varemærke, for så vidt brug af et nationalt varemærke kan forbydes i medfør af den pågældende medlemsstats retsregler eller i medfør af EU-retten.

Artikel 138

Ældre rettigheder, som kun har lokal betydning

1. Indehaveren af en ældre ret, som kun har lokal betydning, kan modsætte sig brugen af EU-varemærket inden for det område, hvor denne ret er beskyttet, såfremt den pågældende medlemsstats lovgivning tillader det.
2. Stk. 1 finder dog ikke anvendelse, hvis indehaveren af en ældre ret inden for det område, hvor denne ret er beskyttet, i fem på hinanden følgende år har tålt brugen af EU-varemærket med kendskab til denne brug, medmindre ansøgningen om registrering af EU-varemærket er indgivet i ond tro.
3. Indehaveren af EU-varemærket kan ikke modsætte sig brugen af den i stk. 1 omhandlede ret, uanset om denne ret ikke længere kan gøres gældende mod EU-varemærket.

AFDELING 3

OVERGANG TIL ANSØGNING OM REGISTRERING SOM NATIONALT VAREMÆRKE

Artikel 139

Begæring om national sagsbehandling

1. Ansøgeren eller indehaveren af et EU-varemærke kan indgive en begæring om at lade sin ansøgning eller sit EU-varemærke overgå til en ansøgning om registrering som nationalt varemærke:
 - a) for så vidt ansøgningen om registrering af EU-varemærket er afslået, tilbagetaget eller anses for tilbagetaget
 - b) for så vidt EU-varemærket ikke længere har retsvirkning.
2. Overgang finder ikke sted:
 - a) hvis EU-varemærkeindehaverens ret er erklæret fortabt som følge af manglende brug af dette varemærke, medmindre EU-varemærket i den medlemsstat, for hvilken der begæres overgang, har været brugt på en sådan måde, at det ifølge den pågældende medlemsstats lovgivning anses for reel brug
 - b) hvis overgangen har til formål at opnå beskyttelse i en medlemsstat, hvor der ifølge en afgørelse truffet af kontoret eller en national ret foreligger en registreringshindring for det EU-varemærke, der søges registreret, eller en fortabelses- eller ugyldighedsgrund mod det registrerede EU-varemærke.

3. For den nationale ansøgning, der er resultatet af overgangen af et EU-varemærke eller en EU-varemærkeansøgning, gælder i den berørte medlemsstat ansøgningsdatoen for det pågældende EU-varemærke eller prioritetsdatoen for den pågældende ansøgning og i givet fald den anciennitet for et i denne stat eksisterende varemærke, der påberåbes i medfør af artikel 39 eller 40.
4. Såfremt en EU-varemærkeansøgning anses for tilbagetaget, tilsender kontoret ansøgeren en meddelelse, der giver den pågældende en frist på tre måneder fra datoen for denne meddelelse til at indgive en begæring om overgang.
5. Såfremt EU-varemærkeansøgningen tilbagetages, eller EU-varemærkets retsvirkning ophører, fordi det er tilbagekaldt, eller fordi registreringen ikke er blevet fornyet, indgives begæringen om overgang inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor EU-varemærkeansøgningen blev tilbagetaget, eller hvor EU-varemærkets retsvirkning ophører.
6. Afslås EU-varemærkeansøgningen ved en afgørelse truffet af kontoret, eller ophører EU-varemærkets retsvirkning som følge af en afgørelse truffet af kontoret eller en EU-varemærkedomstol, skal begæringen om overgang indgives inden for en frist på tre måneder fra den dag, hvor denne afgørelse får retskraft.
7. Virkningen af artikel 37 ophører, hvis begæringen ikke indgives inden for den fastsatte frist.

Artikel 140

Indgivelse, bekendtgørelse og videresendelse af begæringen om overgang

1. En begæring om overgang indgives til kontoret inden for den fastsatte frist, jf. artikel 139, stk. 4, 5 eller 6, og skal indeholde en angivelse af begrundelserne for overgangen, jf. artikel 139, stk. 1, litra a) eller b), de medlemsstater, i forbindelse med hvilke der begæres overgang, og de varer og tjenesteydelser, der er omfattet af overgangen. Hvis der begæres overgang efter manglende fornyelse af registreringen, begynder tremånedersperioden i artikel 139, stk. 5, dagen efter den sidste dag, hvor ansøgningen om fornyelse kan indgives i henhold til artikel 53, stk. 3. Begæringen om overgang anses først for indgivet, når gebyret for overgang er betalt.
2. Hvis begæringen om overgang vedrører en EU-varemærkeansøgning, der allerede er blevet bekendtgjort, eller hvis begæringen om overgang vedrører et EU-varemærke, indføres modtagelsen af en sådan begæring i registret, og begæringen om overgang bekendtgøres.

3. Kontoret undersøger, om den begærede overgang opfylder betingelserne i denne forordning, navnlig artikel 139, stk. 1, 2, 4, 5 og 6, og nærværende artikels stk. 1, samt formkravene i den gennemførelsesforordning, der vedtages i henhold til nærværende artikels stk. 6. Hvis betingelserne til begæringen ikke er opfyldt, giver kontoret ansøgeren meddelelse om manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret begæringen om overgang. Hvis artikel 139, stk. 2, finder anvendelse, afviser kontoret kun begæringen om overgang, for så vidt angår de medlemsstater, for hvilke overgang er udelukket i henhold til den pågældende bestemmelse. Hvis gebyret for overgang ikke er blevet betalt inden for den fastsatte frist på tre måneder, jf. artikel 139, stk. 4, 5 eller 6, giver kontoret ansøgeren meddelelse om, at begæringen om overgang ikke anses for indgivet.
4. Hvis kontoret eller en EU-varemærkedomstol har afvist EU-varemærkeansøgningen eller erklæret EU-varemærket ugyldigt som følge af absolutte hindringer for registrering under henvisning til en medlemsstats sprog, udelukkes overgang i henhold til artikel 139, stk. 2, for alle de medlemsstater, hvor det pågældende sprog er et af de officielle sprog. Hvis kontoret eller en EU-varemærkedomstol har afvist EU-varemærkeansøgningen eller erklæret EU-varemærket ugyldigt som følge af absolutte hindringer for registrering, som gælder i hele Unionen, eller som følge af et ældre EU-varemærke eller anden EU-retlig industriel ejendomsret, er overgang udelukket i henhold til artikel 139, stk. 2, for alle medlemsstater.
5. Hvis begæringen om overgang opfylder de krav, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 3, videresender kontoret begæringen om overgang og de oplysninger, der er omhandlet i artikel 111, stk. 2, til medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, for hvilke det er blevet konstateret, at begæringen kan antages. Kontoret giver ansøgeren meddelelse om datoen for videresendelse.

6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:
- a) de oplysninger, som en begæring om en EU-varemærkeansøgning eller et registreret EU-varemærkes overgang til en national varemærkeansøgning i henhold til stk. 1 skal indeholde
 - b) de nærmere oplysninger, som bekendtgørelsen af begæringen om overgang i henhold til stk. 2 skal indeholde.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 141

Formkrav i forbindelse med overgang

1. Enhver central myndighed for industriel ejendomsret, til hvilken begæringen om overgang er videresendt, kan af kontoret få alle yderligere oplysninger om denne begæring, såfremt de kan gøre det muligt for denne myndighed at træffe afgørelse om det nationale varemærke, som er en følge af overgangen.
2. En EU-varemærkeansøgning eller et EU-varemærke, som er videresendt i henhold til artikel 140, må ikke være genstand for formelle krav i national ret, som afviger fra kravene i denne forordning eller i retsakter vedtaget i henhold til denne forordning, eller yderligere formelle krav.
3. Den centrale myndighed for industriel ejendomsret, som begæringen er sendt til, kan inden for en frist, som ikke må være under to måneder, kræve, at ansøgeren:
 - a) betaler det nationale ansøgningsgebyr

- b) indleverer en oversættelse til et af den pågældende stats officielle sprog af begæringen og dennes bilag
- c) angiver en valgt adresse i den pågældende stat
- d) vedlægger en gengivelse af varemærket i det antal eksemplarer, der ønskes af den pågældende stat.

KAPITEL XII

KONTORET

AFDELING 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 142

Retlig status

1. Kontoret er et EU-agentur. Det har status som juridisk person.
2. Kontoret har i hver medlemsstat den videstgående rets- og handleevne, som i henhold til vedkommende stats lovgivning tillægges juridiske personer; det kan i særdeleshed erhverve og afhænde fast ejendom og løsøre og optræde som part i retssager.
3. Kontoret repræsenteres af sin administrerende direktør.

Artikel 143

Ansatte

1. Vedtægten og ansættelsesvilkårene samt de efter fælles aftale mellem Unionens institutioner vedtagne gennemførelsesordninger til disse bestemmelser gælder for kontorets ansatte bortset fra medlemmerne af appelkamrene, for hvilke nærværende forordnings artikel 166 gælder.
2. Uden at dette berører stk. 1, kan kontoret gøre brug af udstationerede nationale eksperter eller andre medarbejdere, der ikke er ansat af kontoret. Administrationsrådet skal vedtage en afgørelse, der fastsætter bestemmelser for udstationering af nationale eksperter til kontoret.

Artikel 144

Privilegier og immuniteter

Protokollen vedrørende Unionens privilegier og immuniteter finder anvendelse på kontoret og dets ansatte.

Artikel 145

Ansvar og hæftelse

1. Kontorets ansvar i kontraktforhold bestemmes af den lovgivning, der finder anvendelse på den pågældende aftale.
2. Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i henhold til voldgiftsbestemmelser, som indeholdes i aftaler indgået af kontoret.

3. For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold skal kontoret i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dens afdelinger eller af dens ansatte under udøvelsen af deres hverv.
4. Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at afgøre tvister vedrørende de i stk. 3 omhandlede skadeserstatninger.
5. De ansattes personlige ansvar over for kontoret fastsættes i den vedtægt eller de ansættelsesvilkår, der gælder for dem.

Artikel 146

Sprog

1. Ansøgningen om registrering af et EU-varemærke indgives på et af Unionens officielle sprog.
2. Kontorets sprog er engelsk, fransk, italiensk, spansk og tysk.
3. Ansøgeren angiver et andet af kontorets sprog, som han indvilliger i anvendelsen af som eventuelt behandlingssprog i indsigelses-, fortabelses- eller ugyldighedssager.

Er ansøgningen ikke indgivet på et af kontorets sprog, skal kontoret sørge for oversættelsen af ansøgningen som beskrevet i artikel 31, stk. 1, til det af ansøgeren angivne sprog.

4. Angår kontorets sagsbehandling kun EU-varemærkeansøgeren, anvender kontoret det sprog, på hvilket ansøgningen om registrering af EU-varemærket er indgivet. Er ansøgningen ikke indgivet på et af kontorets sprog, kan kontoret sende skriftlige meddelelser til ansøgeren på det andet sprog, som denne har angivet i ansøgningen.
5. Indsigelse eller begæring om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed indgives på et af kontorets sprog.
6. Med forbehold af stk. 5:
 - a) kan enhver begæring eller erklæring vedrørende en EU-varemærkeansøgning indgives på det sprog, der er benyttet i EU-varemærkeansøgningen eller på det andet sprog, som ansøgeren har angivet i sin ansøgning
 - b) kan enhver begæring eller erklæring vedrørende et registreret EU-varemærke indgives på et af kontorets sprog.

Hvis begæringen imidlertid er indgivet ved hjælp af en af kontorets formularer, jf. artikel 100, stk. 2, kan sådanne formularer anvendes på alle Unionens officielle sprog, forudsat at formularen udfyldes på et af kontorets sprog, for så vidt angår tekstafsnittene.

7. Hvis det sprog, der efter stk. 5 er valgt til indsigelsen eller begæringen om fortabelse eller ugyldighed, er det sprog, EU-varemærkeansøgningen er indgivet på, eller det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, er dette sprog behandlingssproget.

Hvis det sprog, der efter stk. 5 er valgt til indsigelsen eller begæringen om fortabelse eller ugyldighed, hverken er det sprog, varemærkeansøgningen er indgivet på, eller det andet sprog, der blev angivet ved ansøgningens indgivelse, skal indsigeren eller den, der indgiver begæring om EU-varemærkets fortabelse eller ugyldighed, for egen regning fremskaffe en oversættelse af indsigelsen eller begæringen enten til varemærkeansøgningens sprog, hvis dette er et af kontorets sprog, eller til det andet sprog, der blev angivet ved varemærkeansøgningens indgivelse. Oversættelsen skal indgives inden for en måned efter udløbet af indsigelsesfristen eller efter ansøgningsdatoen for en begæring om fortabelse eller ugyldighed. Behandlingssproget er derefter det sprog, som oversættelsen foreligger på.

8. Parterne i indsigelses-, fortabelses-, ugyldigheds- og appelsager kan træffe aftale om at anvende et andet af Unionens officielle sprog som behandlingssprog.
9. Uden at dette berører stk. 4 og 8, og medmindre andet er fastsat, kan enhver part benytte et hvilket som helst af kontorets sprog i skriftlige sager ved kontoret. Hvis det valgte sprog ikke er behandlingssproget, tilvejebringer parten en oversættelse til dette sprog inden en måned efter den dato, hvor det originale dokument blev indgivet. Hvis EU-varemærkeansøgeren er den eneste part i en sag ved kontoret, og det benyttede sprog i forbindelse med EU-varemærkeansøgningen ikke er et af kontorets sprog, kan oversættelsen også indgives på det andet sprog, som ansøgeren har angivet i sin ansøgning.

10. Den administrerende direktør fastsætter reglerne for bekræftelse af oversættelser.
11. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:
 - a) i hvilket omfang dokumentation, der skal anvendes i skriftlige sager ved kontoret, kan indgives på et hvilket som helst EU-sprog, og behovet for at tilvejebringe en oversættelse
 - b) de nødvendige standarder for oversættelser, der skal indgives til kontoret.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 147

Offentliggørelser og indførelser i registret

1. En ansøgning om registrering af et EU-varemærke som beskrevet i artikel 31, stk. 1, og alle andre oplysninger, som skal offentliggøres ifølge denne forordning eller en retsakt vedtaget i henhold til denne forordning, offentliggøres på alle Unionens officielle sprog.
2. Alle indførelser i EU-varemærkeregistret udfærdiges på alle Unionens officielle sprog.
3. I tvivlstilfælde lægges det af kontorets sprog til grund, som EU-varemærkeansøgningen er indgivet på. Hvis ansøgningen er indgivet på et af Unionens officielle sprog, som ikke er kontorets sprog, lægges den tekst, der er affattet på det andet sprog, som ansøgeren har angivet, til grund.

Artikel 148
Oversættelsesarbejde

Det oversættelsesarbejde, der er nødvendigt, for at kontoret kan fungere, udføres af Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer.

Artikel 149
Gennemsigtighed

1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001¹ finder anvendelse på kontorets dokumenter.
2. Administrationsrådet vedtager de nærmere regler for anvendelse af forordning (EF) nr. 1049/2001.
3. Der kan klages til Den Europæiske Ombudsmand over de afgørelser, som kontoret træffer i henhold til artikel 8 i forordning (EF) nr. 1049/2001, eller de kan indbringes for Den Europæiske Unions Domstol på de betingelser, der er fastsat i artikel 228 og 263 i TEUF.
4. Kontorets behandling af personoplysninger er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001².

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43).

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

Artikel 150
Sikkerhedsregler for beskyttelse
af klassificerede oplysninger og ikkeklassificerede følsomme oplysninger

Kontoret anvender sikkerhedsprincipperne i Kommissionens sikkerhedsforskrifter til beskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUCI) og følsomme ikkeklassificerede informationer, som er fastsat i Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/443¹ og 2015/444². Sikkerhedsprincipperne omfatter blandt andet bestemmelser om udveksling, behandling og opbevaring af sådanne oplysninger.

AFDELING 2
KONTORETS OPGAVER
OG SAMARBEJDE TIL FREMME AF KONVERGENS

Artikel 151
Kontorets opgaver

1. Kontoret har følgende opgaver:
 - a) forvaltning og fremme af EU-varemærkesystemet fastsat i denne forordning

¹ Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/443 af 13. marts 2015 om sikkerhedsbeskyttelse i Kommissionen (EUT L 72 af 17.3.2015, s. 41).

² Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2015/444 af 13. marts 2015 om reglerne for sikkerhedsbeskyttelse af EU's klassificerede informationer (EUT L 72 af 17.3.2015, s. 53).

- b) forvaltning og fremme af EU-designsystemet fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002¹
 - c) fremme af konvergensen med hensyn til praksis og redskaber på området varemærker og design i samarbejde med medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, herunder Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret
 - d) de opgaver, der er omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 386/2012²
 - e) de opgaver, der er tildelt ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/28/EU³.
2. Kontoret samarbejder med institutioner, myndigheder, organer, kontorer for industriel ejendomsret, internationale og ikkestatslige organisationer i forbindelse med de opgaver, der er tildelt det i stk. 1.
3. Kontoret kan yde frivillig mægling med henblik på at hjælpe parterne til at nå frem til en mindelig løsning.

¹ Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design (EFT L 3 af 5.1.2002, s. 1).

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 386/2012 af 19. april 2012 om bemyndigelse af Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) til at varetage opgaver i forbindelse med håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, herunder samling af repræsentanter for den offentlige og den private sektor i Det Europæiske Observationscenter for Krænkelser af Intellektuelle Ejendomsrettigheder (EUT L 129 af 16.5.2012, s. 1).

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/28/EU af 25. oktober 2012 om visse tilladte anvendelser af forældreløse værker (EUT L 299 af 27.10.2012, s. 5).

Artikel 152

Samarbejde til fremme af konvergens med hensyn til praksis og redskaber

1. Kontoret og medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret samarbejder med hinanden for at fremme konvergens med hensyn til praksis og redskaber på området varemærker og design.

Uden at dette berører stk. 3 omfatter samarbejdet navnlig følgende aktivitetsområder:

- a) udvikling af fælles standarder for sagsbehandling
- b) etablering af fælles eller forbundne databaser og portaler for EU-dækkende høring, søgning og klassificering
- c) løbende levering og udveksling af data og oplysninger, herunder med henblik på overførsel af data til databaser og portaler omhandlet i litra b)
- d) fastlæggelse af fælles standarder og praksis med henblik på at sikre interoperabilitet mellem procedurer og systemer i hele Unionen og gøre dem mere ensartede og effektive
- e) udveksling af oplysninger om industriel ejendomsret og procedurer, herunder gensidig støtte til helpdeske og informationscentre
- f) udveksling af teknisk ekspertise og bistand i forbindelse med de områder, der er omhandlet i litra a)-e).

2. På grundlag af et forslag fra den administrerende direktør definerer og koordinerer administrationsrådet projekter af interesse for Unionen og medlemsstaterne med hensyn til de i stk. 1 og 6 omhandlede områder, samt opfordrer medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret til at deltage i disse projekter.

Projektdefinitionen skal omfatte specifikke forpligtelser og ansvarsområder for hvert deltagende kontor for industriel ejendomsret i medlemsstaterne, Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret og kontoret. Kontoret skal gennemføre høringer af repræsentanter for brugerne, navnlig i forbindelse med definition af projekterne og evaluering af deres resultater.

3. Medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret kan fravælge, begrænse eller midlertidigt indstille deres samarbejde om de i stk. 2, første afsnit, omhandlede projekter.

Når medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret anvender de i første afsnit fastsatte muligheder, skal de give kontoret en skriftlig begrundelse for deres afgørelse.

4. Når de har afgivet tilsagn om at deltage i bestemte projekter skal medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret med forbehold af stk. 3 reelt deltage i de i stk. 2 omhandlede projekter med henblik på at sikre, at de udvikles, fungerer, er kompatible og holdes ajour.

5. Kontoret yder finansiel støtte til de i stk. 2 omhandlede projekter, i det omfang dette med henblik på stk. 4 er nødvendigt for at sikre effektiv deltagelse af medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret i disse projekter. Denne finansielle støtte kan tage form af tilskud og naturalydelser. Det samlede støttebeløb må ikke overstige 15 % af kontorets årlige indtægter. Modtagere af tilskud skal være medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret. Tilskud ydes uden indkaldelse af forslag i overensstemmelse med de finansielle bestemmelser, der gælder for kontoret, og principperne om tilskudsprocedurer i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012¹ og i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012².
6. Kontoret og de relevante kompetente myndigheder i medlemsstaterne samarbejder med hinanden på et frivilligt grundlag for at fremme en øget bevidsthed om varemærkesystemet og bekæmpelse af forfalskninger. Et sådant samarbejde skal omfatte projekter, der navnlig tager sigte på at gennemføre etablerede standarder og etableret praksis og tilrettelægge uddannelses- og træningsaktiviteter. Den finansielle støtte til disse projekter skal være en del af det samlede støttebeløb omhandlet i stk. 5. Stk. 2-5 finder tilsvarende anvendelse.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

² Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1268/2012 af 29. oktober 2012 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget (EUT L 362 af 31.12.2012, s. 1).

AFDELING 3
ADMINISTRATIONSRÅDET

Artikel 153

Administrationsrådets opgaver

1. Uden at det berører de opgaver, som tillægges budgetudvalget i afdeling 6, har administrationsrådet følgende opgaver:
 - a) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 157, stk. 4, litra c), at vedtage kontorets årlige arbejdsprogram for det kommende år under hensyntagen til Kommissionens udtalelse og at fremsende det vedtagne årlige arbejdsprogram til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen
 - b) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 157, stk. 4, litra e), og under hensyntagen til Kommissionens udtalelse, at vedtage et flerårigt strategisk program for kontoret, herunder kontorets strategi for internationalt samarbejde, efter en udveksling af synspunkter mellem den administrerende direktør og det relevante udvalg i Europa-Parlamentet, og at fremsende det vedtagne flerårige strategiske program til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen

- c) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 157, stk. 4, litra g), at vedtage årsberetningen og at fremsende den vedtagne årsberetning til Europa-Parlamentet, Rådet, Kommissionen og Revisionsretten
- d) på grundlag af et udkast, som forelægges af den administrerende direktør i overensstemmelse med artikel 157, stk. 4, litra h), at vedtage den flerårige plan for personalepolitikken
- e) at udøve de beføjelser, det har fået tillagt i medfør af artikel 152, stk. 2
- f) at udøve de beføjelser, det har fået tillagt i medfør af artikel 172, stk. 5
- g) at vedtage regler for forebyggelse og håndtering af interessekonflikter i kontoret
- h) i overensstemmelse med stk. 2 og med hensyn til kontorets personale at udøve de beføjelser, som vedtægten tillægger ansættelsesmyndigheden, og som ansættelsesvilkårene tillægger den myndighed, der har kompetence til at indgå ansættelseskontrakter ("ansættelsesmyndighedsbeføjelser")
- i) at vedtage passende gennemførelsesbestemmelser til at overholde vedtægten og ansættelsesvilkårene i overensstemmelse med vedtægtens artikel 110
- j) at opstille den i artikel 158, stk. 2, omhandlede liste over ansøgere

- k) at sikre passende opfølgning på resultaterne og henstillingerne fra de interne eller eksterne revisionsberetninger og evalueringer, jf. artikel 210, samt fra undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF)
 - l) det skal høres inden vedtagelse af retningslinjerne for kontorets sagsbehandling og i de andre i denne forordning fastsatte tilfælde
 - m) at afgive udtalelser og anmodninger om oplysninger til den administrerende direktør og til Kommissionen, hvis det finder det påkrævet.
2. Administrationsrådet skal i overensstemmelse med artikel 110 i vedtægten og artikel 142 i ansættelsesvilkårene vedtage en afgørelse i henhold til artikel 2, stk. 1, i vedtægten og artikel 6 i ansættelsesvilkårene, hvorved de relevante ansættelsesmyndighedsbeføjelser delegeres til den administrerende direktør, og betingelserne for at suspendere denne delegation af ansættelsesmyndighedsbeføjelser defineres.

Den administrerende direktør bemyndiges til at uddelegere disse beføjelser.

Under helt særlige omstændigheder kan administrationsrådet ved en afgørelse midlertidigt suspendere delegationen af ansættelsesmyndighedsbeføjelserne til den administrerende direktør og sidstnævntes uddelegering af beføjelser og selv udøve dem eller delegerer dem til et af sine medlemmer eller til en anden ansat end den administrerende direktør.

Artikel 154

Administrationsrådets sammensætning

1. Administrationsrådet består af en repræsentant for hver af medlemsstaterne, to repræsentanter for Kommissionen og en repræsentant for Europa-Parlamentet samt af deres respektive suppleanter.
2. Administrationsrådets medlemmer kan, såfremt forretningsordenen tillader det, bistås af rådgivere eller eksperter.

Artikel 155

Administrationsrådets formandskab

1. Administrationsrådet vælger en formand og en næstformand blandt sine medlemmer. Næstformanden træder uden videre i formandens sted, når denne har forfald.
2. Formanden og næstformanden vælges for fire år. Mandatperioden kan fornyes én gang. Hvis en formand eller næstformand ophører med at være medlem af administrationsrådet under sin mandatperiode, ophører mandatperioden dog automatisk samtidig.

Artikel 156

Møder

1. Det påhviler administrationsrådets formand at indkalde til dets møder.
2. Den administrerende direktør deltager i drøftelserne, medmindre administrationsrådet beslutter andet.
3. Administrationsrådet afholder ordinært møde mindst en gang om året. Det træder desuden sammen på formandens initiativ eller efter anmodning fra Kommissionen eller en tredjedel af medlemsstaterne.
4. Administrationsrådet fastsætter selv sin forretningsorden.
5. Administrationsrådet træffer sine afgørelser med absolut flertal blandt medlemmerne. Der kræves dog et flertal på to tredjedele af administrationsrådets medlemmer til de afgørelser, som det er kompetent til at træffe i medfør af artikel 153, stk. 1, litra a) og b), artikel 155, stk. 1, og artikel 158, stk. 2 og 4. I begge tilfælde har hver medlemsstat én stemme.
6. Administrationsrådet kan opfordre observatører til at deltage i sine møder.
7. Administrationsrådets sekretariatsforretninger varetages af kontoret.

AFDELING 4

DEN ADMINISTRERENDE DIREKTØR

Artikel 157

Den administrerende direktørs opgaver

1. Kontoret ledes af den administrerende direktør. Den administrerende direktør står til ansvar over for administrationsrådet.
2. Uden at det berører Kommissionens, administrationsrådets og budgetudvalgets beføjelser, er den administrerende direktør uafhængig i udførelsen af sine opgaver og må ikke søge eller modtage instrukser fra en regering eller fra noget andet organ.
3. Den administrerende direktør er kontorets retlige repræsentant.
4. Den administrerende direktør har navnlig følgende opgaver, som kan delegeres:
 - a) at træffe alle de fornødne foranstaltninger til at sikre, at kontoret fungerer hensigtsmæssigt, herunder vedtagelse af interne administrative instrukser og bekendtgørelse af meddelelser
 - b) at gennemføre de afgørelser, der træffes af administrationsrådet
 - c) at udarbejde et udkast til det årlige arbejdsprogram, der beskriver de anslåede menneskelige og finansielle ressourcer til hver aktivitet, og forelægge det for administrationsrådet efter høring af Kommissionen

- d) at forelægge administrationsrådet forslag i henhold til artikel 152, stk. 2
- e) at udarbejde et udkast til det flerårige strategiske program, herunder kontorets strategi for internationalt samarbejde, og forelægge det for administrationsrådet efter høring af Kommissionen og efter en udveksling af synspunkter med det relevante udvalg i Europa-Parlamentet
- f) at gennemføre det årlige arbejdsprogram og det flerårige strategiske program og aflægge rapport til administrationsrådet om deres gennemførelse
- g) at forberede den årlige beretning om kontorets aktiviteter og forelægge den for administrationsrådet til godkendelse
- h) at udarbejde et udkast til den flerårige plan for personalepolitikken og forelægge den for administrationsrådet efter høring af Kommissionen
- i) at udarbejde en handlingsplan til opfølgning på konklusionerne af de interne eller eksterne revisionsberetninger og evalueringer samt til opfølgning på undersøgelser foretaget af OLAF, og hvert halve år at aflægge statusrapport til Kommissionen og administrationsrådet
- j) at beskytte Unionens finansielle interesser gennem forholdsregler til forebyggelse af svig, korruption og enhver anden ulovlig aktivitet, gennem effektiv kontrol og, hvis der konstateres uregelmæssigheder, gennem inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb, og om nødvendigt gennem administrative og finansielle sanktioner, der er effektive og forholdsmæssige og har en afskrækkende virkning

- k) at udarbejde kontorets strategi for bekæmpelse af svig og fremlægge den for budgetudvalget til godkendelse
 - l) om nødvendigt for at sikre en ensartet anvendelse af forordningen at indbringe retlige spørgsmål til det udvidede appelkammer ("det store kammer"), navnlig hvis appelkamrene har truffet indbyrdes afvigende afgørelser om spørgsmålet
 - m) at opstille et overslag over kontorets indtægter og udgifter og at gennemføre budgettet
 - n) at udøve de beføjelser, som administrationsrådet har tillagt den administrerende direktør, for så vidt angår de ansatte, jf. artikel 153, stk. 1, litra h)
 - o) at udøve de beføjelser, der er tillagt den administrerende direktør i medfør af artikel 31, stk. 3, artikel 34, stk. 5, artikel 35, stk. 3, artikel 94, stk. 2, artikel 97, stk. 5, artikel 98, 100 og 101, artikel 111, stk. 4, artikel 112, stk. 3, artikel 114, stk. 5, artikel 115 og 116, artikel 120, stk. 4, artikel 146, stk. 10, artikel 178, artikel 179, stk. 1, artikel 180, stk. 2, og artikel 181 i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i denne forordning og i retsakter vedtaget i henhold til denne forordning.
5. Den administrerende direktør bistås af en eller flere administrerende vicedirektører. Er den administrerende direktør fraværende eller forhindret, træder den administrerende vicedirektør eller en af de administrerende vicedirektører i dennes sted i overensstemmelse med den af administrationsrådet fastsatte procedure.

Artikel 158

Udnævnelse og afsættelse af den administrerende direktør og forlængelse af mandatperiode

1. Den administrerende direktør ansættes i en stilling som midlertidigt ansat ved kontoret i henhold til artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene.
2. Den administrerende direktør udnævnes af Rådet, der træffer afgørelse med simpelt flertal, på grundlag af en liste over kandidater, der foreslås af administrationsrådet efter en åben og gennemsigtig udvælgelsesprocedure. Inden udnævnelsen finder sted, kan den kandidat, der udvælges af administrationsrådet, opfordres til at afgive en erklæring til et kompetent udvalg i Europa-Parlamentet og til at besvare eventuelle spørgsmål fra udvalgets medlemmer. Ved indgåelsen af kontrakten med den administrerende direktør repræsenteres kontoret af formanden for administrationsrådet.

Den administrerende direktør kan kun afsættes i henhold til en afgørelse vedtaget af Rådet på forslag af administrationsrådet.

3. Den administrerende direktør udnævnes for fem år. Ved udgangen af denne periode foretager administrationsrådet en vurdering, der tager evalueringen af den administrerende direktørs virksomhed og kontorets fremtidige opgaver og udfordringer i betragtning.
4. Rådet kan under hensyntagen til den i stk. 3 omhandlede vurdering forny den administrerende direktørs mandatperiode én gang, og højst for en periode på fem år.

5. En administrerende direktør, hvis mandat er blevet forlænget, kan ikke deltage i endnu en udvælgelsesprocedure til samme stilling ved udløbet af dennes samlede mandatperiode.
6. Den administrerende vicedirektør eller de administrerende vicedirektører udnævnes eller afsættes som fastsat i stk. 2 efter høring af den administrerende direktør eller eventuelt den stedfortrædende administrerende direktør. Den administrerende vicedirektør udnævnes for fem år. Denne periode kan forlænges én gang og med højst fem år efter høring af den administrerende direktør.

AFDELING 5

GENNEMFØRELSE AF SAGSBEHANDLING

Artikel 159

Beføjelser

Følgende skal have beføjelse til at træffe afgørelser i forbindelse med den i denne forordning foreskrevne sagsbehandling:

- a) undersøgerne
- b) indsigelsesafdelingerne
- c) en afdeling, der er ansvarlig for registret
- d) annullationsafdelingerne

- e) appelkamrene
- f) en anden enhed eller person, som er udpeget af den administrerende direktør til dette formål.

Artikel 160

Undersøgere

Undersøgerne har beføjelse til på kontorets vegne at træffe afgørelser om ansøgninger om registrering af EU-varemærker, herunder afgørelser i de spørgsmål, der er omhandlet i artikel 41, 42, 76 og 85, medmindre en indsigelsesafdeling er kompetent hertil.

Artikel 161

Indsigelsesafdelinger

1. Under indsigelsesafdelingerne henhører afgørelser om indsigelser mod ansøgninger om registrering af EU-varemærker.
2. Indsigelsesafdelingerne træffer afgørelse i en afdeling bestående af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt. Afgørelser vedrørende omkostninger eller procedurer træffes af et enkelt medlem.

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der angiver, hvilke nøjagtige typer afgørelser der skal træffes af et enkelt medlem. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 162

Afdeling, der er ansvarlig for registret

1. Den afdeling, der er ansvarlig for registret, er ansvarlig for at træffe afgørelser vedrørende indførelser i registret.
2. Den er også ansvarlig for at ajourføre listen over godkendte mødeberettigede, jf. artikel 120, stk. 2.
3. Afdelingens afgørelser træffes af et enkelt medlem.

Artikel 163

Annulationsafdelinger

1. En annulationsafdeling skal være ansvarlig for at træffe afgørelser vedrørende:
 - a) begæringer om et EU-varemærkes fortabelse eller ugyldighed
 - b) anmodninger om overdragelse af et EU-varemærke, jf. artikel 21.
2. Annulationsafdelingerne træffer afgørelse i en afdeling bestående af tre medlemmer. Mindst et af medlemmerne skal være retskyndigt. Afgørelser vedrørende omkostninger eller procedurer som fastsat i de retsakter, der er vedtaget i henhold til artikel 161, stk. 2, træffes af et enkelt medlem.

Artikel 164
Grundlæggende kompetence

Afgørelser, som kræves i medfør af denne forordning, og som ikke henhører under kompetencen for en undersøger, en indsigelsesafdeling, en annullationsafdeling eller den afdeling, der er ansvarlig for registret, træffes af en tjenestemand eller enhed, som er udpeget af den administrerende direktør til dette formål.

Artikel 165
Appelkamre

1. Det henhører under appelkamrene at pådømme klager over afgørelser truffet i henhold til artikel 160-164.
2. Appelkamrene træffer afgørelse i et kammer bestående af tre medlemmer. Mindst to af medlemmerne skal være retskyndige. I visse særlige tilfælde træffes der afgørelse i det store kammer under forsæde af præsidenten for appelkamrene eller af et enkelt medlem, som skal være retskyndigt.
3. Ved fastlæggelsen af, hvilke særlige sager der henhører under det store kammer, bør der tages hensyn til sagens juridiske problemer, dens betydning eller særlige omstændigheder i øvrigt, der tilsiger det. Sådanne sager kan indbringes for det store kammer af:
 - a) den appelkammerinstans, der er omhandlet i artikel 166, stk. 4, litra a), eller
 - b) det kammer, der behandler sagen.

4. Det store kammer er også ansvarligt for at afgive begrundede udtalelser om retlige spørgsmål, der er forelagt af den administrerende direktør i henhold til artikel 157, stk. 4, litra l).
5. Ved fastlæggelsen af, hvilke særlige sager der henhører under et enkelt medlem, bør der tages hensyn til, om sagen ikke rejser juridiske eller faktiske problemer, om den konkrete sag er af begrænset betydning, eller om der ikke foreligger særlige omstændigheder i øvrigt. Afgørelsen om henvisning af en sag til et enkelt medlem i de nævnte tilfælde træffes af det kammer, der behandler sagen.

Artikel 166

Appelkamrenes medlemmers uafhængighed

1. Præsidenten for appelkamrene og formændene for de enkelte kamre udnævnes for et tidsrum på fem år i overensstemmelse med den i artikel 158 omhandlede procedure for udnævnelse af den administrerende direktør. De kan i deres mandatperiode kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af den institution, der har udnævnt dem, træffer afgørelse herom.
2. Mandatperioden for præsidenten for appelkamrene kan forlænges én gang med yderligere fem år, eller indtil den pågældende går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af den nye mandatperiode, efter administrationsrådets forudgående positive evaluering af præsidentens virksomhed.

3. Mandatperioden for formændene for kamrene kan forlænges med yderligere tidsrum på fem år, eller indtil de går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af den nye mandatperiode, efter administrationsrådets forudgående positive evaluering af deres virksomhed og efter høring af præsidenten for appelkamrene.
4. Præsidenten for appelkamrene varetager følgende ledelsesmæssige og organisatoriske opgaver:
 - a) at være formand for præsidiet for appelkamrene ("præsidiet"), som er ansvarligt for at fastlægge reglerne for og tilrettelægge arbejdet i kamrene
 - b) at sikre gennemførelsen af præsidiets afgørelser
 - c) at tildele et kammer sager ud fra objektive kriterier, som præsidiet fastlægger
 - d) at fremsende oplysninger om kamrenes udgiftsbehov til den administrerende direktør med henblik på udarbejdelse af udgiftsoverslag.

Præsidenten for appelkamrene er formand for det store kammer.

5. Medlemmerne af appelkamrene udnævnes af administrationsrådet for et tidsrum på fem år. Deres mandatperiode kan forlænges med yderligere tidsrum på fem år, eller indtil de går på pension, hvis pensionsalderen nås i løbet af den nye mandatperiode, efter administrationsrådets forudgående positive evaluering af deres virksomhed og efter høring af præsidenten for appelkamrene.

6. Medlemmerne af appelkamrene kan kun fratages deres hverv, hvis vægtige grunde taler herfor, og hvis Domstolen på begæring af administrationsrådet efter henstilling fra præsidenten for appelkamrene og efter at have hørt formanden for det kammer, som medlemmet tilhører, træffer afgørelse herom.
7. Appelkamrenes præsident, formænd og medlemmer er uafhængige. De er ikke ved deres afgørelser bundet af nogen instrukser.
8. Afgørelser truffet af det store kammer om klager eller udtalelser om retlige spørgsmål, der er forelagt af den administrerende direktør i henhold til artikel 165, er bindende for kontorets beslutningsdygtige organer nævnt i artikel 159.
9. Appelkamrenes præsident, formænd og medlemmer må ikke være undersøgere eller medlemmer af indsigelsesafdelingerne, afdelingen, der er ansvarlig for registret, eller annullationsafdelingerne.

Artikel 167

Præsidium for appelkamrene og det store kammer

1. Præsidiet består af præsidenten for appelkamrene, som er formand for det, formændene for kamrene og medlemmer af kamrene, der er valgt for hvert kalenderår af og blandt alle medlemmerne af kamrene, bortset fra præsidenten for appelkamrene og formændene for kamrene. Antallet af medlemmer af kamrene, der er valgt således, udgør en fjerdedel af antallet af medlemmer af kamrene ud over præsidenten for appelkamrene og formændene for kamrene, og dette antal skal om nødvendigt rundes op.

2. Det i artikel 165, stk. 2, omhandlede store kammer består af ni medlemmer, herunder præsidenten for appelkamrene, formændene for kamrene, den referent, der er udpeget forud for indbringelse af sager for det store kammer, hvis det er relevant, og medlemmer, der efter tur udvælges fra en liste bestående af navnene på alle medlemmerne af appelkamrene, bortset fra præsidenten for appelkamrene og formændene for kamrene.

Artikel 168

Delegation af beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om organisationen af appelkamrene, herunder præsidiets oprettelse og rolle, det store kammers sammensætning og reglerne for, hvordan sager indbringes for det, og de betingelser, hvorpå et enkelt medlem skal træffe afgørelser i overensstemmelse med artikel 165, stk. 2 og 5.

Artikel 169

Inhabilitet

1. Undersøgerne og medlemmerne af de under kontoret oprettede afdelinger og af appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en sag, i hvilken de har en personlig interesse, eller hvori de tidligere har deltaget som repræsentant for en af parterne. To af de tre medlemmer af en indsigelsesafdeling må ikke have deltaget i behandlingen af varemærkeansøgningen. Medlemmerne af annullationsafdelingerne må ikke deltage i behandlingen af en sag, hvis de har taget del i den endelige afgørelse i denne sag som led i proceduren for registrering af varemærket eller som led i indsigelsesproceduren. Medlemmerne af appelkamrene må ikke deltage i behandlingen af en klage, hvis de har taget del i den afgørelse, som er genstand for klage.

2. Mener et medlem af en afdeling eller af et appelkammer, at han af en af de i stk. 1 nævnte grunde eller af anden grund ikke kan deltage i behandlingen af en sag, underretter han afdelingen eller kammeret herom.
3. Enhver part, der mener, at en undersøger eller et medlem af en afdeling eller af et appelkammer er inhabilt af en af de grunde, der er nævnt i stk. 1, eller at den pågældendes upartiskhed i øvrigt kan drages i tvivl, kan gøre indsigelse mod, at den pågældende deltager i sagens behandling. Inhabilitsindsigelsen afvises, når den pågældende part, vidende om at grundlaget for indsigelsen foreligger, har foretaget proceshandling. Indsigelsen kan ikke støttes på en undersøgers eller et medlems nationalitet.
4. Afdelingerne og appelkamrene træffer i de i stk. 2 og 3 nævnte tilfælde afgørelse uden deltagelse af det pågældende medlem. Ved denne afgørelse indtræder suppleanten for det medlem, som mener ikke at kunne deltage i behandlingen, eller mod hvem indsigelsen er rettet, i medlemmets sted i afdelingen eller kammeret.

Artikel 170

Mæglingscenter

1. Med henblik på artikel 151, stk. 3, kan kontoret oprette et mæglingscenter ("centret").
2. Enhver fysisk eller juridisk person kan frivilligt gøre brug af centrets tjenester med henblik på mindelig bilæggelse af tvister baseret på nærværende forordning eller forordning (EF) nr. 6/2002 efter fælles overenskomst.

3. Parterne anvender mægling efter fælles anmodning. Anmodningen betragtes først som indgivet, når gebyret herfor er betalt. Den administrerende direktør fastsætter det beløb, der skal opkræves i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1.
4. I tilfælde af tvister, der er genstand for verserende sager ved kontorets indsigelsesafdelinger, annullationsafdelinger eller appelkamre, kan en fælles anmodning om mægling indgives på ethvert tidspunkt efter indgivelse af en indsigelse, en begæring om fortabelse eller ugyldighed eller en klage over afgørelser truffet af indsigelses- eller annullationsafdelingerne.
5. Den pågældende sag stilles i bero, og fristerne, bortset fra fristen for betaling af det gældende gebyr, afbrydes fra datoen for indgivelse af den fælles anmodning om mægling. Fristerne begynder igen at løbe fra den dato, hvor sagen genoptages.
6. Parterne opfordres til fra den liste, der er omhandlet i stk. 12, i fællesskab at udpege en mægler, som har erklæret, at vedkommende behersker sproget for den pågældende mægling. Hvis parterne ikke har udpeget en mægler inden for 20 dage efter opfordringen hertil, anses mæglingen for mislykket.
7. Parterne skal sammen med mægleren nå til enighed om de nærmere bestemmelser for mægling i en mæglingsaftale.
8. Mægleren afslutter mæglingssagen, så snart parterne indgår en bilæggelsesaftale, eller én af parterne erklærer, at denne ønsker at afslutte mæglingen, eller mægleren fastslår, at det ikke er lykkedes parterne at nå til en sådan aftale.

9. Mægleren underretter parterne og kontorets relevante organ, så snart mæglingssagen er blevet afsluttet.
10. De drøftelser og forhandlinger, der føres i forbindelse med mæglingen, er fortrolige for alle de personer, der er involveret i mæglingen, navnlig mægleren, parterne og deres repræsentanter. Alle dokumenter og oplysninger, der forelægges under mæglingen, holdes adskilt fra og indgår ikke i akterne i nogen anden sag ved kontoret.
11. Mæglingen foregår på et af Unionens officielle sprog, som parterne aftaler. Hvis mæglingen har forbindelse med verserende tvister ved kontoret, foregår mæglingen på sproget for den pågældende sag ved kontoret, medmindre parterne indgår anden aftale.
12. Kontoret opstiller en liste over mæglere, som kan støtte parter i at bilægge tvister. Mæglerne skal være uafhængige og have relevante kvalifikationer og relevant erfaring. Listen kan omfatte mæglere, der er ansat af kontoret, og mæglere, der ikke er ansat af kontoret.
13. Mæglere skal være upartiske under udøvelsen af deres hverv og skal oplyse om eventuelle faktiske eller opfattede interessekonflikter efter udpegelsen. Medlemmer af kontorets beslutningsdygtige organer nævnt i artikel 159 deltager ikke i mægling vedrørende en sag, i hvilken de:
 - a) tidligere har været involveret i de sager, der er henvist til mægling

- b) har personlig interesse i disse sager, eller
 - c) tidligere har været involveret som repræsentant for en af parterne.
14. Mæglere kan ikke som medlem af kontorets beslutningsdygtige organer nævnt i artikel 159 deltage i sager, der genoptages som følge af, at en mægling er mislykket.
15. Kontoret kan samarbejde med andre anerkendte nationale eller internationale organer, der beskæftiger sig med mægling.

AFDELING 6

BUDGET OG FINANSKONTROL

Artikel 171

Budgetudvalget

1. Budgetudvalget har de funktioner, det tillægges i denne afdeling.
2. Artikel 154 og 155, artikel 156, stk. 1-4, artikel 156, stk. 5, for så vidt det angår valget af formanden og næstformanden, og artikel 156, stk. 6 og 7, finder tilsvarende anvendelse på budgetudvalget.
3. Budgetudvalget træffer sine beslutninger med absolut flertal blandt medlemmerne. Der kræves dog et flertal på to tredjedele af udvalgets medlemmer til at træffe de beslutninger, som budgetudvalget er kompetent til at træffe i medfør af artikel 173, stk. 3, og artikel 177. I begge tilfælde har hvert medlem én stemme.

Artikel 172

Budget

1. Alle kontorets indtægter og udgifter anslås for hvert regnskabsår og opføres på kontorets budget. Regnskabsåret falder sammen med kalenderåret.
2. Indtægter og udgifter på budgettet skal balancere.
3. Indtægterne består, uden at dette berører andre indtægtstyper, af de samlede gebyrer, der skal betales i henhold til nærværende forordnings bilag I, af de samlede gebyr fastsat i forordning (EF) nr. 6/2002, af de samlede gebyrer, der skal betales i henhold til Madridprotokollen for en international registrering, hvori Unionen er designeret, og af andre beløb, der erlægges til de kontraherende parter i Madridprotokollen, af de samlede gebyrer, der skal betales i henhold til Genèveaftalen, jf. artikel 106c i forordning (EF) nr. 6/2002, for en international registrering, hvori Unionen er designeret, og af andre beløb, der erlægges til de kontraherende parter i Genèveaftalen, og i det omfang, det er nødvendigt, af et tilskud fra Unionens almindelige budget over en særlig budgetpost i Kommissionens budgetsektion.

4. Kontoret kompenserer hvert år for de udgifter, som medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret, Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret og enhver anden relevant myndighed, der udpeges af en medlemsstat, har afholdt som følge af de specifikke opgaver, de udfører som funktionelle dele af EU-varemærkesystemet i forbindelse med følgende tjenester og procedurer:
- a) indsigelses- og ugyldighedssager vedrørende EU-varemærker ved medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret
 - b) levering af oplysninger om EU-varemærkesystemets funktion via helpdeske og informationscentre
 - c) håndhævelse af EU-varemærker, herunder foranstaltninger, der træffes i henhold til artikel 9, stk. 4.
5. Den samlede kompensation for de udgifter, der er omhandlet i stk. 4, skal svare til 5 % af kontorets årlige indtægter. Uden at dette berører nærværende stykkes tredje afsnit, fastlægger administrationsrådet på forslag fra kontoret og efter høring af budgetudvalget fordelingsnøglen ud fra følgende retfærdige, rimelige og relevante indikatorer:
- a) årligt antal EU-varemærkeansøgninger fra ansøgere i hver medlemsstat
 - b) årligt antal nationale varemærkeansøgninger i hver medlemsstat

- c) årligt antal indsigelser og begæring om ugyldighed indgivet af indehavere af EU-varemærker i hver medlemsstat
- d) årligt antal sager, der er indbragt for de EU-varemærkedomstole, som hver medlemsstat har udpeget i overensstemmelse med artikel 123.

Med henblik på at dokumentere de udgifter, der er omhandlet i stk. 4, skal medlemsstaterne senest den 31. marts hvert år til kontoret indgive statistiske oplysninger, der dokumenterer tallene i nærværende stykkes første afsnit, litra a)-d), for det foregående år, hvilket skal medtages i forslaget til administrationsrådet.

Ud fra rimelighedshensyn anses de udgifter, som er afholdt af de organer, der er omhandlet i stk. 4, i hver medlemsstat, for at svare til mindst 2 % af den samlede kompensation, der er fastsat i henhold til nærværende stykke.

- 6. Kontorets forpligtelse til at kompensere for de udgifter, der er omhandlet i stk. 4, og som er afholdt i et givet år, finder kun anvendelse, når der ikke er noget budgetunderskud i det pågældende år.
- 7. I tilfælde af et budgetoverskud og med forbehold af stk. 10 kan administrationsrådet på forslag fra kontoret og efter høring af budgetudvalget øge den procentdel, der er fastsat i stk. 5, til maksimalt 10 % af kontorets årlige indtægter.

8. Med forbehold af nærværende artikels stk. 4-7 og 10 samt artikel 151 og 152 træffer budgetudvalget i tilfælde af et betydeligt overskud, der er skabt i løbet af fem på hinanden følgende år, på forslag fra kontoret og i overensstemmelse med det årlige arbejdsprogram og flerårige strategiske program, der er omhandlet i artikel 153, stk. 1, litra a) og b), afgørelse med to tredjedeles flertal om overførsel til Unionens budget af et overskud, der er skabt efter den 23. marts 2016.
9. Kontoret udarbejder hvert halve år en rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om sin finansielle situation, herunder om de finansielle operationer, der er udført i henhold til artikel 152, stk. 5 og 6, samt nærværende artikels stk. 5 og 7. På grundlag af denne rapport vurderer Kommissionen kontorets finansielle situation.
10. Kontoret skal have en reservefond, der dækker et år af dets driftsudgifter, for at sikre kontinuitet i driften og udførelsen af dets opgaver.

Artikel 173

Opstilling af budgettet

1. Den administrerende direktør opstiller en gang om året et overslag over kontorets indtægter og udgifter for det kommende regnskabsår og fremsender senest den 31. marts hvert år dette samt en stillingsfortegnelse til Budgetudvalget.

2. Såfremt der i budgetoverslaget opereres med et tilskud fra Unionen, sender Budgetudvalget straks dette overslag til Kommissionen, som sender det til Unionens budgetmyndighed. Kommissionen kan til budgetoverslaget føje en udtalelse indeholdende et afvigende overslag.
3. Budgetudvalget vedtager budgettet, som ligeledes omfatter kontorets stillingsfortegnelse. Såfremt budgetoverslaget omfatter et tilskud fra Unionens almindelige budget, tilpasses kontorets budget i givet fald.

Artikel 174

Revision og kontrol

1. Der indføres en intern revision i kontoret, som skal udføres under overholdelse af de gældende internationale regler. Den interne revisor, der udpeges af den administrerende direktør, er over for denne ansvarlig for, at systemerne og procedurerne til gennemførelse af kontorets budget fungerer tilfredsstillende.
2. Den interne revisor rådgiver den administrerende direktør med hensyn til risikostyring ved at afgive uafhængige udtalelser om kvaliteten af forvaltnings- og kontrolsystemerne og ved at fremsætte henstillinger til forbedring af betingelserne for gennemførelsen af transaktionerne og til fremme af en forsvarlig økonomisk forvaltning.
3. Det er den anvisningsberettigedes ansvar at indføre de interne kontrolsystemer og -procedurer, der er nødvendige for udførelsen af hans opgaver.

Artikel 175
Bekæmpelse af svig

1. For at fremme bekæmpelsen af svig, bestikkelse og andre ulovlige aktiviteter i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013¹ skal kontoret tiltræde den interinstitutionelle aftale af 25. maj 1999 om de interne undersøgelser, der foretages af OLAF, og vedtage passende bestemmelser, som finder anvendelse på samtlige kontorets ansatte, ved anvendelse af den model, der findes i bilaget til denne aftale.
2. Revisionsretten har beføjelse til gennem bilagskontrol og kontrol på stedet at kontrollere alle tilskudsmodtagere, kontrahenter og underkontrahenter, der har modtaget EU-midler gennem kontoret.
3. OLAF kan efter bestemmelserne og procedurerne i forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 og Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96² foretage undersøgelser, herunder kontrol og inspektion på stedet, for at klarlægge, om der er begået svig, bestikkelse eller andre ulovlige aktiviteter, der berører Unionens finansielle interesser, i forbindelse med tilskud eller en kontrakt, der er finansieret af kontoret.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT L 248 af 18.9.2013, s. 1).

² Rådets forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 af 11. november 1996 om Kommissionens kontrol og inspektion på stedet med henblik på beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser mod svig og andre uregelmæssigheder (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 2).

4. Med forbehold af stk. 1, 2 og 3 skal kontorets samarbejdsaftaler med tredjelande og internationale organisationer, kontrakter, aftaler om tilskud og afgørelser om tilskud indeholde bestemmelser, som udtrykkeligt giver Revisionsretten og OLAF beføjelse til at foretage sådanne revisioner og undersøgelser i overensstemmelse med deres respektive beføjelser.
5. Budgetudvalget skal vedtage en strategi til bekæmpelse af svig, som står i rimeligt forhold til svigrisiciene under hensyntagen til omkostningseffektiviteten af de foranstaltninger, der skal iværksættes.

Artikel 176

Revision af regnskabet

1. Den administrerende direktør fremsender senest den 31. marts hvert år regnskabet over alle kontorets indtægter og udgifter i det forløbne regnskabsår til Kommissionen, Europa-Parlamentet, Budgetudvalget og Revisionsretten. Revisionsretten reviderer regnskabet i henhold til artikel 287 i TEUF.
2. Budgetudvalget meddeler den administrerende direktør decharge for gennemførelsen af budgettet.

Artikel 177

Finansielle bestemmelser

Budgetudvalget vedtager efter udtalelse fra Kommissionen og Revisionsretten de interne finansielle bestemmelser, hvori navnlig specificeres reglerne for opstilling og gennemførelse af kontorets budget. De finansielle bestemmelser skal, i det omfang det er foreneligt med kontorets særlige karakter, bygge på de finansforordninger, der er vedtaget for andre organer, som Unionen har oprettet.

Artikel 178

Gebyrer og afgifter og forfaldsdato

1. Den administrerende direktør fastsætter de beløb, der skal opkræves for de tjenester, som kontoret yder, bortset fra dem, der er fastsat i bilag -I, og de beløb, der skal opkræves for EU-varemærketidende, kontorets meddelelsesblad og eventuelle andre publikationer, som kontoret udgiver. Beløbenes størrelse fastsættes i euro og bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad. Hver beløbsstørrelse må ikke overstige, hvad der er nødvendigt til at dække omkostningerne ved den specifikke tjeneste, som kontoret yder.
2. Gebyrer og afgifter, hvis forfaldsdag ikke er angivet i denne forordning, forfalder på datoen for modtagelsen af anmodningen om den tjeneste, som gebyret eller afgiften er pålagt.

Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør afgøre, hvilke af de i første afsnit omhandlede tjenester der ikke skal være betinget af forudbetaling af de tilhørende gebyrer eller afgifter.

Artikel 179

Betaling af gebyrer og afgifter

1. Betaling af gebyrer og afgifter til kontoret sker ved indbetaling eller overførsel til kontorets bankkonto.

Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør fastslå, hvilke specifikke andre betalingsmåder end dem, der er fastsat i første afsnit, der kan anvendes, navnlig deponering på en løbende konto hos kontoret.

Afgørelser, der træffes i henhold til andet afsnit, bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad.

Alle betalinger, herunder ved enhver anden betalingsmåde som fastsat i henhold til andet afsnit, foretages i euro.

- 2 Ved enhver betaling angives navnet på den person, som foretager betalingen, samt de oplysninger, der er nødvendige, for at kontoret umiddelbart kan fastlægge betalingsformålet. Der skal navnlig meddeles følgende oplysninger:
 - a) ved betaling af et ansøgningsgebyr angives betalingsformålet, dvs. "ansøgningsgebyr"
 - b) ved betaling af et indsigelsesgebyr angives ansøgningens nummer og navnet på den EU-varemærkeansøger, som indsigelsen er rettet imod, samt betalingsformålet, dvs. "indsigelsesgebyr"
 - c) ved betaling af et fortabelses- eller ugyldighedsgebyr angives registreringsnummeret og navnet på den EU-varemærkeindehaver, som begæringen er rettet imod, samt betalingsformålet, dvs. "fortabelsesgebyr" eller "ugyldighedsgebyr".
3. Hvis betalingsformålet omhandlet i stk. 2 ikke umiddelbart kan fastlægges, anmoder kontoret den person, som har foretaget betalingen, om skriftligt at give meddelelse om betalingsformålet inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis personen ikke efterkommer denne anmodning rettidigt, anses betalingen for ikke at være foretaget. Det indbetalte beløb tilbagebetales.

Artikel 180
Anset betalingsdato

1. I de tilfælde, der er omhandlet i artikel 179, stk. 1, første afsnit, er den dato, hvor betalingen anses for at være foretaget til kontoret, den dato, hvor det indbetalte eller overførte beløb krediteres kontorets bankkonto.
2. Hvis de betalingsmåder, der er omhandlet i artikel 179, stk. 1, andet afsnit, kan anvendes, fastsætter den administrerende direktør den dato, hvor sådanne betalinger anses for at være foretaget.
3. Hvis betaling af et gebyr i medfør af stk. 1 og 2 først anses for at være foretaget efter udløbet af betalingsfristen, anses fristen for at være overholdt, når det over for kontoret dokumenteres, at den person, der har foretaget betalingen i en medlemsstat, inden for betalingsfristen behørigt har givet et pengeinstitut ordre til at overføre betalingsbeløbet og har betalt et tillægsgebyr på 10 % af det eller de pågældende gebyrer, idet dette gebyr dog ikke må overstige 200 EUR. Der skal ikke betales noget tillægsgebyr, hvis den pågældende ordre til pengeinstituttet er givet senest 10 dage inden udløbet af betalingsfristen.
4. Kontoret kan anmode den person, der har foretaget betalingen, om at dokumentere, på hvilken dato ordren blev givet til det pengeinstitut, der er omhandlet i stk. 3, og om nødvendigt at betale det pågældende tillægsgebyr inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis personen ikke efterkommer denne anmodning, eller hvis dokumentationen er utilstrækkelig, eller hvis det krævede tillægsgebyr ikke betales rettidigt, anses betalingsfristen for overskredet.

Artikel 181
Utilstrækkelige betalinger
og tilbagebetaling af ubetydelige beløb

1. En betalingsfrist anses i princippet kun for overholdt, hvis det fulde gebyrbeløb er blevet betalt rettidigt. Hvis gebyret ikke er betalt fuldt ud, tilbagebetales det indbetalte beløb efter betalingsfristens udløb.
2. Kontoret kan dog give den person, som har foretaget betalingen, mulighed for at betale det resterende beløb, for så vidt det er muligt inden fristens udløb, eller, hvis det anses for berettiget, se bort fra manglende betaling af eventuelle små beløb, uden at dette berører rettighederne for den person, der har foretaget betalingen.
3. Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør afstå fra at inddrive et skyldigt beløb, hvis det beløb, der skal inddrives, er af ringe størrelse, eller hvis inddrivelsen anses for formålsløs.
4. Hvis der er betalt et for stort beløb til dækning af et gebyr eller en afgift, skal det overskydende beløb ikke tilbagebetales, hvis det er ubetydeligt, og den pågældende part ikke udtrykkeligt har anmodet om tilbagebetaling.

Med budgetudvalgets samtykke kan den administrerende direktør fastsætte det minimumsbeløb, som ikke vil blive tilbagebetalt, selv om der er betalt et for stort beløb til dækning af et gebyr eller en afgift.

Afgørelser i henhold til andet afsnit bekendtgøres i kontorets meddelelsesblad.

KAPITEL XIII

INTERNATIONAL REGISTRERING AF VAREMÆRKER

AFDELING 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 182

De gældende bestemmelser

Medmindre andet er fastsat i dette kapitel, finder denne forordning med tilhørende retsakter vedtaget i henhold til denne forordning, anvendelse på alle ansøgninger om international registrering, der indgives i henhold til Madridprotokollen ("internationale ansøgninger"), og som er baseret på en ansøgning om et EU-varemærke eller på et EU-varemærke samt på registreringer af varemærker, hvor Unionen er designeret i det internationale register, der føres af Det Internationale Bureau under Verdensorganisationen for Intellectuel Ejendomsret (henholdsvis "international registrering" og "Det Internationale Bureau").

AFDELING 2
INTERNATIONAL REGISTRERING
PÅ GRUNDLAG AF EN ANSØGNING OM ET EU-VAREMÆRKE
ELLER PÅ GRUNDLAG AF ET EU-VAREMÆRKE

Artikel 183

Indgivelse af en international ansøgning

1. Internationale ansøgninger, jf. artikel 3 i Madridprotokollen, der er baseret på en ansøgning om et EU-varemærke eller på et EU-varemærke, skal indgives til kontoret.
2. Dersom en international ansøgning indgives, før det varemærke, som skal danne grundlaget for den internationale registrering, er blevet registreret som EU-varemærke, oplyser den, der ansøger om international registrering, hvorvidt den internationale registrering skal baseres på en ansøgning om eller en registrering af et EU-varemærke. Dersom den internationale registrering skal baseres på et EU-varemærke, så snart dette er blevet registreret, anses den internationale ansøgning for modtaget af kontoret på EU-varemærkets registreringsdato.

Artikel 184

Den internationale ansøgnings form og indhold

1. Den internationale ansøgning indgives på et af Unionens officielle sprog ved hjælp af en blanket, der stilles til disposition af kontoret. Kontoret giver den ansøger, der har indgivet den internationale ansøgning, meddelelse om, hvilken dato kontoret modtog de dokumenter, der udgør den internationale ansøgning. Medmindre ansøgeren anfører andet på blanketten ved indgivelsen af den internationale ansøgning, foregår korrespondancen mellem kontoret og ansøgeren på det sprog, som ansøgningen er indgivet på, ved hjælp af en standardformular.
2. Hvis den internationale ansøgning er affattet på et sprog, som ikke er et af de sprog, der er tilladt i henhold til Madridprotokollen, angiver ansøgeren et andet sprog blandt de tilladte. Kontoret vil benytte dette andet sprog ved fremlæggelsen af den internationale ansøgning for Det Internationale Bureau.
3. Hvis den internationale ansøgning er indgivet på et andet sprog end et af dem, der er tilladt i forbindelse med internationale ansøgninger i henhold til Madridprotokollen, kan ansøgeren tilvejebringe en oversættelse af fortegnelsen over varer eller tjenesteydelser og af ethvert andet tekstelement, der indgår i den internationale ansøgning, på det sprog, hvorpå den internationale ansøgning skal indgives til Det Internationale Bureau i henhold til stk. 2. Hvis ansøgningen ikke er ledsaget af en sådan oversættelse, skal ansøgeren bemyndige kontoret til at medtage oversættelsen i den internationale ansøgning. Hvis oversættelsen endnu ikke er udarbejdet i løbet af registreringsproceduren for den EU-varemærkeansøgning, som den internationale ansøgning er baseret på, skal kontoret straks sørge for oversættelsen.

4. Ved indgivelse af en international ansøgning betales der et gebyr til kontoret. Dersom den internationale registrering skal baseres på et EU-varemærke, så snart dette er registreret, forfalder gebyret på datoen for registrering af EU-varemærket. Ansøgningen anses ikke for indgivet, før gebyret er betalt. Hvis gebyret ikke er blevet betalt, giver kontoret ansøgeren meddelelse herom. I tilfælde af elektronisk indgivelse kan kontoret bemyndige Det Internationale Bureau til at opkræve gebyret på kontorets vegne.
5. Hvis der i forbindelse med behandlingen af den internationale ansøgning konstateres en eller flere af følgende mangler, opfordrer kontoret ansøgeren til at afhjælpe disse mangler inden for en af kontoret fastsat frist:
 - a) den internationale ansøgning er ikke blevet indgivet ved hjælp af den formular, der er omhandlet i stk. 1, og indeholder ikke alle de angivelser og oplysninger, der kræves i henhold til denne formular
 - b) fortegnelsen over varer og tjenesteydelser i den internationale ansøgning er ikke omfattet af fortegnelsen over varer og tjenesteydelser i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke
 - c) varemærket i den internationale ansøgning er ikke identisk med varemærket, som det fremgår i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke
 - d) en angivelse i den internationale ansøgning, for så vidt angår varemærket, bortset fra en ansvarsfraskrivelse eller en påberåbelse af farve, findes ikke ligeledes i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke

- e) hvis farve påberåbes i den internationale ansøgning som et særligt kendetegn ved varemærket, men samme farve eller farver ikke indgår i den oprindelige EU-varemærkeansøgning eller det oprindelige EU-varemærke, eller
 - f) ansøgeren i henhold til angivelserne på den internationale formular ikke er berettiget til at indgive en international ansøgning via kontoret i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, nr. ii), i Madridprotokollen.
6. Hvis ansøgeren ikke har bemyndiget kontoret til at medtage en oversættelse som anført i stk. 3, eller hvis det på anden måde er uklart, hvilken fortegnelse over varer og tjenesteydelser den internationale ansøgning skal baseres på, opfordrer kontoret ansøgeren til at foretage de krævede angivelser inden for en af kontoret fastsat frist.
 7. Hvis de i stk. 5 omhandlede mangler ikke afhjælpes, eller de krævede angivelser i stk. 6 ikke indgives inden for den af kontoret fastsatte frist, afviser kontoret at videresende den internationale ansøgning til Det Internationale Bureau.
 8. Kontoret videresender den internationale ansøgning til Det Internationale Bureau sammen med den certificering, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i Madridprotokollen, så snart den internationale ansøgning opfylder kravene i nærværende artikel, i den gennemførelsesretsakt, der er vedtaget i henhold til nærværende artikels stk. 9, og i nærværende forordnings artikel 183.
 9. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer den nøjagtige formular, herunder elementerne heraf, der skal benyttes ved indgivelse af en international ansøgning i henhold til stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 185

Notering i sagsakten og i registret

1. Datoen og nummeret på den internationale registrering, der er baseret på en EU-varemærkeansøgning, skal noteres i ansøgningsakterne. Dersom ansøgningen resulterer i et EU-varemærke, skal datoen og nummeret på den internationale registrering indføres i registret.
2. Datoen og nummeret på en international registrering, der er baseret på et EU-varemærke, skal indføres i registret.

Artikel 186

Meddelelse om ugyldighed af den oprindelige ansøgning eller registrering

1. Kontoret giver inden for en periode på fem år efter datoen for den internationale registrering Det Internationale Bureau meddelelse om alle omstændigheder og afgørelser, der berører gyldigheden af den EU-varemærkeansøgning eller den EU-varemærkeregistring, som den internationale registrering var baseret på.
2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastsætter, hvilke individuelle omstændigheder og afgørelser der er omfattet af meddelelsesforpligtelsen i henhold til artikel 6, stk. 3, i Madridprotokollen, samt det relevante tidspunkt for sådanne meddelelser. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i denne forordnings artikel 207, stk. 2.

Artikel 187

Begæring om territorial udstrækning fremsat efter den internationale registrering

1. En begæring om territorial udstrækning, der fremsættes efter en international registrering, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, kan indgives via kontoret. Begæringen indgives på det sprog, der blev anvendt i den internationale ansøgning, som blev indgivet i henhold til denne forordnings artikel 184. Den skal indeholde angivelser, der begrundet retten til at foretage en designering i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, nr. ii), og artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen. Kontoret giver den ansøger, der begærer territorial udstrækning, meddelelse om, hvilken dato begæringen om territorial udstrækning blev modtaget.
2. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de detaljerede krav vedrørende begæringen om territorial udstrækning i henhold til nærværende artikels stk. 1. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

3. Hvis begæringen om territorial udstrækning fremsat efter den internationale registrering ikke opfylder de krav, der er fastsat i stk. 1 og i den gennemførelsesretsakt, der vedtages i henhold til stk. 2, opfordrer kontoret ansøgeren til at afhjælpe de konstaterede mangler inden for en af kontoret fastsat frist. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for den af kontoret fastsatte frist, afviser kontoret at videresende begæringen til Det Internationale Bureau. Kontoret afviser ikke at videresende begæringen til Det Internationale Bureau, før ansøgeren har haft mulighed for at afhjælpe de eventuelle mangler, der er konstateret i begæringen.
4. Kontoret videresender begæringen om territorial udstrækning, der er fremsat efter den internationale registrering, til Det Internationale Bureau, så snart kravene i stk. 3 er opfyldt.

Artikel 188

Internationale gebyrer

Gebyrer, der skal erlægges til Det Internationale Bureau i henhold til Madridprotokollen, skal indbetales direkte til bureauet.

AFDELING 3
INTERNATIONAL REGISTRERING,
HVOR UNIONEN ER DESIGNERET

Artikel 189

Virkninger af international registrering, hvor Unionen er designeret

1. Enhver international registrering, hvor Unionen er designeret, skal fra registreringsdatoen, jf. artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller fra den dato, hvor Unionen efterfølgende blev designeret, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, have den samme virkning som en EU-varemærkeansøgning.
2. Hvis der ikke er meddelt afslag, jf. artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen, eller dersom et afslag er blevet tilbagekaldt, har den internationale registrering af et varemærke, hvor Unionen er designeret, samme virkning - regnet fra den under stk. 1 nævnte dato - som registreringen af et EU-varemærke.
3. Med henblik på anvendelsen af denne forordnings artikel 11 gælder, at en bekendtgørelse af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 190, stk. 1, i forbindelse med en international registrering, hvor Unionen er designeret, træder i stedet for en bekendtgørelse af en EU-varemærkeansøgning, og at en bekendtgørelse af de oplysninger, der er omhandlet i artikel 190, stk. 2, træder i stedet for en bekendtgørelse af registreringen af et EU-varemærke.

Artikel 190
Bekendtgørelse

1. Kontoret skal bekendtgøre registreringsdatoen for et varemærke, hvor Unionen er designeret, jf. artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller den dato, hvor Unionen efterfølgende er blevet designeret, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, og bekendtgøre, hvilket sprog der er benyttet i den internationale ansøgning, og hvilket andet sprog ansøgeren har anført, samt bekendtgøre det internationale registreringsnummer og den dato, hvor en sådan registrering er blevet bekendtgjort i den tidende, som Det Internationale Bureau offentliggør, og det skal bekendtgøre en kopi af varemærket samt numrene på de klasser af varer og tjenesteydelser, som ansøgningen om beskyttelse vedrører.
2. Er der ikke blevet meddelt afslag på beskyttelse af en international registrering, hvor Unionen er designeret, jf. artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen, eller hvis et afslag er blevet tilbagekaldt, skal kontoret bekendtgøre dette sammen med det internationale registreringsnummer og i givet fald den dato, hvor en sådan registrering er blevet bekendtgjort i den tidende, som Det Internationale Bureau offentliggør.

Artikel 191
Påberåbelse af anciennitet i en international ansøgning

1. En person, der ansøger om en international registrering, hvor Unionen er designeret, kan i den internationale ansøgning påberåbe sig ancienniteten for et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Beneluxlandene, eller der er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i en medlemsstat, jf. artikel 39.

2. Dokumentationen som angivet i den gennemførelsesretsakt, der er vedtaget i henhold til artikel 39, stk. 6, til støtte for påberåbelsen af anciennitet indgives inden tre måneder efter den dato, hvor Det Internationale Bureau giver kontoret meddelelse om den internationale registrering. Artikel 39, stk. 7, finder anvendelse i denne forbindelse.
3. Hvis indehaveren af den internationale registrering er forpligtet til at være repræsenteret ved kontoret i henhold til artikel 119, stk. 2, skal den i nærværende artikels stk. 2 omhandlede meddelelse indeholde udpegelsen af en repræsentant, jf. artikel 120, stk. 1.
4. Hvis kontoret konstaterer, at påberåbelsen af anciennitet i henhold til nærværende artikels stk. 1 ikke opfylder artikel 39 eller ikke opfylder de øvrige krav i nærværende artikel, opfordrer det ansøgeren til at afhjælpe manglerne. Hvis de krav, der er omhandlet i første punktum, ikke opfyldes inden for en af kontoret fastsat frist, fortabes anciennitetsretten i forbindelse med den pågældende internationale registrering. Hvis manglerne kun vedrører nogle af varerne og tjenesteydelserne, fortabes anciennitetsretten kun, for så vidt angår disse varer og tjenesteydelser.
5. Kontoret underretter Det Internationale Bureau om enhver erklæring om fortabelse af anciennitetsretten i henhold til stk. 4. Det underretter også Det Internationale Bureau om enhver tilbagetrækning eller begrænsning af påberåbelsen af anciennitet.
6. Artikel 39, stk. 5, finder anvendelse, medmindre anciennitetsretten erklæres fortabt i henhold til nærværende artikels stk. 4.

Artikel 192

Påberåbelse af anciennitet over for kontoret

1. Indehaveren af en international registrering, hvor Unionen er designeret, kan fra den dato, hvor virkningerne af en sådan registrering er bekendtgjort, jf. artikel 190, stk. 2, over for kontoret påberåbe sig ancienniteten for et ældre varemærke, der er registreret i en medlemsstat, herunder et varemærke, der er registreret i Beneluxlandene, eller som er registreret i henhold til internationale aftaler med retsvirkning i en medlemsstat, jf. artikel 40.
2. Når anciennitet påberåbes inden den dato, der er omhandlet i stk. 1, anses påberåbelsen af anciennitet for at være modtaget af kontoret på denne dato.
3. En påberåbelse af anciennitet i henhold til nærværende artikels stk. 1 skal opfylde kravene i artikel 40 og indeholde oplysninger, der gør det muligt at undersøge, om disse krav er opfyldt.
4. Hvis kravene til påberåbelse af anciennitet omhandlet i stk. 3 og i den gennemførelsesretsakt, der vedtages i henhold til stk. 6, ikke er opfyldt, opfordrer kontoret indehaveren af den internationale registrering til at afhjælpe manglerne. Hvis manglerne ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, afviser kontoret påberåbelsen.

5. Hvis kontoret har accepteret påberåbelsen af anciennitet, eller hvis en påberåbelse af anciennitet er trukket tilbage eller annulleret af kontoret, underretter kontoret Det Internationale Bureau herom.
6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en påberåbelse af anciennitet i henhold til nærværende artikels stk. 1 skal indeholde, og indholdet af de oplysninger, der skal meddeles i henhold til nærværende artikels stk. 5. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 193

Bestemmelse af varer og tjenesteydelser og undersøgelse af absolutte hindringer for registrering

1. Internationale registreringer, hvor Unionen er designeret, skal gøres til genstand for en undersøgelse af overensstemmelsen med artikel 33, stk. 2, 3 og 4, og af absolutte hindringer for registrering på samme måde som EU-varemærkeansøgninger.
2. Hvis det konstateres, at en international registrering, hvor Unionen er designeret, ikke kan opnå beskyttelse i henhold til denne forordnings artikel 33, stk. 4, eller artikel 42, stk. 1, for alle eller en del af de varer og tjenesteydelser, som den er blevet registreret for af Det Internationale Bureau, afgiver kontoret en foreløbig ex officio-meddelelse med afslag til Det Internationale Bureau i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen.

3. Hvis indehaveren af en international registrering er forpligtet til at være repræsenteret ved kontoret i henhold til artikel 119, stk. 2, skal den i nærværende artikels stk. 2 omhandlede meddelelse indeholde en opfordring til at udpege en repræsentant, jf. artikel 120, stk. 1.
4. Meddelelsen med foreløbigt afslag skal begrundes og fastsætte en frist, inden for hvilken indehaveren af den internationale registrering kan fremsætte bemærkninger og, hvis det er relevant, udpege en repræsentant. Fristen begynder at løbe fra den dato, hvor kontoret udsteder det foreløbige afslag.
5. Hvis kontoret konstaterer, at den internationale ansøgning, hvor Unionen er designeret, ikke indeholder en angivelse af et andet sprog i henhold til denne forordnings artikel 206, afgiver kontoret en foreløbig ex officio-meddelelse til Det Internationale Bureau med afslag i henhold til artikel 5, stk. 1 og 2, i Madridprotokollen.
6. Hvis indehaveren af en international registrering undlader at afhjælpe hindringen for beskyttelse inden for den fastsatte frist eller, hvis det er relevant, at udpege en repræsentant eller at angive et andet sprog, afslår kontoret helt eller delvis beskyttelsen af de varer og tjenesteydelser, for hvilke den internationale registrering er registreret. Afslag på beskyttelse træder i stedet for afslag på en EU-varemærkeansøgning. Afgørelsen kan påklages i overensstemmelse med artikel 66-72.

7. Hvis ikke kontoret fra den i artikel 196, stk. 2, omhandlede indsigelsesfrists begyndelse har afgivet en foreløbig ex officio-meddelelse med afslag i henhold til nærværende artikels stk. 2, sender det en erklæring til Det Internationale Bureau med oplysning om, at undersøgelsen af absolutte hindringer for registrering i henhold til artikel 42 er afsluttet, men at den internationale registrering stadig kan gøres til genstand for indsigelser eller bemærkninger fra tredjemand. Denne foreløbige erklæring er ikke til hinder for, at kontoret ex officio kan genåbne undersøgelsen af absolutte hindringer på et hvilket som helst tidspunkt før udstedelse af den endelige erklæring om ydelse af beskyttelse.
8. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som den ex officio-meddelelse med foreløbigt afslag på beskyttelse, der skal sendes til Det Internationale Bureau, og de endelige meddelelser, der skal sendes til Det Internationale Bureau om endelig ydelse af eller endeligt afslag på beskyttelse, skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 194

Kollektiv- og certificeringsmærker

1. Hvis en international registrering er baseret på en basisansøgning eller -registrering vedrørende et kollektivmærke, certificeringsmærke eller garantimærke, skal den internationale registrering, hvor Unionen er designeret, behandles som et EU-kollektivmærke eller som et EU-certificeringsmærke, alt efter tilfældet.

2. Indehaveren af den internationale registrering skal forelægge de bestemmelser, der gælder for benyttelsen af mærket, jf. artikel 75 og 84, direkte for kontoret senest to måneder efter den dato, på hvilken Det Internationale Bureau underretter kontoret om den internationale registrering.
3. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af de nærmere bestemmelser om proceduren for internationale registreringer, der er baseret på en basisansøgning eller -registrering vedrørende et kollektivmærke, certificeringsmærke eller et garantimærke.

Artikel 195

Søgning

1. Når kontoret har modtaget en meddelelse om en international registrering, hvor Unionen er designeret, udarbejder det en EU-søgningsrapport, jf. artikel 43, stk. 1, såfremt der fremsættes en anmodning om en søgningsrapport i henhold til artikel 43, stk. 1, til kontoret senest en måned efter datoen for meddelelsen.
2. Så snart kontoret har modtaget en meddelelse om en international registrering, hvor Unionen er designeret, sender det en genpart heraf til den centrale myndighed for industriel ejendomsret i hver af de medlemsstater, der har meddelt kontoret, at de vil foretage søgning i egne varemærkeregistre, jf. artikel 43, stk. 2, såfremt der fremsættes en anmodning om en søgningsrapport i henhold til artikel 43, stk. 2, til kontoret senest en måned efter datoen for meddelelsen, og søgningsgebyret betales inden for samme periode.

3. Artikel 43, stk. 3-6, finder tilsvarende anvendelse.
4. Kontoret underretter indehavere af ældre EU-varemærker eller EU-varemærkeansøgninger, der er nævnt i EU-søgningsrapporten, om, at den internationale registrering, hvor Unionen er designeret, er blevet bekendtgjort, jf. artikel 190, stk. 1. Dette gælder, uanset om indehaveren af den internationale registrering har anmodet om at modtage EU-søgningsrapporten, medmindre indehaveren af en tidligere registrering eller ansøgning anmoder om ikke at modtage meddelelsen.

Artikel 196

Indsigelse

1. Der kan over for en international registrering, hvor Unionen er designeret, rejses indsigelse på samme måde som over for en bekendtgjort EU-varemærkeansøgning.
2. Indsigelse skal gøres gældende inden for en frist på tre måneder, som begynder at løbe en måned efter bekendtgørelsesdatoen, jf. artikel 190, stk. 1. Indsigelse anses ikke for rejst, før indsigelsesgebyret er blevet betalt.
3. Afslag på beskyttelse træder i stedet for afslag på en EU-varemærkeansøgning.
4. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 208 vedrørende fastsættelse af proceduren for indgivelse og behandling af en indsigelse, herunder de nødvendige meddelelser, der skal gives til Det Internationale Bureau.

Artikel 197
Erstatning af et EU-varemærke
med en international registrering

Kontoret skal efter anmodning indføre en meddelelse i registret om, at et EU-varemærke anses for erstattet af en international registrering, jf. artikel 4a i Madridprotokollen.

Artikel 198
Ugyldiggørelse af virkningerne
af en international registrering

1. Virkningerne af en international registrering, hvor Unionen er designeret, kan erklæres for ugyldige.
2. En begæring om ugyldiggørelse af virkningerne af en international registrering, hvor Unionen er designeret, træder i stedet for en begæring om, at et EU-varemærke erklæres fortabt, jf. artikel 58, eller ugyldigt, jf. artikel 59 eller artikel 60.
3. Hvis virkningerne af en international registrering, hvor Unionen er designeret, i henhold til denne forordnings artikel 64 eller artikel 128 og nærværende artikel er erklæret ugyldige ved en endelig afgørelse, giver kontoret Det Internationale Bureau meddelelse herom i overensstemmelse med artikel 5, stk. 6, i Madridprotokollen.
4. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som meddelelsen til Det Internationale Bureau i henhold til nærværende artikels stk. 3 skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 199

Retsvirkninger af registreringen af overdragelser

Noteringen af en ændring i indehaverforholdet for en international registrering i det internationale register har samme virkning som indførelsen af en overdragelse i registret i henhold til artikel 20.

Artikel 200

Retsvirkninger af registreringen af licenser og andre rettigheder

Noteringen af en licens eller en begrænsning af indehaverens rådighedsret, for så vidt angår en international registrering i det internationale register, skal have samme virkning som registreringen af en tingslig rettighed, en tvangsfuldbyrdesforanstaltning, insolvensbehandling eller en licens i registret i henhold til henholdsvis artikel 22, 23, 24 og 25.

Artikel 201

Undersøgelse af begæringer om registrering af overdragelser, licenser eller begrænsninger af en indehavers rådighedsret

Kontoret fremsender begæringer om registrering af en ændring i indehaverforholdet, en licens eller en begrænsning af indehaverens rådighedsret, en ændring eller en annullering af en licens eller fjernelse af en begrænsning af indehaverens rådighedsret, som det har modtaget, til Det Internationale Bureau, hvis de ledsages af passende dokumentation for overdragelsen, licensen eller begrænsningen af rådighedsretten eller af dokumentation for, at licensen ikke længere eksisterer, eller at den er blevet ændret, eller at begrænsningen af rådighedsretten er blevet fjernet.

Artikel 202
Omdannelse af designering af Unionen
via en international registrering til en national varemærkeansøgning
eller til designering af medlemsstaterne

1. Dersom designering af Unionen via en international registrering er blevet afslået eller ikke længere har virkning, kan indehaveren af den internationale registrering anmode om, at designeringen af Unionen omdannes:
 - a) til en national varemærkeansøgning, jf. artikel 139, 140 og 141, eller
 - b) til designering af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen, såfremt det på den dato, hvor begæringen om overgang fremsættes, er muligt at designere denne medlemsstat direkte på grundlag af Madridprotokollen. Denne forordnings artikel 139, 140 og 141 finder anvendelse.

2. Den nationale varemærkeansøgning eller designeringen af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen, som følge af overgangen af designeringen af Unionen via en international registrering får virkning i den pågældende medlemsstat fra datoen for den internationale registrering, jf. artikel 3, stk. 4, i Madridprotokollen, eller fra datoen for udstrækningen til Unionen, jf. artikel 3b, stk. 2, i Madridprotokollen, hvis udstrækningen fandt sted efter den internationale registrering, eller fra prioritetsdatoen for denne registrering og, hvis det er relevant, med ancienniteten for et varemærke i den pågældende stat, der påberåbes i henhold til denne forordnings artikel 191.

3. En begæring om omdannelse skal bekendtgøres.
4. Begæringen om overgang af en international registrering, hvor Unionen er designeret, til en national varemærkeansøgning skal indeholde de oplysninger og angivelser, der er omhandlet i artikel 140, stk. 1.
5. Hvis der begæres overgang i henhold til nærværende artikel og denne forordnings artikel 139, stk. 5, efter at den internationale registrering ikke er blevet fornyet, skal den i nærværende artikels stk. 4 omhandlede begæring indeholde en angivelse heraf samt beskyttelsens udløbsdato. Tremånedersperioden i denne forordnings artikel 139, stk. 5, starter dagen efter den sidste dag, hvor fornyelsen endnu kan foretages i henhold til artikel 7, stk. 4, i Madridprotokollen.
6. Artikel 140, stk. 3 og 5, finder tilsvarende anvendelse på den i nærværende artikels stk. 4 omhandlede begæring om overgang.
7. Begæringen om overgang af en international registrering, hvor Unionen er designeret, til designering af en medlemsstat, der er part i Madridprotokollen, skal indeholde de angivelser og elementer, der er omhandlet i stk. 4 og 5.
8. Artikel 140, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse på den i nærværende artikels stk. 7 omhandlede begæring om overgang. Kontoret afviser også begæringen om overgang, hvis betingelserne for designering af den medlemsstat, der er part i Madridprotokollen eller Madridarrangementet, hverken var opfyldt på datoen for designering af Unionen eller på den dato, hvor begæringen om overgang blev modtaget eller, i henhold til artikel 140, stk. 1, sidste punktum, anses for at være modtaget af kontoret.

9. Hvis den i stk. 7 omhandlede begæring om overgang overholder kravene i denne forordning og de deraf afledte regler, sender kontoret straks begæringen til Det Internationale Bureau. Kontoret meddeler indehaveren af den internationale registrering datoen for videresendelsen.
10. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer:
- a) de oplysninger, som de i stk. 4 og 7 omhandlede begæringer om overgang skal indeholde
 - b) de oplysninger, som bekendtgørelsen af begæringerne om overgang i henhold til stk. 3 skal indeholde.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 203

Brug af et internationalt registreret varemærke

Med henblik på anvendelsen af artikel 18, stk. 1, artikel 47, stk. 2, artikel 58, stk. 1, litra a), og artikel 64, stk. 2, træder bekendtgørelsesdatoen, jf. artikel 190, stk. 2, i stedet for registreringsdatoen ved fastsættelsen af den dato, fra hvilken der gøres reel brug inden for Unionen af det internationalt registrerede varemærke, hvor Unionen er designeret.

Artikel 204
Omdannelse

1. Med forbehold af stk. 2 finder de bestemmelser, der gælder for EU-varemærkeansøgninger anvendelse med de fornødne tilpasninger på begæringer om en international registrerings omdannelse til en EU-varemærkeansøgning, jf. artikel 9d i Madridprotokollen.
2. Dersom en begæring om omdannelse vedrører en international registrering, hvor Unionen er designeret, og denne registrering har været genstand for bekendtgørelse, jf. artikel 190, stk. 2, finder artikel 42–47 ikke anvendelse.
3. For at en EU-varemærkeansøgning kan anses for en omdannelse af en international registrering, som Det Internationale Bureau i henhold til artikel 9d i Madridprotokollen har annulleret efter anmodning fra den oprindelige myndighed, skal den indeholde en angivelse heraf. Denne angivelse foretages ved indgivelsen af ansøgningen.
4. Hvis kontoret i løbet af undersøgelsen i henhold til artikel 41, stk. 1, litra b), konstaterer, at ansøgningen ikke blev indgivet inden tre måneder efter den dato, hvor den internationale registrering blev annulleret af Det Internationale Bureau, eller at de varer og tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket skal registreres, ikke fremgår af fortegnelsen over de varer og tjenesteydelser, for hvilke den internationale registrering blev registreret i Unionen, opfordrer kontoret ansøgeren til at afhjælpe manglerne.

5. Hvis de i stk. 4 omhandlede mangler ikke afhjælpes inden for en af kontoret fastsat frist, fortabes retten til datoen for den internationale registrering eller den territoriale udstrækning og til den eventuelle prioritetsdato for den internationale registrering.
6. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der præciserer de oplysninger, som en ansøgning om omdannelse i henhold til nærværende artikels stk. 3 skal indeholde. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 207, stk. 2.

Artikel 205

Kommunikation med Det Internationale Bureau

Kommunikationen med Det Internationale Bureau skal ske på en måde og i et format, der aftales mellem Det Internationale Bureau og kontoret, og helst med elektroniske midler. Hvis der henvises til formularer, skal disse også omfatte formularer, der er tilgængelige elektronisk.

Artikel 206

Anvendelse af sprog

Med henblik på anvendelsen af denne forordning og de regler, der er vedtaget i henhold til den, på internationale registreringer, hvor Unionen er designeret, skal den internationale ansøgning indgives på det behandlingssprog, der er omhandlet i artikel 146, stk. 4, og det andet sprog, der er angivet i den internationale ansøgning, skal være det andet sprog som defineret i artikel 146, stk. 3.

KAPITEL XIV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 207

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg vedrørende gennemførelsesbestemmelser. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.

Artikel 208

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastsatte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 48, artikel 49, stk. 3, artikel 65 og 73, artikel 96, stk. 4, artikel 97, stk. 6, artikel 98, stk. 5, artikel 100, stk. 2, artikel 101, stk. 5, artikel 103, stk. 3, artikel 106, stk. 3, artikel 121 og 168, artikel 194, stk. 3, og artikel 196, stk. 4, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 23. marts 2016.

3. Den i artikel 48, artikel 49, stk. 3, artikel 65 og 73, artikel 96, stk. 4, artikel 97, stk. 6, artikel 98, stk. 5, artikel 100, stk. 2, artikel 101, stk. 5, artikel 103, stk. 3, artikel 106, stk. 3, artikel 121 og 168, artikel 194, stk. 3, og artikel 196, stk. 4, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Inden vedtagelsen af en delegeret retsakt hører Kommissionen eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat, i overensstemmelse med principperne i den interinstitutionelle aftale af 13. april 2016 om bedre lovgivning.
5. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
6. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 48, artikel 49, stk. 3, artikel 65 og 73, artikel 96, stk. 4, artikel 97, stk. 6, artikel 98, stk. 5, artikel 100, stk. 2, artikel 101, stk. 5, artikel 103, stk. 3, artikel 106, stk. 3, artikel 121 og 168, artikel 194, stk. 3, og artikel 196, stk. 4, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 209

Bestemmelser i forbindelse med udvidelsen af Unionen

1. Fra tiltrædelsesdatoen for Bulgarien, Tjekkiet, Estland, Kroatien, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Rumænien, Slovenien og Slovakiet ("ny(e) medlemsstat(er)") udvides EU-varemærker, der er registreret, eller som der er ansøgt om i medfør af denne forordning inden de respektive tiltrædelsesdatoer, til at gælde for disse medlemsstaters områder, så de kan have samme retsvirkning overalt i Unionen.
2. Registreringen af et EU-varemærke, for hvilket der var indgivet ansøgning på tiltrædelsesdatoen, må ikke afslås på grundlag af nogen af de absolutte hindringer for registrering, der er nævnt i artikel 7, stk. 1, såfremt disse hindringer ville finde anvendelse udelukkende på grund af en ny medlemsstats tiltrædelse.
3. Såfremt en ansøgning om registrering af et EU-varemærke er indgivet inden for seks måneder inden tiltrædelsesdatoen, kan der rejses indsigelse i medfør af artikel 46, hvis et ældre varemærke eller en anden ældre rettighed, jf. artikel 8, var erhvervet i en ny medlemsstat inden tiltrædelsen, såfremt erhvervelsen er sket i god tro, og ansøgningsdatoen eller, hvor dette er relevant, prioritetsdagen eller datoen for erhvervelsen i den nye medlemsstat af det ældre varemærke eller den anden ældre rettighed er tidligere end ansøgningsdatoen eller, hvor dette er relevant, prioritetsdagen for det EU-varemærke, der er ansøgt om.

4. Et EU-varemærke som omhandlet i stk. 1 kan ikke erklæres ugyldigt:
 - a) i henhold til artikel 59 på grund af en ny medlemsstats tiltrædelse
 - b) i henhold til artikel 60, stk. 1 og 2, hvis den ældre nationale rettighed var registreret, ansøgt om eller erhvervet inden tiltrædelsesdatoen.
5. Brug af et EU-varemærke som omhandlet i stk. 1 kan forbydes i medfør af artikel 137 og 138, såfremt et ældre varemærke eller en anden ældre rettighed var registreret, ansøgt om eller erhvervet i den nye medlemsstat i god tro forud for nævnte stats tiltrædelsesdato, eller, hvor dette er relevant, har en prioritetsdato, der er tidligere end den pågældende stats tiltrædelsesdato.

Artikel 210

Evaluering og revision

1. Senest den 24. marts 2021 og derefter hvert femte år evaluerer Kommissionen gennemførelsen af denne forordning.
2. Evalueringen skal bestå af en gennemgang af de lovgivningsmæssige rammer for samarbejdet mellem kontoret og medlemsstaternes centrale kontorer for industriel ejendomsret og Benelux-kontoret for intellektuel ejendomsret, med særlig vægt på finansieringsmekanismen, jf. artikel 152. Evalueringen skal yderligere vurdere virkningen, effektiviteten og produktiviteten af kontoret og dets arbejdsmetoder. Evalueringen skal navnlig dække det eventuelle behov for at ændre kontorets mandat og de finansielle følger af en sådan ændring.

3. Kommissionen sender evalueringsrapporten og dens konklusioner på grundlag deraf til Europa-Parlamentet, Rådet og administrationsrådet. Resultaterne af evalueringen offentliggøres.
4. I forbindelse med hver anden evaluering foretages der desuden en analyse af de resultater, som kontoret har opnået i forhold til sine målsætninger, sit mandat og sine opgaver.

Artikel 211

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 207/2009 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 212
Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse fra den 1. oktober 2017.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

GEBYRBELØB

- A. De gebyrer, der skal betales til kontoret i henhold til denne forordning, er (i EUR):
1. Grundgebyr for ansøgning om et individuelt EU-varemærke (artikel 31, stk. 2):
1 000 EUR
 2. Grundgebyr for elektronisk indgivet ansøgning om et individuelt EU-varemærke (artikel 31, stk. 2):
850 EUR
 3. Gebyr for anden klasse af varer og tjenesteydelser for et individuelt EU-varemærke (artikel 31, stk. 2):
50 EUR
 4. Gebyr for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et individuelt EU-varemærke (artikel 31, stk. 2):
150 EUR
 5. Grundgebyr for ansøgning om et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 31, stk. 2, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):
1 800 EUR

6. Grundgebyr for elektronisk indgivet ansøgning om et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 31, stk. 2, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):

1 500 EUR

7. Gebyr for anden klasse af varer og tjenesteydelser for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 31, stk. 2, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):

50 EUR

8. Gebyr for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 31, stk. 2, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):

150 EUR

9. Søgningsgebyr for en EU-varemærkeansøgning (artikel 43, stk. 2) eller for en international registrering, hvor Unionen er designeret (artikel 43, stk. 2, og artikel 195, stk. 2): 12 EUR ganget med antallet af de centrale kontorer for industriel ejendomsret, der er omhandlet i artikel 43, stk. 2; kontoret bekendtgør dette beløb og de senere ændringer i kontorets meddelelsesblad.

10. Indsigelsesgebyr (artikel 46, stk. 3):

320 EUR

11. Grundgebyr for fornyelse af et individuelt EU-varemærke (artikel 53, stk. 3):
1 000 EUR
12. Grundgebyr for elektronisk fornyelse af et individuelt EU-varemærke (artikel 53, stk. 3):
850 EUR
13. Gebyr for fornyelse af anden klasse af varer og tjenesteydelser for et individuelt EU-varemærke (artikel 53, stk. 3):
50 EUR
14. Gebyr for fornyelse af hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et individuelt EU-varemærke (artikel 53, stk. 3):
150 EUR
15. Grundgebyr for fornyelse af et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 53, stk. 3, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):
1 800 EUR
16. Grundgebyr for elektronisk fornyelse af et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 53, stk. 3, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):
1 500 EUR

17. Gebyr for fornyelse af anden klasse af varer og tjenesteydelser for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 53, stk. 3, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):

50 EUR

18. Gebyr for fornyelse af hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse for et EU-kollektivmærke eller et EU-certificeringsmærke (artikel 53, stk. 3, og artikel 74, stk. 3, eller artikel 83, stk. 3):

150 EUR

19. Tillægsgebyr for for sen betaling af fornyelsesgebyret eller for for sen indgivelse af ansøgningen om fornyelse (artikel 53, stk. 3):

25 % af det for sent betalte fornyelsesgebyr, dog højst 1 500 EUR

20. Gebyr for begæring om et varemærkes fortabelse eller ugyldighed (artikel 63, stk. 2):

630 EUR

21. Klagegebyr (artikel 68, stk. 1):

720 EUR

22. Gebyr for genindsættelse i tidligere rettigheder (artikel 104, stk. 3):

200 EUR

23. Gebyr for begæring om en EU-varemærkeansøgnings eller et EU-varemærkes overgang (artikel 140, stk. 1, sammenholdt med artikel 202, stk. 1):
- a) til en national varemærkeansøgning
 - b) til en designering af medlemsstaterne i henhold til Madridprotokollen:

200 EUR
24. Gebyr for viderebehandling (artikel 105, stk. 1):

400 EUR
25. Gebyr for erklæring om deling af et registreret EU-varemærke (artikel 56, stk. 4) eller en EU-varemærkeansøgning (artikel 50, stk. 3):

250 EUR
26. Gebyr for begæring om registrering af licens eller anden ret til et registreret EU-varemærke (artikel 26, stk. 2) eller en EU-varemærkeansøgning (artikel 26, stk. 2):
- a) meddelelse af en licens
 - b) overdragelse af en licens
 - c) stiftelse af en tingslig ret

d) overdragelse af en tingslig ret

e) tvangsfuldbyrdelse

200 EUR pr. registrering, dog højst i alt 1 000 EUR, hvis der indgives flere begæringer sammen eller samtidig

27. Gebyr for annullering af en licens eller anden ret i registret (artikel 29, stk. 3):

200 EUR pr. annullering, dog højst i alt 1 000 EUR, hvis der indgives flere begæringer sammen eller samtidig

28. Gebyr for ændring af et registreret EU-varemærke (artikel 54, stk. 4):

200 EUR

29. Gebyr for udstedelse af en genpart af ansøgningen om et EU-varemærke (artikel 114, stk. 7), en genpart af registreringsbeviset (artikel 51, stk. 2) eller en udskrift af registret (artikel 111, stk. 7):

a) ikkebekræftet genpart eller udskrift:

10 EUR

b) bekræftet genpart eller udskrift:

30 EUR

30. Gebyr for aktindsigt (artikel 114, stk. 6):
- 30 EUR
31. Gebyr for udstedelse af genpart af dokumenter (artikel 114, stk. 7):
- a) ikkebekræftet genpart:
- 10 EUR
- b) bekræftet genpart:
- 30 EUR
- plus pr. side ved mere end 10 sider:
- 1 EUR
32. Gebyr for meddelelse af oplysninger fra akterne (artikel 114, stk. 9):
- 10 EUR
33. Gebyr for ændring af fastsættelsen af sagsomkostninger, der skal tilbagebetales (artikel 109, stk. 8):
- 100 EUR
34. Gebyr for indgivelse af en international ansøgning til kontoret (artikel 184, stk. 4):
- 300 EUR

B. Gebyrer, der skal betales til Det Internationale Bureau

I. Individuelt gebyr for en international registrering, hvor Unionen er designeret

1. En person, der ansøger om en international registrering, hvor Unionen er designeret, skal betale et individuelt gebyr til Det Internationale Bureau for designeringen af Unionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 7, i Madridprotokollen.
2. Indehaveren af en international registrering, der indgiver en begæring om territorial udstrækning, hvor Unionen er designeret, som fremsættes efter den internationale registrering, betaler et individuelt gebyr til Det Internationale Bureau for designeringen af Unionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 7, i Madridprotokollen.
3. Størrelsen af gebyret i punkt B.I.1 eller B.I.2 skal være det modsvarende beløb i schweiziske franc som fastsat af generaldirektøren for WIPO i henhold til regel 35, stk. 2, i de fælles gennemførelsesbestemmelser til Madridarrangementet og Madridprotokollen af følgende beløb:
 - a) for et individuelt varemærke: 820 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser i den internationale registrering ud over anden klasse
 - b) for et kollektivmærke eller et certificeringsmærke: 1 400 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser ud over anden klasse.

- II. Individuelt gebyr for fornyelse af en international registrering, hvor Unionen er designeret
1. Indehaveren af en international registrering, hvor Unionen er designeret, skal til Det Internationale Bureau som led i gebyrerne for fornyelse af den internationale registrering betale et individuelt gebyr for designeringen af Unionen i overensstemmelse med artikel 8, stk. 7, i Madridprotokollen.
 2. Størrelsen af gebyret i punkt B.II.1 skal være det modsvarende beløb i schweiziske franc som fastsat af generaldirektøren for WIPO i henhold til regel 35, stk. 2, i de fælles gennemførelsesbestemmelser til Madridarrangementet og Madridprotokollen af følgende beløb:
 - a) for et individuelt varemærke: 820 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser i den internationale registrering ud over anden klasse
 - b) for et kollektivmærke eller et certificeringsmærke: 1 400 EUR, plus i givet fald 50 EUR for anden klasse af varer og tjenesteydelser og 150 EUR for hver klasse af varer og tjenesteydelser i den internationale registrering ud over anden klasse.

BILAG II

Ophævet forordning med liste over ændringer

Rådets forordning (EF) nr. 207/2009
(EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1)

Tiltrædelsesakten af 2012, bilag III, nr. 2, punkt I

Europa-Parlamentets og Rådets forordning
(EU) 2015/2424
(EUT L 341 af 24.12.2015, s. 21)

Kun artikel 1

BILAG III

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 1-7	Artikel 1-7
Artikel 8, stk. 1-4	Artikel 8, stk. 1-4
Artikel 8, stk. 4a	Artikel 8, stk. 6
Artikel 8, stk. 5	Artikel 8, stk. 5
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 9a	Artikel 10
Artikel 9b	Artikel 11
Artikel 10	Artikel 12
Artikel 11	Artikel 13
Artikel 12	Artikel 14
Artikel 13	Artikel 15
Artikel 13a	Artikel 16
Artikel 14	Artikel 17
Artikel 15	Artikel 18
Artikel 16	Artikel 19
Artikel 17, stk. 1, 2 og 3	Artikel 20, stk. 1, 2 og 3
Artikel 17, stk. 5	Artikel 20, stk. 4
Artikel 17, stk. 5a	Artikel 20, stk. 5
Artikel 17, stk. 5b	Artikel 20, stk. 6
Artikel 17, stk. 5c	Artikel 20, stk. 7
Artikel 17, stk. 5d	Artikel 20, stk. 8
Artikel 17, stk. 5e	Artikel 20, stk. 9

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 17, stk. 5f	Artikel 20, stk. 10
Artikel 17, stk. 6	Artikel 20, stk. 11
Artikel 17, stk. 7	Artikel 20, stk. 12
Artikel 17, stk. 8	Artikel 20, stk. 13
Artikel 18	Artikel 21
Artikel 19	Artikel 22
Artikel 20	Artikel 23
Artikel 21	Artikel 24
Artikel 22	Artikel 25
Artikel 22a	Artikel 26
Artikel 23	Artikel 27
Artikel 24	Artikel 28
Artikel 24a	Artikel 29
Artikel 25	Artikel 30
Artikel 26	Artikel 31
Artikel 27	Artikel 32
Artikel 28	Artikel 33
Artikel 29	Artikel 34
Artikel 30	Artikel 35
Artikel 31	Artikel 36
Artikel 32	Artikel 37
Artikel 33	Artikel 38
Artikel 34, stk. 1	Artikel 39, stk. 1
Artikel 34, stk. 1a	Artikel 39, stk. 2
Artikel 34, stk. 2	Artikel 39, stk. 3

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 34, stk. 3	Artikel 39, stk. 4
Artikel 34, stk. 4	Artikel 39, stk. 5
Artikel 34, stk. 5	Artikel 39, stk. 6
Artikel 34, stk. 6	Artikel 39, stk. 7
Artikel 35	Artikel 40
Artikel 36	Artikel 41
Artikel 37, stk. 1	Artikel 42, stk. 1
Artikel 37, stk. 3	Artikel 42, stk. 2
Artikel 38	Artikel 43
Artikel 39	Artikel 44
Artikel 40	Artikel 45
Artikel 41	Artikel 46
Artikel 42	Artikel 47
Artikel 42a	Artikel 48
Artikel 43	Artikel 49
Artikel 44, stk. 1 og 2	Artikel 50, stk. 1 og 2
Artikel 44, stk. 4	Artikel 50, stk. 3
Artikel 44, stk. 4a	Artikel 50, stk. 4
Artikel 44, stk. 5-9	Artikel 50, stk. 5-9
Artikel 45	Artikel 51
Artikel 46	Artikel 52
Artikel 47	Artikel 53
Artikel 48	Artikel 54
Artikel 48a	Artikel 55
Artikel 49	Artikel 56

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 50	Artikel 57
Artikel 51	Artikel 58
Artikel 52	Artikel 59
Artikel 53	Artikel 60
Artikel 54	Artikel 61
Artikel 55	Artikel 62
Artikel 56	Artikel 63
Artikel 57	Artikel 64
Artikel 57a	Artikel 65
Artikel 58	Artikel 66
Artikel 59	Artikel 67
Artikel 60	Artikel 68
Artikel 61	Artikel 69
Artikel 63	Artikel 70
Artikel 64	Artikel 71
Artikel 65	Artikel 72
Artikel 65a	Artikel 73
Artikel 66	Artikel 74
Artikel 67	Artikel 75
Artikel 68	Artikel 76
Artikel 69	Artikel 77
Artikel 70	Artikel 78
Artikel 71	Artikel 79
Artikel 72	Artikel 80

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 73	Artikel 81
Artikel 74	Artikel 82
Artikel 74a	Artikel 83
Artikel 74b	Artikel 84
Artikel 74c	Artikel 85
Artikel 74d	Artikel 86
Artikel 74e	Artikel 87
Artikel 74f	Artikel 88
Artikel 74g	Artikel 89
Artikel 74h	Artikel 90
Artikel 74i	Artikel 91
Artikel 74j	Artikel 92
Artikel 74k	Artikel 93
Artikel 75	Artikel 94
Artikel 76	Artikel 95
Artikel 77	Artikel 96
Artikel 78	Artikel 97
Artikel 79	Artikel 98
Artikel 79a	Artikel 99
Artikel 79b	Artikel 100
Artikel 79c	Artikel 101
Artikel 79d	Artikel 102
Artikel 80	Artikel 103
Artikel 81	Artikel 104
Artikel 82	Artikel 105

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 82a	Artikel 106
Artikel 83	Artikel 107
Artikel 84	Artikel 108
Artikel 85, stk. 1	Artikel 109, stk. 1
Artikel 85, stk. 1a	Artikel 109, stk. 2
Artikel 85, stk. 2	Artikel 109, stk. 3
Artikel 85, stk. 3	Artikel 109, stk. 4
Artikel 85, stk. 4	Artikel 109, stk. 5
Artikel 85, stk. 5	Artikel 109, stk. 6
Artikel 85, stk. 6	Artikel 109, stk. 7
Artikel 85, stk. 7	Artikel 109, stk. 8
Artikel 86	Artikel 110
Artikel 87	Artikel 111
Artikel 87a	Artikel 112
Artikel 87b	Artikel 113
Artikel 88	Artikel 114
Artikel 88a	Artikel 115
Artikel 89	Artikel 116
Artikel 90	Artikel 117
Artikel 91	Artikel 118
Artikel 92	Artikel 119
Artikel 93	Artikel 120
Artikel 93a	Artikel 121
Artikel 94	Artikel 122
Artikel 95, stk. 1	Artikel 123, stk. 1

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 95, stk. 2	-
Artikel 95, stk. 3	Artikel 123, stk. 2
Artikel 95, stk. 4	Artikel 123, stk. 3
Artikel 95, stk. 5	-
Artikel 96	Artikel 124
Artikel 97	Artikel 125
Artikel 98	Artikel 126
Artikel 99	Artikel 127
Artikel 100	Artikel 128
Artikel 101	Artikel 129
Artikel 102	Artikel 130
Artikel 103	Artikel 131
Artikel 104	Artikel 132
Artikel 105	Artikel 133
Artikel 106	Artikel 134
Artikel 107	Artikel 135
Artikel 109	Artikel 136
Artikel 110	Artikel 137
Artikel 111	Artikel 138
Artikel 112	Artikel 139
Artikel 113	Artikel 140
Artikel 114	Artikel 141
Artikel 115	Artikel 142
Artikel 116	Artikel 143
Artikel 117	Artikel 144

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 118	Artikel 145
Artikel 119, stk. 1-5	Artikel 146, stk. 1-5
Artikel 119, stk. 5a	Artikel 146, stk. 6
Artikel 119, stk. 6	Artikel 146, stk. 7
Artikel 119, stk. 7	Artikel 146, stk. 8
Artikel 119, stk. 8	Artikel 146, stk. 9
Artikel 119, stk. 9	Artikel 146, stk. 10
Artikel 119, stk. 10	Artikel 146, stk. 11
Artikel 120	Artikel 147
Artikel 121	Artikel 148
Artikel 123	Artikel 149
Artikel 123a	Artikel 150
Artikel 123b	Artikel 151
Artikel 123c	Artikel 152
Artikel 124	Artikel 153
Artikel 125	Artikel 154
Artikel 126	Artikel 155
Artikel 127	Artikel 156
Artikel 128	Artikel 157
Artikel 129	Artikel 158
Artikel 130	Artikel 159
Artikel 131	Artikel 160
Artikel 132	Artikel 161
Artikel 133	Artikel 162
Artikel 134	Artikel 163
Artikel 134a	Artikel 164
Artikel 135	Artikel 165
Artikel 136	Artikel 166

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 136a	Artikel 167
Artikel 136b	Artikel 168
Artikel 137	Artikel 169
Artikel 137a	Artikel 170
Artikel 138	Artikel 171
Artikel 139	Artikel 172
Artikel 140	Artikel 173
Artikel 141	Artikel 174
Artikel 141a	Artikel 175
Artikel 142	Artikel 176
Artikel 143	Artikel 177
Artikel 144	Artikel 178
Artikel 144a	Artikel 179
Artikel 144b	Artikel 180
Artikel 144c	Artikel 181
Artikel 145	Artikel 182
Artikel 146	Artikel 183
Artikel 147	Artikel 184
Artikel 148	Artikel 185
Artikel 148a	Artikel 186
Artikel 149	Artikel 187
Artikel 150	Artikel 188
Artikel 151	Artikel 189
Artikel 152	Artikel 190
Artikel 153	Artikel 191
Artikel 153a	Artikel 192
Artikel 154	Artikel 193

Forordning (EF) nr. 207/2009	Nærværende forordning
Artikel 154a	Artikel 194
Artikel 155	Artikel 195
Artikel 156	Artikel 196
Artikel 157	Artikel 197
Artikel 158	Artikel 198
Artikel 158a	Artikel 199
Artikel 158b	Artikel 200
Artikel 158c	Artikel 201
Artikel 159	Artikel 202
Artikel 160	Artikel 203
Artikel 161	Artikel 204
Artikel 161a	Artikel 205
Artikel 161b	Artikel 206
Artikel 163	Artikel 207
Artikel 163a, stk. 1	Artikel 208, stk. 1
Artikel 163a, stk. 2, første punktum	Artikel 208, stk. 2
Artikel 163a, stk. 2, andet punktum	Artikel 208, stk. 4
Artikel 163a, stk. 3	Artikel 208, stk. 3
Artikel 163a, stk. 4	Artikel 208, stk. 5
Artikel 163a, stk. 5	Artikel 208, stk. 6
Artikel 165	Artikel 209
Artikel 165a	Artikel 210
Artikel 166	Artikel 211
Artikel 167	Artikel 212
Bilag -I	Bilag I
Bilag I	Bilag II
Bilag II	Bilag III